

Giới thiệu Cho Tôi Thích Cô Nha!?!

Cho Tôi Thích Cô Nha!?! là tác phẩm truyện teen đầy mới mẻ, mang nội dung thu hút nói về Hoàng Lê Hương Giang (nó):17 tuổi, là con gái của một gia đình nghèo, cha mất lúc lên 8, mẹ hay đi làm xa không có thời gian quan tâm, chăm sóc nó.

Ngoại hình đẹp lại còn rất đáng yêu. IQ: 290/300 Tính cách:ngốc nghếch, dễ tin người khác, khá giỏi võ và rất dữ dằn.

Huỳnh Nhật Bảo (hắn):17 tuổi, con trai của một gia đình chứng khoán giàu có.

Ngoại hình very handsome. IQ: 300/300. Tính cách: lâu lâu lại lạnh lùng, cực kì giỏi võ, dễ nổi đóa, thuộc hạng hotboy.

Đinh Nguyễn Gia Hân (bạn thân của nó): trái ngược với nó, cô là con của một gia đình khá giả, được ba mẹ cưng chiều. Sở hữu dáng hơi thấp nhưng bù lại gương mặt cô rất đáng yêu, trông cứ như một thiên thần. Tính cách: hiền lành, giỏi võ vovinam, giỏi công nghệ thông tin. IQ:290/300.

Vũ Hoàng Long (bạn thân của hắn) cũng là con trai của một gia đình giàu có. Ngoại hình đẹp trai không kém gì hắn. IQ: 300/300 (tương lai kế thừa tập đoàn của ba mình giao lại) Tính cách: cực giỏi võ và hiền lành.

Giờ thì cùng đọc truyện để tìm hiểu về những con người trẻ tuổi này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày Khai Trường

Hôm nay là ngày đầu tiên nó bước vô ngôi trường mới. Nhờ sự nỗ lực và cố gắng của bản thân nó đã dành được học bổng của một ngôi trường có tiếng ở Sài Gòn - Trường X Sáng hôm sau...

7h15' - tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi. Nó vội bật dậy thều thào nói nhỏ để mẹ không phải thức giấc vì nó

- Hôm nay là ngày khai trường

Diện 1 bộ đồ chỉnh tề, nó vội dắt xe đạp ra cửa đi luôn bởi nó không muốn trễ ngày khai trường đầu tiên của trường mới. Trên đường đến trường, 1 chiếc mô tô lao với tốc độ cực nhanh phóng qua và vô tình đụng trúng nó. Nó chao đảo và té xuống đường, như một lẽ thường nó hét lên

- Anh đi đứng kiểu gì vậy hả? Anh muốn chết à?

Hắn quay lại nhìn nó một lúc rồi rồ ga đi. Nó neho mắt nhìn, cố ghi nhớ biển số xe của anh chàng hách dịch kia

Nó tàn ngán một lúc rồi đứng dậy phủi bụi ở bộ đồng phục mới toanh của nó. Nó lẩm bẩm: "Đầu năm đầu tháng đã gặp chuyện xui ". Ngán ngảm, nó đưa điện thoại lên

- Cái gì ? 7h40' rồi sao ?

Nó hét lớn, khiến mọi người quay lại nhìn. "Còn 20', sao đủ ?? Thôi cố vậy !"- nó nghĩ. Đạp xe với tốc độ thiệt nhanh, gió lùa qua từng kẽ tóc dài mà thẳng được nó buộc gọn gàng sau gáy. Nó đạp nhanh hết sức có thể của cô gái tuổi 17

Đến được cổng trường, nó thở dốc, tai ù đi vì mệt. Thở hổn hển, nó nhìn lại giờ

- Khâm phục mình quá ! Mình leo dốc thiệt tài

Nhìn cái xe đạp, thắc mắc, nó cười khê

-Lạ nhỉ ? Đạp nhanh vậy mà xe không bị tuột xích ? Tài thiệt, xe ba mua có khác

Đang rạng rỡ, mặt nó bỗng tối xảm lại. Nhắc đến ba, bao cảm xúc lạ kì lại ùa về. Nhưng không được lâu, những cảm xúc đó chợt tan biến khỏi đầu nó bởi tiếng reo hò

- Anh Bảo, anh đẹp zai quá à !- hs1

- Anh Bảo, em iu anh !- hs2

Đang dạo bước trên sân trường, tâm trí để trên mây nhưng lại bị lôi xuống bởi một đám đông, ắt hẳn nó phải tò mò lắm chứ

- Trong đó có gì? Bảo là ai? Sao lại bu đông như thế ?

Nó ngốc nghếch hỏi mình, mà những câu hỏi đó đều được trả lời hết rồi !!!! Nó chậm bước đến chỗ đám đông, bỗng một ai đó kéo tay nó lại

- Đi đâu thế ?

Quay lại nhìn, khuôn mặt này....ôi...ôi...

- Gia Hân ! Ôi . Gia Hân của tao ! Mày đi du học Mĩ mà, sao về nhanh thế ? Sao biết tao ở đây ?

Nó ôm chầm lấy Hân khiến cô suýt té

- Tao nhớ mày, được hông ?

Hân nhẹ vuốt tóc nó - mái tóc mềm mại có hương hoa cúc. Nó buông Hân ra để cô được thở. Ngẩng mặt lên nhìn Hân, nó cười - trông dễ thương lắm kìa

- Sao? Tính đi về phía đám đông kia à? Đừng

- Sao dạ? Mày biết anh ta? Bảo là ai?

- Ừm. Tao biết Huỳnh Nhật Bảo. Ba anh ta từng là bạn học của ba tao

- Bạn học? Giờ ba Bảo làm gì?

- Chủ tịch 1 công ty có chi nhánh lớn ở VN. Tương lai anh ta sẽ thừa hưởng gia tài kếch xù đó!

Mặt Hân tỏ vẻ khâm phục

- Ai làm vợ anh ta, chắc sướng lắm, nhỉ ?

Nó nhìn về phía đám đông, cười tươi

- Không đâu. Sẽ khổ đó

- Sao ? - Nó ngờ ngác

- Anh ta kiêu căng, ngạo mạn, thích đâm đá, chửi thề. Làm bồ đã khó, làm vợ chắc cô ấy phải chịu nhiều đau khổ

- Sao? - nó lại ngờ ngác

- Sao ư ? - Hân cười khinh bỉ - Nhìn đi, gái vậy quanh. Chắc hẳn anh ta không phải là người "yêu chỉ một lần"

- À.....

- Đi hông? Tao rủ đi ăn kem

Hân kéo tay nó. Nhưng nó không đi, cố gắng lấy 2 chân ghì mạnh xuống nền xi măng

- Sắp khai giảng rồi. Tao không muốn lỡ....

-.... À, hèn chi....

- Mày học lớp nào?

- 11 Toán. Còn mày?

Nó cười toe toét và Hân đã hiểu nó học lớp nào

"Các em học sinh ổn định lớp"

Tiếng loa khiến nó giật mình,. Hân đưa tay xem đồng hồ

- Đến giờ rồi. Đi thôi

- Mà biết lớp ở đâu à? Dẫn tao nhá?

- Ừ

Hân không quay lại nhìn nó, chỉ đáp một tiếng gọn gọn rồi bước nhanh

Sân trường lúc này nhộn nhịp đến lạ. Ai nấy đều đi tìm lớp. Nắng ầm ầm rớt bao phủ lấy ngôi trường, lúc này có 2 cô gái đang đi từ dãy lớp này sang dãy lớp kia

- Sắp tới chưa ?

Nó hỏi, giọng có vẻ hơi vội. Hân không trả lời, chẳng lẽ cô không để ý đến nó ?

- 11 toán kia rồi. May quá !

Hân reo lên, nhỏ thôi, đủ để nó nghe thấy

- Bạn gì ơi ! Cho mình hỏi là lớp 11 toán phải không ?

Nó đưa tay khều nhẹ vào vai của thằng con trai đang đứng ở đó

- À, đúng rồi. Sao thế? Bạn mới à ?

Cậu ta nói, không nín cười được

- Vâng

Khi nghe nó nói vậy, bọn con trai lớp 11 toán đều nhìn nó và Hân

- Tụi bay ơi, năm nay ở lớp mình có nữ. Dễ thương lắm nhá

Anh chàng đó hết lớn, cốt để hàng dưới nghe thấy. Hân lỏm nó đi nhanh, xuống cuối hàng. Vừa đi, nó vừa đưa mắt nhìn hàng lớp 11 toán. Cái gì? Toàn nam?! Nó và Hân là 2 đứa con gái duy nhất của lớp này sao?

"Các em học sinh ổn định chỗ ngồi để chuẩn bị cử hành lễ khai giảng năm học mới"

Khi đã yên vị chỗ ngồi, nó mới dám hỏi Hân

- Lớp này có 2 đứa mình là con gái thôi hả?

Nó hỏi mặt tỉnh bơ

- Ngốc thiệt. Mà không nghe anh chàng vừa nãy nói gì à?

Hân đưa tay cốc nhẹ vào trán nó

- Không

- Ax, sao mà lơ đãng thế? Cậu ta nói với mày chỗ đâu phải nói với tao mà tao lại nghe rõ còn mày thì không, là sao hả ? Giãng ngốc quá !

- Tao xin lỗi

Hân cười tươi với nó

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ, buổi khai giảng cũng kết thúc. Nó mệt nhoài, chân bị liệt vì ngồi quá lâu, nó bợ phờ bám lấy gấu áo của Hân để cô lôi nó vào lớp. Ai dè trong lúc không để ý, nó lỡ để tuột mất Hân. Nó chơi vơi giữa khoảng sân trường lấm người, chẳng biết Hân ở đâu, lớp mình ở đâu

Nó hoàn toàn mất phương hướng, ngồi thu lu ở một góc sân, nhìn từng đoàn người qua lại, thật sự nó chẳng biết làm gì cả. Bỗng 1 bóng dáng cao lớn, bất ngờ xuất hiện trước mặt nó, bóng của anh che đi ánh mặt trời chói chang đang chiếu vào mái tóc nó

- Sao ngồi ở đây ?

Nó từ từ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên. Anh cười với nó, theo nó nụ cười đó đẹp như 1 thiên sứ giáng trần

- Tôi..... bị lạc

Nó lạnh lùng nhưng anh vẫn cười

- Ô, mới đến hả? Lớp nào thế?

Anh đứng đó đút tay vào túi quần, nhìn nó rồi cười. Hình như anh chỉ biết cười thì phải !!!

- 11 toán

- Lớp 11 à? Chào, mình là Vũ Hoàng Long, 11 sinh

Nó chẳng hiểu gì cả. Tự dưng 1 người lạ mặt chào hỏi với 1 người lạ mặt. Nó không đáp chỉ tròn xoe mắt nhìn

Thoáng thấy ánh mắt của nó, anh bối rối hỏi

- Cậu tên gì ?

- Hoàng Lê Hương Giang, rất vui được gặp bạn

Nó trả lời và nở nụ cười với Long

- Cậu cười...đẹp lắm

Long nhìn nó đắm đuối, nó vội lờ ánh mắt đó đi

- Bạn có thể....

- À, được..

Long dẫn nó về lớp. Ai cũng nhìn nó và Long với đôi mắt ngạc nhiên. Nó cúi xuống cảm ơn Long nhưng mắt nó lại rớt trên đồng hồ đeo tay của anh

- 9h10' rồi ! Trễ giờ học của bạn mất rồi ! Mình xin lỗi....xin lỗi...thật sự xin lỗi !

Nó cúi rạp người xuống, miệng liên tục nói xin lỗi, còn Long ngỡ ngác nhìn nó nhưng rồi lại cười

- Không sao, cậu vào lớp đi

Long quay đi. Nó nhìn theo một hồi lâu rồi vào lớp

- Thưa cô, em có thể vào lớp không ?

Cô không trả lời, nhẹ nhàng bước ra, kéo tay nó vào, nó hốt hoảng, mặt cắt không còn giọt máu "chẳng lẽ do vào trễ nên cô tính phạt mình chẳng ?"- nó nghĩ thầm. Cô lôi nó ra khỏi lớp thì bảo

- Em đứng đây

" Thôi xác định rồi, đòi hăm hiu quá" - nó lẩm bẩm

Cô nhẹ đặt tay lên vai nó, giờ nó mới thở phào

- Các em, đây lại là bạn mới của chúng ta

"Lại là?" Chẳng lẽ Hân đã..

Nó đưa mắt tìm, Hân đang ngồi gần cuối và sau cô có 1 ghế trống

- Nào, em hãy giới thiệu đi !

- Ô, chào. Mình là Hoàng Lê Hương Giang. Rất vui được làm quen với các bạn, mong các bạn giúp đỡ mình trong thời gian sắp tới

Nó cười, sau khi được "lệnh" của cô,nó vội chuồn lẹ xuống ghế sau Hân

- Này, đi đâu thế? Biết tao tìm muốn chết không?

Hân quay xuống, lên giọng với nó. Nó chấp tay lại, vẻ mặt van lơn và liên tục nói xin lỗi

- Thôi, bỏ qua đi

.....

...

..

Nó với Hân cùng nhau xuống căn tin vào giờ ra chơi. Nó đứng ở ngoài cửa căn tin để Hân vào mua đồ. Lúc lâu, nó quay lại thấy Hân đang đi từ gian này sang gian kia để lựa món. Nó cười tủm tỉm rồi nói khẽ

- Chắc sẽ lâu lắm

Nó cứ nhìn Hân như vậy và sẽ không quay lại nếu không có 1 bàn tay đặt lên vai nó

- Hương Giang nhỉ ?

Người đó nói

_ Long..

Nó nhìn Long cười. Bỗng mắt nó đột nhiên di chuyển sang người bên cạnh Long đang hátt cằm nhìn nó. Long như hiểu được ánh mắt đó, anh vội nói

- Cậu biết Bảo không ?

Long chỉ sang bên cạnh

- Không ...ai vậy ?

- Cậu là cô gái duy nhất đến trường này mà không biết Bảo

Nó quay sang nhìn hân, rồi cười thân thiện

- Bạn...có thể...giới thiệu một chút về bản thân cho mình biết được không ?

- Mặc xác cô !

Hân lạnh lùng đáp, đến nhìn mặt nó hân cũng không thèm. Nó ngó người "Thái độ gì thế này ?"

Thấy khuôn mặt của nó càng ngày càng trở nên khó hiểu, Long đập vai thẳng bạn

- Nè, mày sao vậy? Bạn ấy đã mở lời rồi cơ mà

- Mày mua gì thì mua nhanh lên. Tao không có thời gian cho mày đứng đây buôn chuyện đâu

Đúng lúc đó, Hân ôm đồng hồ ăn đi ra

- Đồng này... mày ăn cổ ăn cho hết nha, Giang

- Tao á? Bộ tao là heo à ?

*Gật gật *

- Vậy.... tao nói nè...Mày cũng là heo mừ,thôi thì...hai đứa mình hợp sức đi

- Giang....mày nói mĩa tao à ?

Chợt Hân quay ra thấy hân đang đứng đó

- Đây, cậu mà cũng đi đến đây à ?

Hân đứng chống nạnh nhìn hân khinh bỉ

- Nói cho cô biết, tôi không đến đây để gặp cô mà 1 thằng bạn của tôi đang ở trong đó

Hân vừa nói vừa chỉ tay vào căn tin

- Haha -Hân cười đều - Buồn cười thiệt, cậu mà cũng có bạn à ? Ai thế ? Ai mà dũng cảm thế? Ai mà chai mặt thế?

Nó khều nhẹ tay Hân, ghé sát tai cô thì thầm "Bạn Long hồi sáng đó"

- À, cái anh chàng đó là bạn cậu à? Nhìn cũng đẹp trai, sáng sủa, nhưng mặt anh ta chai rồi à?

- Cô...

Hắn tức giận giờ tay định tát Hân, nhưng lại thôi

- Sao thế? Tính tát tôi à ?Tát đi ! Sao lại hạ tay xuống vậy, hả?

Hắn không nói gì, quay lưng đi thẳng, tay đút vào túi quần. Hân nhìn theo lẩm bẩm

- Thằng hèn !

Tụi nó đang định quay đi tìm chỗ ngồi thì

- Giang ơi!

Nghe gọi tên mình, nó quay lại

- Sao ?

- Bảo...nó đâu rồi ?

Long chạy đến

- Đi rồi...hướng này

Nó nói rồi chỉ hướng đi của hắn cho Long

- Cảm ơn

Nói rồi, Long chạy thẳng

Trống đánh báo hiệu ra về "tùng ! tùng ! tùng !"

Nó đi ngang qua nhà xe của trường. Chợt, nó nhìn thấy 1 biển số xe rất quen, nó cố lục lại quá khứ

- A! số xe của anh chàng đi mô tô hách dịch. Anh ta là ai? Mình phải rình xem mới được

Nó lúng búng trong miệng rồi núp đằng sau 1 gốc cây to, chờ. Một lúc lâu sau, có mọt người đi đến gần chiếc xe đó, tra chìa vào ổ, nó nhìn kỹ khuôn mặt. Anh ta là....

- B.Bảo ư? Trường cấm đi xe phân khối lớn mà? Sao kì vậy ? Anh ta kh....

- Cậu đứng đây làm gì thế ?

Nó giật mình quay lại (theo phản xạ tự nhiên). Long đứng sau nó, tay đút vào túi quần, nở một nụ cười tươi với nó như hoa mới nở

- Ô...mình...mình bắt ve cậu ạ

Nó vừa nói vừa ngẩng lên cây nhìn quanh, vờ tìm

- Giờ này....làm gì có ve !!!! (_ _ nói dối cũng ngốc)

"Ồ hén...bây giờ mùa thu rồi, tìm đâu ra ve "

Nó gãi gãi đầu, Long bụm miệng cười rồi đặt tay lên vai nó

- Thôi, cậu đang rình ai à?

"Nói đúng tim đen luôn, hic" - nó nghĩ

- Rình? Rình ai cơ?

Nó giả vờ tròn xoe mắt, nhìn Long ngờ ngác

- Nếu không, thế cậu đứng đây làm gì ?

- Ô,Ồ....A, mình có việc bận về trước, chào cậu nha

- Ô, ừ chào

Long vừa vẫy tay vừa lắc đầu nhìn theo nó

- Cô bé thiệt ngốc !

.....

....

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mẹ, Đừng Bỏ Con

Trưa hôm sau, trong lúc nó đang lững thững đi ra khỏi lớp để về nhà thì chuông điện thoại reo lên. Nó đưa lên, cố nhìn rõ số (vì trời nắng quá)- A, mẹ. Mẹ gọi giờ này chi vậy cả ?

Không muốn mẹ đợi lâu, nó nhấc máy lên nghe luôn

- Mẹ, sao thế ?

- Alô ! Có phải người nhà Lê Thị Hương không ?

- À, đúng. Mẹ tôi sao vậy ?

Nó bắt đầu cảm thấy bất an trong người

- Mẹ cô....đang nằm viện

-B...B...Bệnh viện nào ?

Nó hốt hoảng đi đứng không vững được

- Chợ Rẫy

Từ trường nó phi như bay đến bệnh viện, cũng chẳng xa mấy, chỉ khoảng 3km

Nó chạy thẳng vào phòng cấp cứu, tên Bảo đang ngồi đó mặt cúi gằm xuống

- Sao anh lại ở đây ?

-.....

- Mà thôi, mẹ tôi đâu ?

- Trong kia

Vừa nói hắn vừa chỉ vào phòng cấp cứu. Nó từ từ ngồi xuống cạnh hắn, hỏi lại câu lúc trước

- Sao anh lại ở đây ?

- Tôi đưa mẹ cô vào bệnh viện

Nó suy nghĩ dăm chiêu một lúc rồi đứng phắt dậy, mặt đỏ gay

- Anh...anh đừng xe với mẹ tôi à? Đồ....

- Đây, cô vừa vừa phai phải thôi nhá. Tôi đâm trúng mẹ cô hồi nào hả ?

Nó hạ giọng, cơ mặt giãn ra. Nó ngồi xuống

- Anh nói mờ

- Tôi á? Tôi chỉ nói là đưa mẹ cô đến bệnh viện thôi chứ đâu nói đâm trủng

Nó mắt chữ O mồm chữ A, tay thì ngoáy đi ngoáy lại lỗ tai (bắn thố) để nghe cho rõ

- Anh....nói lại xem nào

Nó nhìn hần chăm chăm

- Tôi nói là TÔI ĐƯA MẸ CÔ VÀO ĐÂY CHỨ KHÔNG ĐÂM TRÚNG

- Minh có nghe lắm không trời? Cậu mà tốt như vậy á?

- Tin hay không tùy cô

- Nhưng...mà thôi, bỏ qua đi. Điều hiện giờ tôi quan tâm nhất là mẹ tôi ra sao rồi?

- Chưa có tin tức gì cả

Nó lạnh xương sống, hỏi hần

- Đây, mẹ tôi vào đây lâu chưa?

- Rồi

Nghe tới đây, nó bỗng gục mặt xuống khóc nức nở. Hần không biết phải làm gì thì Long chạy đến

- Mày ... đến đây làm gì - hần hỏi

Nó ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn Long, anh đi đến bên nó, ôm nó vào lòng

- Nín đi

Bỗng cửa phòng cấp cứu mở ra, một chiếc xe đẩy màu trắng toát đi ra, mẹ nó cũng thế nhưng chỉ khác là mẹ nó đang nằm trên chiếc xe đẩy đó và đắp kín mặt bằng một chiếc khăn trắng

Nó đứng dậy đi từ từ đến bên cạnh xe đẩy, khẽ vén tấm khăn trắng ra. Mẹ nó đang nằm đó, nhắm nghiền mắt lại. Nó òa khóc

- Mẹ ngủ....mẹ ngủ thôi mà....mẹ tôi chỉ ngủ thôi mà đúng không Long? Đúng không?

Nó lắc lắc tay Long và hần, 2 người chẳng trả lời gì. Nó càng khóc to

- Đúng mà. Mẹ chỉ ngủ thôi... mẹ ngủ thôi. Lát mẹ sẽ dậy, mẹ sẽ vuốt tóc tôi và nói mẹ yêu tôi nhất. Nhưng....

Nó nắm lấy tay mẹ

- Nhưng sao tay mẹ lạnh ngắt, môi mẹ trắng bệch, mũi không còn thở ra những hơi ấm, nhịp tim đã ngừng đập?

Nó cười khẩy, từng giọt nước mắt ấm lăn dài trên má nó, rớt xuống tay mẹ

- Mẹ đùa với con đúng không?

- Giang, mẹ cậu đã mất rồi

Nó đứng dậy, quát Long

- Tầm bậy, mẹ tôi chưa chết, bà vẫn còn sống. Phải không mẹ? Sao mẹ không trả lời con? Mẹ oooooooooooooo!- nó hét lên trong tuyệt vọng

- Mẹ bỏ con, con biết đi theo ai? Con chưa ý thức về cuộc sống, con còn dại dột lắm, ngây thơ lắm. Chính mẹ sẽ dạy con trưởng thành hơn. Con làm sao lo đủ chi phí cho mai sau, con làm sao biết cách bước vào đời? Mẹ đừng nhắm mắt nữa, con sợ lắm mẹ biết không? Mẹ ơi!

Nó ôm lấy mẹ mà khóc nức lên. Mọi người lặng đi, chẳng ai nói gì, cũng chẳng ai nhìn nhau, mọi ánh mắt đánh hướng về nó, chắc ai nấy đều chạnh lòng trước số phận của nó

1 ngày.....

2 ngày.....

3 ngày.....

Nó vẫn chưa tới trường. Hân định bụng sau giờ học sẽ tới thăm nó. Lúc cô đang loay hoay dắt xe ra thì có tiếng gọi cô

- Hân !

Cô quay lại. Sừng người, Bảo ?, theo sau hân là Long. " vụ gì đây trời?"

- Cho tụi này đi chung với !

Long vừa nói vừa cười, bá cổ thẳng bạn

- Chung? Cái gì chung mà chung cái gì ?

Hân " nai tơ " hỏi lại

- Thăm Giang đó !

- Thiệt hông ?

Cả hai cùng gật đầu. Hân dắt xe ra, Long cũng "lôi" được cái mô tô, hân trèo lên sau

- Đi chung 1 chiếc ?- Hân nhìn rồi hỏi

- Ủ. Cho đỡ ồn ào

- Nhà cả hai gần nhau à ?

- Ủ

Leo lên xe, cô phóng nhanh đến nhà nó, phần là ví cho đỡ nắng, phần là cô mua com cho nó không muốn nó chờ. Đến một con hẻm, Hân thắng xe lại

- Hai "ché" đi mô tô thì chịu khó dắt bộ giùm đi ! Giờ người ta ngủ trưa rồi. Nhà Giang ở cách đây có 100m à

Đến trước 1 ngôi nhà cấp 4, cổng đen, sân rộng, có một luống rau được trồng ở góc sân

- Nhà Giang đây sao ?

Long và hân cùng nhìn vào ngôi nhà

- Ủ. Để tôi gọi nó

Hân lớn tiếng

- GIANG. MỞ CỬA

Nó lon ton chạy ra

- Com hộp nè

- Cảm ơn, Hân

Nó ngẩng lên. Giowf nó mới để ý là có Long và hân cùng đến

- Hai cậu đến làm gì?

- Thăm. Được không???

Hân đến giờ mới nói nhưng giọng có vẻ cộc cằn

- Đ...Được

Bước vào nhà, Long trầm trồ

- Nhà cấp 4 mà mát ghê, vậy chắc chắn cần quạt

- Tại nhà mình làm trần cao

Nó bung khay nước ra. Chợt Long nhìn lên bàn thờ, rồi mặt anh thoáng lo ngại

"Ba mẹ cậu ấy đều mất rồi sao?"

- Cậu tính như thế nào?

Long đột nhiên hỏi

- Mình không biết nữa. Nhưng trước hết mình phải đi làm đã

- Đi làm? Giang, mày mới 17t thôi

Hân lắc mạnh vai nó

- Tao biết sao giờ?

- Hay tao sẽ lo cho mày, còn....

Hân đang nói thì bị nó ngắt lời

- Ngưng đi, mày chưa làm ra tiền mà đòi lo cho tao? Và lại tao không muốn hưởng thụ trong khi người khác làm việc

- Vậy mình sẽ tìm việc giúp cậu

Long lên tiếng giúp Hân

- Càng không, mình muốn "tự lực gánh vác", chứ không phải dựa vào công ai

- Vậy....

Hân nắm tay nó

- Mỗi khi khó khăn, chắc chắn mình sẽ rất mong mọi người ở cạnh

- Nhưng ...

- Nếu cô ta muốn vậy thì làm đi, nhưng với cha nhì - hân ngắt lời Long

- Bảo...anh...

Hân tức giận ra mặt

- Tao về trước, Long !

Hân đứng dậy, đeo cặp bằng một bên vai, đi thẳng ra cửa

- Mày về trước thế tao về với ai ?

- Vậy về luôn đi

- Cái thằng...Mình về trước nha !

Long vội xách cặp, chào tụi nó rồi chạy đuổi theo hân (không lại đi xe cãng hải mà về)

- Bảo....cứ mỗi lần anh ta nói là một lần làm người ta sôi máu

Hân giờ tay hình nắm đấm lên

- Vừa nãy tao muốn lôi bài võ trên TV với máu giang hồ ra ghê á

Nghe Hân nói, nó phì cười

- Nè, mày cười cái gì ? Bộ buồn cười lắm hả?

Hân giận dữ, nó lắc lắc tay cô

- Thôi mà, tại tao buồn cười quá. Tao xin lỗi mà, Hân xinh đẹp của tao- Nó nhìn Hân

- Thôi, nghe ghê quá à !

Hân tỏ vẻ sợ hãi, giăng tay ra khỏi tay nó, nó cười lớn khiến Hân cũng cười theo

Tối đến, một mình nó ở trong căn nhà rộng và hiu quạnh. Bữa tối trở nên nhạt nhẽo và lạnh ngắt, mặc dù nó mới được nấu xong. Đi đâu nó cũng cảm thấy mẹ đang đi sau nó, ở bên cạnh nó. Nơi nào nó cũng nhìn thấy bóng dáng mẹ. Nó nhớ mẹ, nhớ cả ba, nó muốn 2 người đang ở đây, cười với nó, nói chuyện với nó. Nó không thích cô đơn và cũng chẳng bao giờ muốn như thế

.....

..

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tìm Việc

"Tít...tít...tít..."Tiếng điện thoại báo hiệu 5h sáng. Nó với tay tắt cái âm thanh đó đi

" Reng...reng...reng "

Vừa tắt điện thoại thì chuông đồng hồ reo. Thì ra hôm nay là ngày nó đi tìm việc, vì chỉ có ngày chủ nhật nó mới rảnh nên tranh thủ đi luôn hôm nay. Sợ dậy muộn nên nó mới đặt cả điện thoại lẫn đồng hồ như vậy

- Chẳng muốn dậy tí nào ! Thôi để hôm khác...Oápppp.....

Nó lẩm bẩm, mắt nhắm tịt lại

" Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh xa lánh biết sao giờ vì chỉ thấy nắng trong tim mình

Say you do, you do

Lỡ mai mình yêu nhau, đừng cho em ngóng những trưa hẹn dù trời nắng hay mưa trên đầu

Say you do

Say you do "

(Say you do - Tiên Tiên)

- Trời ơi! Đứa nào thế? Ngủ chút cũng...

Chuông điện thoại nó reo lên. Vòng văng nó chớp lấy điện thoại

- Bonjour !

- Giang hả? Hân nè !

- Sao ?

- À, lớp mình được nghỉ 2 tuần đó

- Ừa, thiệt à? 2 tuần lận à ? Sao dạ?

- Nhà trường tu sửa cái gì á

- Sướng quá !

- Xin được việc chưa ?

- Chưa, hôm nay đi nè

- Vậy hả ? Bye

- Ồ, bye

Nó tắt điện thoại, cố nén lại nhưng không được

- Yahooooooooooooo...! Được nghỉ...hồ hồ..2 tuần lận nha...he he...

Nó ngân nga hát rồi chạy tót vào WC. Chấn chỉnh y phục, nó bước ra chỗ gương ngắm mình trong đó

- Minh bận bộ này cũng đâu đến nổi quá tệ ! Hi !

" Bim...bim...bim"

- Tiếng còi xe ? Ở đâu thế nhỉ ? Chắc là nhà bên, thôi kệ

Nó đi lên phòng khách lấy lược chải tóc

" Bim...bim.bim"

- Lại nữa, người gì mà thích bấm còi thế nhỉ ?

Chải xong nó đi lấy đồ để chuẩn bị khởi hành. Mặt mày có vẻ khó chịu

" Bim...bim.bim"

- Ashhhhhh...Ai dạ trời? Vô duyên hết sức à !

Nó bước ra khỏi cổng, cúi xuống xỏ giày vào và lúc nó ngẩng lên thì...Hân đang đứng trước mặt nó. Hân định mở miệng chửi nó một tràng thì bị nó cướp mất cái miệng

- Nè, mày có biết cái ông hàng xóm nào mà nãy giờ cứ bấm còi không ? Người gì mà vô duyên quá à !

Nghe nó nói, Hân cười khẩy

- Ồ, tao biết chứ. Ông hàng xóm vô duyên , vô tích sự, vô liêm sỉ mà mày nói là tao nè. Tao đó, biết chưa ?

- Là mày hả ?

Mặt nó đỏ ra, miệng há hốc

- Ồ, tao. Mà mày ngậm miệng lại đi không táp phải ruồi bây giờ

- Tao xin lỗi. Mày đến đây chi dạ ?

- Còn hỏi hả ? *cóoc*

- Ui ya...nè, sao lại cốc đầu tao?

- Hừ...Phải cốc thì mày mới khôn ra được chứ, ngốc quá thì làm sao mà đi làm được?

- Đi làm? Ồi ôi, đi làm ! Nãy giờ đứng tám với mày mà tao quên cả giờ đi làm rồi

- Sao nhanh dạ?

- Cái gì nhanh cơ?

- Mày xin được việc rồi à ?

- Chưa

- Chưa? Trời ơi ngốc, ngốc quá! Giang ơi, mày ngốc thế này ai dám nhận mày vào làm hử Giang ?

Hân áp mặt vào tường rên rĩ

- Sao?

- Haizzzzzzzz....Tao nói mày nghe nhé! Mày chưa có việc đúng không ?

- Ủa

- Chưa có việc thế lấy gì mà đi làm, hở ?

Hân khoanh tay trước ngực, hất mặt với nó

- Sao? Hiểu chưa? Ngốc!

- Rồi

- Thế đi không ?

- Đi đâu?

Nó gỡ đầu, vể mặt cực kì 'hai tơi'

- Tao chờ mày đi tìm việc chó đi đâu!

- Vì sao thế?

- Đừng nói là mày chạy bằng xe cở này đi khắp " Sà Gòn " tìm việc nha? Mệt đứt hơi lun á!

- Vậy mày chờ tao đi à?

- Vâng, thưa "cô lương"! Bây giờ Giang "cô lương" mới hiểu ra hả?

- Hi hi, tại...

Nó cười cười, gỡ đầu

- Thôi, "cô lương", lên nhanh đi

Hân tiếp tục trò đùa của mình

- Đừng chọc tao nữa

- Hồng chọc, thì mày có biết ngại mà khôn ra hông?

- Hi...

...

- Tao vẫn chưa hiểu tại sao mà nhà trường tu sửa gì mà mất 2 tuần lận vậy?

- Uầy..mấy lớp khác chỉ được nghỉ 1 tuần, còn riêng lớp mình đến 2 tuần

- Sao?

- Đập phá nhiều quá, hông học lung tung, đã thế lớp mình toàn nam, nên chúng nó quậy là đúng rồi.

Hân vừa lái xe vừa cố giải thích cho cái "náo ngổ" của nó hiểu được

- Ấy cha, mà thôi, cũng phải cảm ơn tụi nó quậy dạ, thì tụi mình mới được nghỉ chứ, đúng hom?

Nó ghé tai Hân thì thầm

- Hè hè, đúng rồi lâu lâu mới thấy mày thông minh ra được xiu

- Có xiu thôi à

- À, thì nhiều hơn một xiu

- Có thể chứ lị

- Mà tao chỉ nịnh thôi, chó không có thiệt đâu

- HÂN...

Nó hét lớn vào tai Hân

- Ashhhh...với cái volume cực đại mà hét bên tai tao thì chỉ có nước " không ù thì cũng điếc"

- Xin...lỗi

Nó lí nhí nhưng đủ để Hân nghe thấy. Sau khi đi lòng vòng khắp Sài Thành, Hân không tài nào tìm được công việc vừa ý nó, cái nào cũng lắt. Dừng trước 1 quán bar lớn đang treo biển cần nhân viên nữ làm công việc bùng bê. Hân nhìn nó với ánh mắt cầu khẩn. Nhìn thấy ánh mắt của Hân, nó chẳng nói gì

- Cái cuối đó !

- Nhưng...

- Thôi nào, đừng cảm lên đi bé Giang, mày phải trải nghiệm cuộc sống, lăn xả một lần cho biết

- Tao...sợ lắm ! Hân...tao chưa từng một lần vào đây, tao...

Hân chen ngang lời nó

- Chốt là mày không làm?

Nó cũng chẳng nói gì

- Vậy, giờ sao?

- Giờ sao á? Tao chẳng biết

- Làm tạm ở đây đi, hôm sau tao tìm việc khác cho

Nó lại không nói gì

- Ý mày là sao để tao còn biết đường? Giang, nói gì đi chứ

- Thôi, thì tao đồng ý

- Nhưng mày phải làm ở đây thật là tốt thì tao mới tìm việc khác cho, còn không thì mơ đi !

- Cách nào?

- Làm người quản lí khen mày, OK ?

- Được

....

....

" Reng..reng..reng"

Cái đồng hồ " nhiệt tình" kêu nó dậy. Còn nó "nhiệt tình" nói (trong tình trạng ngái ngủ)

- Cho tao ngủ xiu đi đồng hồ, một xiu thôi mà, một...một...khò...khò (Min: bó tay chấm com)

Mặc cho cái đồng hồ "nhiệt tình" đến nỗi muốn nổ thì nó ngon lành ôm tai ngủ

" Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh xa lánh biết sao giờ vì chỉ thấy nắng trong tim mình

Say you do, you do"

Tiếng chuông điện thoại nó. Hai thứ âm thanh hòa vào lẫn nhau. Điện thoại, đồng hồ, khiến nó mở mắt tức giận

- ĐIÊN À ! Hôm nay được nghỉ mừ. Để tao ngủ, biết chưa ?

Hai bé ấy nào biết gì, vẫn "nhiệt tình" hết sức. Nó với tay tắt chuông đồng hồ tiện việc ném thật mạnh vào góc tường (may bé ấy "sức dai" chó không

chết lâu rồi). Biết điều, điện thoại cũng tắt ngúm (chị ơi, tha cho em ^_^)

Rồi nó leo lên giường ngủ tiếp, trần trọc mãi nó không ngủ được, nó thét

- A..A...A..Tại tụi mày mà giấc ngủ ngàn vàng của tao bị phá. Ashhhhhh.....Đáng ghét !

Hân đứng ở cửa, đang định bấm số gọi tiếp, nghe tiếng thét của nó, cô lại dứt vội vào túi (chắc là cảm thấy tội nghiệp cho cái điện thoại sắp bị " phanh thây")

Nó đặt chân xuống giường, giậm mạnh từng bước xuống nền gạch (Mìn: chia buồn cùng em, gạch ạ ! Em không hề có tội mà vẫn chịu phạt. Vô cùng thương tiếc :(

Thấy nó lâu ra, Hân lên tiếng

- Giang ơi, bé Giang

- Dạ, chị gọi em

Tiếng nói vọng từ nhà ra

- Vào nhà đi

Nó chạy ra mở cổng, hí hửng mời Hân vào nhà. Hân dắt xe vào rồi đi vào ngồi cạnh nó trong phòng

- Uống nước đi

- Ồ, ừ. Để tao tự nhiên, làm như tao mới đến nhà mày lần đầu không bằng

Nó gãi đầu cười trừ

- Sao nãy nạt ai ghê thế

Hân chợt nhìn thấy cái đồng hồ nằm lẩn lóc ở góc tường. Nghe vậy, nó đánh trống lảng

- À, thì....Mà mày tới đây chỉ vì chuyện đó hả ?

- Không. Tao đến hỏi xem mày đã đủ tinh thần để tối nay "ra trận" chưa?

- Tất nhiên

Ai đã biết "trận" gì chưa?

Tối nay, là ngày đầu tiên nó đi làm và cũng là ngày đầu tiên nó bước vào quán bar đó

- Tối tao đến chờ mày đi ha

- Thôi, gần mù. Để tao tự đi là tê ô (ô tê) rồi

- Mày nói à ? Đừng hỏi hân à ?

- Ủa

.....

.....

....

Nó đang xem phim Phiness and Ferb ngon lành thì con mắt tự nhiên phản chủ liếc qua đồng hồ

- Á...Á...Á..6h30' rồi. Chết cha !

Nó chạy lịch kịch vào Washington City (WC) thay đồ. Thay xong nó lại cuống cuống lên

- Túi, túi, túi....

Vừa nói, tay nó vừa lục đục cái túi lên. Tìm được cái túi nó chạy ra cổng nhưng lại quay vào trong

- Dép, dép....

Nó vội đến nỗi xô chân vào dép 4-5 lần mà toàn chặt. Tức quá, nó xách dép đi luôn. Cài cửa an toàn, nó phóng với tốc độ của tên lửa, phi như con thiêu thân tới quán bar (uầy, hông phải nó đi chơi à nha, nó đi làm đó)

.....

Chạy nhanh quá, nó đầu đề ý, nào ngờ nó té xuống đất (một ngày không được té là không yên)

" Hôm nay té êm ghê...Đất ở đây làm bằng xốp à ?"

Nó nghĩ vậy nên chống tay đứng dậy phui bụi rồi mở mắt ra để " khám nghiệm miếng đất " thì ai dè đó là một người nam, chính xác hơn là một người con trai hơn tuổi nó

Anh ta nằm bất tỉnh nhân sự, làm nó tưởng chết rồi, nên rón rén rón rén bước khỏi " hiện trường " (sợ bị quy tội giết người í mà). Đi cách đó khoảng 3m, nó bắt đầu phi hết tốc lực chạy.....Nhưng sao cái chân phát huy hết công suất mà cái người vẫn đứng yên vậy nè???

- A...Ma...!

Nó quay lại, hét lên. Anh ta đang đứng sau nó

- Người nhỏ mà hét to gớm nhể ?

- Kệ tui,...Tui có việc bận, bye anh, có duyên sẽ gặp tiếp

Nói rồi, nó giăng tay anh ta ra, rồi chạy (về khoản gì chớ khoản chạy với ăn là nó dai sức nhưc lun, ăn nhiều nhất, chạy nhanh nhất. Sao nó không mập ? Chắc là do ăn xong là nó chạy luôn nên bụng nó tiêu hóa được bớt. Hì hì)

Anh ta đứng nhìn theo nó như vậy một lúc rồi lại rút tay vào túi quần đi đến nơi anh đang đến

.....

....

...

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Non Quá !

Bây giờ nào nó mới bắt đầu xác nhận lại danh tính của chàng trai khi nãy- Anh ta trông quen nhì, thân hình, mái tóc, mặt nhìn hồng rỏ, giọng nói....nói chung quen lắm

Nó suy nghĩ trầm bổng một lúc nhưng rồi lại sực nhớ ra và co giò chạy tiếp

...

- Chào chị...học..em là..học...nhân viên mới, hôm...học...học...nay em bắt đầu làm...học...việc

Nó vừa thở gấp, vừa nói với chị quán bar đó

- Chào em, em ngồi xuống bình tĩnh lại, rồi sau đó chị sẽ phổ biến nội quy ha?

Chị quản lí nói nhẹ nhàng với nó

- Em bình tĩnh được chưa?

Sau một lúc, chị ấy hỏi nó vẫn rất nhẹ nhàng

- Vâng

- Chị xin tự giới thiệu chị là Lam

....

PORFILE

Name: Phan Ngọc Lam Tuổi hiện giờ 20t

Ngoại hình: cao 1m65, body chuẩn, hotgirl v.v.v.v

Là con gái của 1 gia đình có tiếng, chủ 1 chuỗi quán bar lớn nhỏ.

...

Sau khi được Lam "nhồi nhét" cho hàng đồng nội quy vào đầu, nó tươi cười

- Vâng, em hiểu rồi

- Vậy giờ em thay đồ này rồi đi làm không có hết ca đó

Nhận bộ đồ từ tay Lam, nó đang cười bông xụ mặt xuống

"Trời ơi, nghĩ sao vậy? Mình ghét mặc đầm vô đối, đã thế nó còn dài hơn nửa đùi có chút xíu. Nhớ lúc mình cúi xuống...ôi, ghê quá! "

Nó vừa nghĩ mà rung cả mình

- Em sao vậy ?

- Em...em chưa bao giờ mặc đầm mà cũng nghĩ là mình sẽ không bao giờ mặc đầm nên...

- Chị hiểu rồi. Nhưng đây là nội quy. À, em có thể nói nó dài ra nhưng chỉ được đến đầu gối thôi nhé !

- Vâng, đến đầu gối là tề - ô rồi ạ. Cảm ơn chị

- Không có chi, em thay nhanh rồi còn làm việc

- Vâng

....

Nó nhận từ tay nhân viên quầy rượu một loại rượu cực mạnh, chỉ cần nhấp nhí một ly thôi là "quắc cần câu" luôn. Vậy mà người này gọi hần 2 chai (chắc là phải khỏe lắm)

- Ai vậy ta

Nó tự lẩm bẩm, rồi tự nghĩ ra một anh chàng đáng yêu, đẹp trai, mạnh mẽ....vân..vân và..mây..mây. Nhưng suy nghĩ đó chợt tan biến khi nó đẩy cửa phòng đi vào. Cảnh tượng nó chưa từng thấy bao giờ, một anh chàng mà có đến 4 cô gái trẻ ngồi hai bên. Nó định đóng cửa quay ra (sợ làm phiền) nhưng nhớ lại mình bung rượi cho họ nên đành ngậm ngùi đi vào. Đặt khay rượu xuống, nó nhìn lại anh chàng : " Anh ta cũng quen (sao ai cũng thấy quen dạ?), cái khuôn ở tai nữa, ồm..ồm..anh ta là...ai vậy nhĩ?...Quen ghê !"

- Nè, cô đứng đây làm gì ?

Anh ta lên tiếng. Nó lắp bắp và cúi đầu ngượng

- A, vâng, xin lỗi quý khách, tôi sẽ ra ngay

Bước tới cửa thì một bà chị chân dài ngang chân nó khiến nó suýt té, may là còn có cửa nếu không thì chắc "đo sàn" rồi

- Ôi, xin lỗi, em có sao không? Chị không cố ý, chỉ là chị mỏi quá nên duỗi ra thôi, chị không biết em đi tới

" Bà chị, chị diễn tốt đấy " - Nó lẩm bẩm

Nó "độp" lại bà chị luôn

- À, không sao, thì ra là chân chị, mà em lại cứ tưởng khúc gỗ khô nào chắn đường, định quay lại đá cho phát ai dè là chân chị. Ồ, không sao. Em đi trước

Bà kia chắc tức lắm vì bị nó cho một mẻ quẻ tốt độ, còn nó thì khoái chí, cứ cười một mình (coi vậy thường ngày ngu ngu ngơ ngơ nhưng lắm lúc nó ăn nói thông minh, trôi chảy, lưu loát. Vụ gì thì vụ nhưng riêng vụ cãi thì chả ai sánh được. Nếu có cuộc thi cãi, chắc nó dành giải nhất quá !)

Đang cười tùm tùm thì có ai gọi nó

- Giang, em đi đâu mà lâu thế ?

- Dạ, chị gọi em ?

Thì ra là chị ở quầy rượu

- Ủ, em mang rượu lên cho khách ở tầng 2 nhé. Nhanh lên, họ chờ này giờ đó

- Vâng, em đi liền

Nó bước vội đi, đang đi được vài bước thì chị quầy rượu gọi lại

- Giang, em đi đâu thế ?

- Em đi bung rượu lên cho khách

Nó trả lời tình bơ

- Rượu đâu ?

Nghe chị hỏi, nó chột nhìn xuống tay mình - trông tròn " người đi rượu ở lại ", nó gãi đầu chạy tới bung khay rượu

- Hi hi, em quên

Chị ấy chỉ biết lắc đầu chịu thua với nó

....

Hôm sau, nó bật dậy sớm, còn 1 tiếng nữa mới vào lớp nên nó cứ tản bộ (gần trường nhưng tội là có nguyên một con dốc lớn chắn ở giữa). Đang ngắm mây, ngắm trời, ngắm đất, ngắm hoa, ngắm cỏ....

- Giang, nhà cậu ở gần đây hả ?

- Long à? Ủ

- Đi đón Bảo đi, tụi tớ hay đi chung

- Ồ, Long..

Nó chưa nói hết, Long đã nắm tay nó kéo đi. Đứng trước một căn biệt thự với khuôn đất rộng oi là rộng, cái biệt thự thì to oi là to, nó chỉ biết đứng ngẩn ra nhìn

- Giang, ngậm miệng lại đi, ruồi vệ sinh sạch sẽ miệng cậu rồi

Nó bình tĩnh lại, lay lay tay Long

- Nhà này có mình Bảo sống thôi hả ?

- Ủ. Long sắp chuyển qua ở chung với nó, cho đỡ buồn

- Thích quá. Rộng như thế này mà có mình cậu ta ở, ước gì..

Như đoán được nó đang nghĩ gì, Long mở lời

- Thế thì qua ở với nó và Long đi

- No, no

Nó nhìn Long, đồng thời tay để dấu x trước ngực

- Long, chờ lâu không ?

Lúc đó hần bước ra, nhìn thấy nó hần nuốt khan " ực.."

- Tối qua, cô đi đâu mà đến quán bar trung tâm vậy ?

Không chào nó một cách thân thiện như Long, mà hỏi một câu bất thân thiện

" Quán bar trung tâm ? À, thì ra là nơi mình làm, nhưng sao anh ta biết, hay..."

Ngay lúc đó chợt nhìn thấy một cái gì đó sang lóe ở tai hắn...Khuyên tai ?

- Chẳng lẽ...anh là...

- Giờ mới biết à ?...Non quá !

Hắn cười nhếch mép rồi xách cặp một bên vai đi trước

- Anh..anh đứng lại đó cho tôi

Rồi xong, nó tức rồi. Hắn khựng lại, nhưng không quay lại nhìn nó

- Anh nói ai non hả ? Tôi sinh tháng 1 đây anh sinh tháng mấy mà nói tôi non hả ? Anh có quyền gì nói tôi non ?

Nó đến trước mặt hắn, định cho hắn một quả vào **, để khỏi đứng dậy thì Long ngăn lại (chắc là biết thằng bạn bí thế rồi)

- Vì nể Long, tôi tha cho anh lần này

Đường tới trường lúc đầu thì còn "sang sảng" vì Long cứ luyên thuyên nói với nó và hắn nhưng không thấy ai trả lời, cậu ngủm luôn. Thế là quãng còn lại đứng chết 100% u ám, lạnh lùng. Chẳng ai nói với nhau câu nào, chẳng cười, chẳng nhìn nhau. Hết như 3 người lạ tình cờ đi cùng hàng

- À, vừa kịp

Long chợt lên tiếng phá hỏng cái bầu không khí u ám mà nó cố duy trì. Hắn định kéo tay nó vào trường thì một đám con gái đến giựt phăng tay hắn đang nắm chặt lấy tay nó

- Hôm nay, 2 anh đi bộ hả? - hs1

- Sao không rủ em đi chung ?- hs2

- Hai anh ăn sáng chưa ?- hs3

- Lấy com em nấu nè - hs4

Nó đứng nhìn một lúc, lẩm bẩm

- Một lũ hám trai !

Rồi đi thẳng

- Giang ! Giang !

Tiếng Long gọi nó nhưng nó đeo headphone vào nên không nghe được nữa

....

[" Ra về Giang đợi Long ở cổng sau nha! "]

Đang học, điện thoại nó sáng nên tin nhắn số lại nhưng nó chắc là của Long

[Sdt Long à? S Long bí Sdt Giang?]

[" K wan trọng. Nhớ nha, cổng sau]

Nó chẳng nói gì, cũng chả ép

...

Cổng sau

- Sao lâu thế? Ra về hơn 15' rồi mà

Nó đứng lên ngồi xuống mấy lần, rồi mắt nó díp lại

- Khò...khò...

Nó ngủ mất tiêu rồi, hic....cuộc đời nó thế đấy xừ ăn rồi ngủ, mệt là ngủ, giống cuộc của...

- Giang ơi, sao ngủ nhanh vậy?

Long lay lay vai nó. Trong đời nó ghét nhất là đang ngủ ngon, mơ đẹp mà bị đánh thức. Thế là Long "dính một trường" của nó-ngay mặt. Máu mũi Long bắt đầu chảy và lúc đó nó cũng thức. Hốt hoảng quá, chân tay nó luống cuống

- A, Long. Có sao không? Giang xin lỗi

Nó rồi trong túi ra 1 chiếc khăn mùi xoa có hương hoa nhài lau lên vết máu. Vì nó đang chú tâm lau cho Long làm sao để anh không đau nên chẳng để ý đến mặt anh đang ửng đỏ và tim đập loạn nhịp

Long thấy lạ, anh chưa hề loạn nhịp vì ai, bất kể xinh đến cỡ nào. Nhưng hôm nay, kì thiệt, tim anh đập nhanh hơn bình thường. Tim Long cứ như muốn bay ra lồng ngực khi nó ghé sát mặt vào, chỉ muốn nhìn xem anh còn có bị thương ở đâu không thôi. Long khẽ đẩy nhẹ nó ra, đứng dậy, ngượng ngùng nói

- Nhanh nên, chắc cậu không muốn trễ bữa trưa

- O, cậu mời tớ?

- Ừ

- Cậu sẽ không hối hận chứ?

- Ồ, ừ

- Tớ sẽ không khách sáo nhé?

- Tự nhiên, cậu lên đi

Dứt lời Long leo lên trước. Long chờ nó đến trước một nhà hàng Pháp nổi tiếng ở đất Sài Gòn. Nó lưỡng lự

- Cậu không tính ăn à Giang?

Long nhìn nó khó hiểu

- Cậu...không cần đâu. Chỉ cần quán ăn bình dân là được rồi. Tớ sợ...

- Sợ sệt gì. Tớ mời mà.

- Cậu nói nhá

Rồi nó nhảy chân sáo vào

Tất nhiên, điều đầu tiên nó làm là gọi món. Nó gọi lia lịa. Chị nhân viên phải lấy thêm giấy (gọi nhiều quá chi), còn Long thì trở mặt ra nhìn lâu lâu lại lắc đầu

Sau khi "ngốn" 1 khoảng lớn ở thể tín dụng của Long, nó về 1 cách thanh thản vì hôm nay được bữa no nê (uầy, vậy mà nó cũng ăn hết)

Nhưng không thanh thản được lâu, bước tới cổng nhà mình nó giật bắn người. Cửa cổng mở, đèn bật sáng....trộm ư?

"Nhà mình có gì mà lấy cơ chứ? Hic, kiểu này chắc "ăn lê ăn lết" ở ngoài đường quá! "

Nó "thủ thế" sẵn sàng, chậm chậm bước vào nhà. Thấy cái đầu vừa ló ra, nó "hạ chiêu"

- YAaaaaaa !

"Cốp"

Không phải trộm mà là Hân. Cái chiêu vừa nãy hạ xuống đầu Hân, ít nhất thì cũng phải u 1 cục to tướng (ặc...còn nhiều nhất thì sao nhỉ?)

- Làm gì thế? Có biết vỡ não rồi không hả? Són xác!!!

- Hic...xin lỗi Hân.

À, quên mất, chắc Min chưa nhắc tới " Tại sao Hân vào được nhà nó? ". Từ khi đi làm, nó hay về trễ, bụng đói meo nên nó đưa cho Hân 1 chìa khóa dự phòng để tới cô nàng đến nấu cho nó 1 vài món lót dạ.

Chợt lúc đó, nó nghe thấy tiếng cười khẽ ở trong nhà, nó ngẩng lên, Ca...ca...cái gì? Bảo ư? Anh ta...

- Ya, ya! Sao anh lại ở đây?

- Hân cho vào mà.

Hân trả lời tỉnh bơ.

- Nhưng nhà tôi mà.

Nó quay qua liếc xéo Hân một cái cháy mặt rồi mới nói

- Nhưng...Thôi kệ, tôi có chuyện muốn nói với cô!

- Tôi á? Chuyện gì?

Thay đổi 180 độ, giọng nói trở nên nhẹ nhàng, mắt cũng bớt liếc, cơ mặt giãn ra. Hân ngạc nhiên, Hân cũng thế không kém hân là bao. Nhưng chắc chắn chuyện tiếp theo sẽ khiến nó ngạc nhiên gấp đôi hân và Hân.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tôi Ghét Anh !

- Cô sang nhà tôi ở để tiện làm việc !Nó há hốc mồm (bị đủ cả đàn ruồi bay vào). Nhưng Hân thì không, chắc chắn 2 người này đã cấu kết với nhau

- Tại...tại sao tôi phải sang nhà anh cơ chứ ? Tôi có nhà mà

- Nhưng cô làm ở tập đoàn nhà tôi. Chẳng phải nhà tôi sẽ gần hơn sao ?

- Tập..tập đoàn nhà anh á?

Nó liếc Hân một cái như muốn rút con nạt ra thay cho câu hỏi: " Thế này là thế nào ?"

- Tao xin việc cho mày ở một tập đoàn chứng khoán lớn của thành phố, ai dè là tập đoàn nhà Bảo !

- Hân !!! Muốn tao bóp chết mày không ? Hà? Hà?

Nó nhào tới bóp cổ Hân, mỗi chữ "hà" là nó lại bóp chặt hơn. Mắt hiện lên từng tia đỏ au, cực kì giận dữ. Nó có thể giết chết Hân nếu như hân không ngăn lại

- NÀY, Hân chỉ vô tình thôi !

Nhìn mặt hân đầy sát khí, nó sợ lắm, nhưng vẫn giữ nguyên bộ mặt giận dữ của mình

- Vậy anh thì cố tình, đúng không ?

- Còn cô thì sao ? Tại sao lại muốn bóp chết bạn thân như vậy ?

Nhắc tới Hân, mặt nó không còn giận nữa mà chuyển sang trạng thái lo lắng

- Hân... Hân đâu rồi ?

Nó quay qua quay lại tìm Hân. Thì ra Hân đang nằm bẹp dưới sàn, ho khụ khụ. Nó đỡ Hân dậy

- Xin lỗi Hân, tại lúc đấy tao nóng quá ! Không kiểm soát được hành động của mình

- Không sao...khụ..khụ...

Đề tội nó chăm sóc nhau một lúc, hấn mới lên tiếng

- Thế cô có qua nhà tôi ở không ?

- Ờ,,,có chứ, sao không? Nếu Hấn đã xin việc ở đó thì ngu gì mà không làm

Nó trả lời chắc nịch. Còn hấn thì nở nụ cười gian không tả nổi

- Tốt, vậy chuẩn bị hành lý rồi đi

- Cái gì ? Đi luôn á ? Sáng mai không được à ?

- Đi để còn làm quen nữa (xạo)

Nó miễn cưỡng đi, chân giậm ình ình (Min: Lại 1 lần nữa chia buồn cùng gạch !). Vừa cho đồ vào va li, nó vừa lăm bằm

- Đồ chết dẫm, đồ chết bằm. Anh chết đi cho tôi. Tôi ghét anh, cực kì ghét anh

20' sau.....

Nó lững thững kéo va li và ba lô ra, mặt hầm hầm đầy giận dữ

" Con gái gì mà dữ thấy mồ !" - hấn nghĩ

- Xong rồi phải không? Đi

Hấn khoát tay ra hiệu. Quay sang Hấn, hấn nói

- Cô cũng đi luôn đi

Hai người kia đã yên vị trên xe, còn nó thì vẫn đứng ở cửa loay hoay không biết làm cách nào cửa mới mở

- Cái cửa này....Nó bị lăm sao vậy ?

Hấn ngồi trước vô lăng khẽ quay đầu nhìn nó " Haizzzz....ai bảo làm người tốt chi " (ọe ọe)

Hấn bước xuống xe, đến cạnh nó, chỉ cựa cựa từng bước một rồi mở cửa đẩy nó vào trong

- Nè, anh không còn cách nào để tôi vào một cách nhẹ nhàng à ? Làm gì mà như ma đuổi thế ?

- Làm cũng như không. Thà rằng tôi đẩy cô vào còn nhanh và lẹ hơn

- Anh...anh là đồ chết dẫm

- Còn cô là đồ chết bằm

- Anh á

- Cô á

- Anh á

- Cô á

- Anh á

- Cô á

- THÔI !!!

Hấn hét lên, một phần vì không muốn nghe điệp khúc "á", phần là bảo vệ lỗ tai của mình

....

- Phòng cô ở đây nè !

Oa, phòng rộng ới là rộng, phải bằng nguyên căn nhà cũ của nó, với tông màu chủ đạo là xanh lá, có phòng tắm, có bàn học, có ban công, có giường...(Min: Giang cho Min ở với !). Nó lôi đồ vào, tắm rửa, rồi một tin nhắn đến

[Có xuống ăn cơm không ?]

" Ax, sao nh biết số mình, chắc Long cho. Không ăn...Mà thôi ăn không có lại ọt ọt "

[Có chứ. Anh nấu xong rồi à ?]

[Tạm tin vậy đi]

Nó hí hửng chạy xuống. Một bàn đầy đồ ăn, toàn đồ ngon, thơm phức nữa chứ. Thật là cuốn hút nó quá đi mùi !! Nó ngồi xuống, gấp lia lịa, mồm nhai nhồm nhoàm, hỏi

- A ọc ầu à ầu on ậy ? (Anh học đâu mà nấu ngon vậy ?)

- Ủầy, tôi chưa thấy đứa con gái nào như cô cả. Vừa ăn vừa nói. Bất lịch sự !

Nghe hấn nói, nó nuốt cả một cục cơm to dùng xuống họng, gằn cổ cãi

- Đó là anh chưa thấy, cả thế giới này có cả đồng. Đâu phải chỉ có mình tôi

- Đúng rồi, loại đó giống cô. Đều là heo !

- Anh dám ?

- Sao lại không ?

Tức quá, nó ăn tiếp. Kiểu như ăn để xua tan cơn giận trong người. Loáng một cái, tất cả các đĩa bát đều sạch bóng sáng bóng (Đờ tốn tiền mua nước rửa chén). Hấn ngờ ngàng trước sức mạnh kinh khủng của nó. Con gái mà sức ăn có thể địch với 5 thằng con trai ! Thấy mà phát khiếp !!! (-_-). Thấy nó đứng lên đi về phía tủ lạnh, hấn hỏi

- Cô đi đâu thế ?

- Uống sữa (ặc...ặc..)

- Cô...cô...cô...còn chưa no à ?

Hấn như muốn té lộn ghế khi nghe câu trả lời của nó, lắp bắp hỏi lại

- Nhiều đấy nhằm nhò gì !!!!!!!!!!!!!!!

Hấn nhìn lại bàn ăn, rõ ràng là hấn nấu quá trời món, ăn thì chỉ bằng 1/3 nó, mà "nhiều đấy chưa đủ sao ?"

" Ôi trời, nuôi con heo này trong nhà, riết rồi tập đoàn này phá sản quá ! "- hấn đau lòng hối hận khi chấp nhận nó về đây ở

Uống hết 1 ly sữa to dùng, nó vui vẻ lên phòng, không quên để lại lời nhắn

- Tôi lên phòng trước, anh dọn đi nhé !

Hấn vì đang ngờ ngàng trước nó, nên chỉ biết rằm rắp nghe theo. Đến khi phát hiện ra, thì đã quá muộn, hấn đã rửa và dọn xong tất cả. Nghiến răng trèo trẹo, hấn tự nhủ với lòng mình " Hoàng Lê Hương Giang, ngày mai....ngày mai tôi thề...thề sẽ "hành hạ" cô, "xử trảm" cô"

....

6:45 am..

- Heo nhà, dậy mau !

Hấn gõ cửa phòng nó thình thình, nhưng nó không trả lời

- Heo nhà. Đồ heo nhà. Cô dậy mau cho tôi !

Im lặng

- CON HEOOOOOOOOO !

Hắn đứng ở ngoài hét to cực, cùng tay đập khí thế vào cửa. Cuối cùng nó cũng lên tiếng, à không, phải nói là quát mới chuẩn

- Bị điên nặng rồi à ? Anh có biết là tôi đang ngủ không? Giấc ngủ củ tôi hơi bị quý giá đó, biết không hả ?

Hắn không nói gì, định quay đi thì "tình"- nguyên một bóng đèn 12000V hiện lên trên đầu (nói là 12000v tức "ý kiến" trong đầu hắn cực "gian")

- Con heo, cô có biết mấy giờ rồi không ? Có đi ăn sáng không hả ?

- Ăn ư ? Oh my chuối ! Đợi chút ra liền

Nó nhìn đồng hồ rồi lao tót vào WC, hắn ở ngoài nờ một nụ cười gian không chịu nổi

Phi thẳng xuống cầu thang, thấy hắn đang ung dung ngồi xem tivi, nó liền hỏi

- Sao còn ngồi đây ? Đi được chưa?

- Con gái con nưa thấy ăn là tom tóp. Người ta chỉ cần cho cô ăn thôi là bảo cô đi đâu cũng được hả ?

- Kệ tui....nhanh đi- Nó bấu môi thúc giục

Hắn đứng dậy, dứt tay vào túi quần đi lấy xe. Thật ra hắn rù nó đi như vậy đều có chủ ý cả, một cách nhẹ nhàng thôi không bạo lực hay đấm đá gì cả mà vẫn có thể "hành hạ" nó hả hê không thương tiếc

.....

...

...

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bản Cam Kết

Bước ra xe, hắn thân nhiên ngồi vào, còn nó thì loay hoay không biết hắn chỉ phải mở cửa như thế nào (haizz...thiệt tình chóng quên thế). Lại một lần nữa, hắn lại ra giúp nó, sao hắn nhìn thấy vậy mà không tài nào ngó lơ được, không thể tỏ ra lạnh lùng được Chọn một bàn khát trong cùng, nó ngồi xuống gọi món. Để mặc hắn há hốc mồm nhìn, nó vẫn tiếp đến khi tự lượng sức mình rằng ăn vậy là đủ nó mới thôi

- Cô đúng là heo thiệt !

- Tất nh...Ềy, anh vừa nói gì đấy? Anh có muốn một nắm đấm này vào bụng không? Chán thờ à?

Nó giờ nắm đấm lên ngay trước mặt hấ, đang định cho một cú thì

- Dạ, thức ăn của quý khách đây

- May cho anh là thức ăn cứu đói, không thì...

Nó bẻ tay rôm rốp khiến hắn nghe mà nổi hết cả da gà

Cảnh tượng tiếp theo khiến hắn nổi da gà nhiều hơn. Nó gấp lia lịa, nhai khí thế. Nhìn nó mà hắn tự hỏi " Tại sao cô ta tiêu hóa nhanh vậy? Tại sao cô ta không mập, đã thế body lại rất chuẩn nữa chứ? Chẳng lẽ cô ta có cách vận động gì đặc biệt ? cô ta nhai vậy mà không thấy mỏi miệng à ?"

Cứ thế những câu hỏi hắn trong đầu hắn liên tục " sản xuất " ra , mà không có sự hồi đáp

Nó đứng lên sau khi đã đánh chén sạch sẽ mọi thứ và đang định bước ra về

- Này , heo cô tính tiền đi chứ ?

Hắn ngồi đó , giờ hóa đơn lên trước mặt nó , ve vẩy

- Ôtôia..ờ ..tôi

-Này cầm đi gãy tay tôi giờ

Nó cầm lấy tờ giấy dài chừng một gang rưỡi , là mò nhìn xuống cuối

-Áaaaaa.....môt..môt..môt triệu hai trăm á ????(Khiếp ăn sáng lót dạ đó ư ??)

Nó lục khắp túi áo túi quần thì moi ra được 1 chiếc điện thoại samsung S4 (Hân tặng) ,mp3 ,và quan trọng là ...10 nghìn .Hắn nhìn những thứ nó đặt lên bàn mà cười khẩy

- Không có tiền trả thì ở lại rửa chén mà trả đi .Tôi về

Hắn khoát tay . Nó nín lại ,nhìn hắn với ánh mắt "cún con " dễ thương không tả nổi

- Bảo đẹp trai , Bảo đại công tử .Anh trả cho tôi lần này đi , tôi sẽ làm theo những gì anh muốn

Nhìn ánh mắt của nó , hắn không thể từ chối .Nhưngnó vừa nói gì nhi ? "Làm theo những gì hắn muốn sao"?

'Khẹc khẹc , cô chết tới nơi rồi Giang ơi !"

Hắn mới nghĩ thôi mà khoái chí

Xin chị nhân viên 1 tờ giấy và 1 cây bút hắn cặm cùi viết gì đó . Lát sau đưa nó , mới đọc vài dòng thôi nó đã muốn lăn ra ngất xỉu . Thế là gián tiếp giết nó rồi !! Sau đây là tường tận những gì hắn viết ở trong

BẢN CAM KẾT

Từ : Bảo đại gia , đẹp trai ,hào hoa ,rộng lưng,....

Tôi : Giang heo mập ,xấu xí , dừ dừ

Từ hôm nay ,cô phải cam kết với tôi rằng không làm trái lời tôi ,không cãi lại ,không đấm đánh tôi .Tôi sai gì làm nấy ,tôi cho gì cũng lấy .Quan trọng mỗi tối nấu cơm cho tôi ăn

Cô

Giang heo mập

(Kí tên)

Tôi

Bảo đẹp trai

(kí tên)

-Anh bày trò gì vậy hả ? Tính giết tôi à ?

-Không kí à ? thì thôi , ở lại rửa chén vui vẻ

- Ôtôi....kí...nè

Nó cầm cây bút ,vẽ vài đường lên đó (nói ngắn gọn là kí) rồi hậm hực đưa hắn

- Có thể chứ ? Bé ngoan !

-Anh

Nó tính đánh hắn một cái thì

- Trong đây ghi : "" không đấm đánh tôi "

-Anh đừng hù tôi không sợ đâu

Rồi nó bước bước ra trước cửa xe đợi hắn . Sau khi trả khoản tiền "không lỗi " hắn vui vẻ bước ra (chắc vui vì có một đứa"ồ sin"như nó) .Nó giận quá mà không biết rằng mình đã biết mở cửa xe và chui tọt vào trong lúc nào .hắn cũng chẳng để tâm mấy đến cái "sự kiện lịch sử " đó , ngồi vào xe hắn nói

- Về đến nhà tôi muốn cô

Nó liền "nhảy " vào họng hấn " ngồi " không quên kèm theo một cái "nhìn " cực lửa

-Muốn tôi ăn tươi nuốt sống uống máu anh hả ? ừ , chuyện đó tôi làm được

-Cô kia ,cô đừng ngắt lời tôi thế chứ . Cô biết người ta gọi đó ...

- Là bất lịch sự , biết rồi

Nó lại một lần nữa " tạm trú " trong cổ họng hấn

- Vừa mới nói xong .Haiz////////

Anh định nói gì thì nói nhanh đi . Tôi không có thời gian mà chờ anh đâu

- Tôi muốn cô về nhà và dọn dẹp nhà cửa cho tôi .hôm nay tôi phải đi đến tập đoàn

- Nè nào anh có tính tảo không vậy ? Nghĩ sao nguyên một ngôi biệt thự chả bá như vậy , mà bắt tôi dọn hả ?

- Không nói nhiều . 5h chiều tôi về là nhà phải xanh-sạch-đẹp

- Tôi cũng không nói nhiều tôi dọn tới đâu thì anh phải công nhận tới đó , dù gì cũng là công sức của tôi . Hình như , trong giấy vừa này là có nấu cơm tôi , phải hông ?

- ồ , trí nhớ tốt . Nấu ngon vô nhà , tôi sẽ về kiểm tra " tay nghề " của cô

- Éo cần

- Tới nhà rồi , xuống đi

- Anh chờ tôi vào trong đi , tôi đi qua cái khuôn viên này chắc rụng chân sớm

- Tự đi , tôi trễ giờ rồi

-O...nè .. Bảo ...

Nó chưa nói hết thì hấn đã phóng đi xa

Nó buồn thiu bước vào mà không biết rằng ai kia thì cười khoái chí vì hạ được nó. Nó nhìn cái khuôn viên mà thờ phào

- Ít ra hấn vẫn còn tốt chán. Chỉ bảo mình dọn cái biệt thự thôi, nếu hấn nói cất cỏ ở đây thì đi gặp "bác" Vương có khi lại sướng hơn

Nó vào nhà li hục bắt tay vào làm. Lau dọn phòng bếp xong : 2 tiếng rưỡi, phòng khách: 3 tiếng, phòng ngủ của hấn: 1 tiếng 10', phòng ngủ của nó: 1 tiếng 6', cầu thang: 1 tiếng 2'

Tổng thời gian nó làm hết ngôi biệt thự là 8 tiếng 48'

Thờ hỏn hển, nó tự an ủi mình

- Còn...vài phút...nữa...anh ta mới về...đủ thời gian...để mình lấy lại...sức...để...đánh anh...ta..

Ra chỗ xích đu ở khuôn viên, nó ngồi xuống, tận hưởng cái hay của gió trời. Sau khi đã làm khô mồ hôi, nó vào bật ti vi lên xem

" Có ti vi to, xem đã thấy mờ, hehe, oa, kịch tính quá, gay gắt quá, hồi hộp quá"

- Nay, heo, cô mấy tuổi rồi ?

Nó giật mình quay lại, hấn đã về rồi sao ?

- O, về sớm thế ? Còn 1' nữa mới 5h mà (chắc, đếm từng phút lận)

- Tôi hỏi !" Cô mấy tuổi rồi ?"

- Tôi á? À, 17t, thì sao?

- 17 rồi mà còn coi phim hoạt hình à? (Ấc..)

- Chớ sao . Barbie công chúa là phim của mọi thời đại mà (Barbie ur ? Công chúa ur? Ặc..)

- Cô lắm chuyện quá !

- Nãy giờ, tôi với anh nói có một chuyện à

- Ày...cô nấu cơm chưa ? Tôi đói

- Cơm à ? Thôi " muốn ăn thì lăn vào bếp", tự túc đi

Nó khoát tay

- Nhưng trong..

Hắn nhìn nó bằng khuôn mặt lạnh như băng của mình làm nó tắt ngúm cả lửa ở mắt

- Ồ, tôi biết rồi. Để tôi nấu cho, THƯA CÔNG TỬ

Nó nhấn mạnh 3 chữ cuối, giậm chân như muốn nát gạch nhá! Hắn, nó lắm bằm

- Rồi 1 hôm anh sẽ thành ô sin của tôi

- Cô đang lắm bằm cái gì đó ?

- À, không, chẳng có gì

Nó sợ hắn vì hắn mạnh hơn nó, giỏi hơn nó, võ cũng cao siêu hơn nó, ...nói chung cái gì cũng đỉnh hơn nó và nó sợ nếu không làm theo ý hắn thì có khi nó chết cũng không được toàn thây (eo, ghê quá)

1h sau

- Làm gì lâu thế, con heo?

Hắn giục

- Sắp ok rồi

- Cái ok của cô nó ở đâu vậy ?

Hắn vừa nói vừa tiến vào nhà bếp

- ok

Hắn nhìn bàn ăn, mỗi đĩa thức ăn là một màu, trông bắt mắt chết đi được

- Xong rồi á?

- Ừ

- Làm chi mà lắm rứa/

- Để tôi ăn chớ, tôi nấu mừ

Ngồi vào bàn định cầm đũa lên thì hắn hỏi

- Nè, khoan, tôi hỏi, có những thứ gì trong mấy món này vậy ?

- Hỏi làm gì ?

- Á à, tính học cách nấu ăn của tôi hả ?

- Không, để bác sĩ có hỏi tôi còn biết đường trả lời! Nó đỏ mặt, khói liên tục tỏa ra từ 2 lỗ tai

- Anh..đừng ăn nữa

- Ày...ây, tôi có làm gì đâu? Chỉ để phòng thôi mà

Hắn cười tươi cho qua mọi chuyện. Mà đúng thế thật, lúc hắn cười nó đơ luôn (Mìn đơ theo), nó nhìn sự kiện co 1 0 2, không chớp. Thấy mình lố quá,

hắn ho mấy hồi để lấy lại vẻ lạnh lùng

- Ăn cơm đi

- Anh..Bảo...anh cười đẹp lắm. Sao anh lại không thích cười nhỉ /

- Ăn cơm mau đi

Hắn gằn giọng nhưng nó vẫn ngoan cố

- Nhưng...

- Tôi nói: " Ăn cơm đi"

Hắn quát nó, làm nó cứng họng, không nói được gì

Hôm nay nó vẫn thế, vẫn ăn nhiều như mọi khi, còn hắn có vẻ lầy của nó nên cũng giành phần ăn chung với nó. Bác quản gia đang ở trên tầng, lâu lâu lại nghe thấy tiếng hét " cái này của tôi! Trả cho tôi " và bác khẽ cười

....

- Oan tù đi ! Ai thua thì phải rửa chén

Nó giao luật

- Chơi luôn

- Hai..ba...xì 1 ...ba...xì...

- Haha, tôi thắng rồi, cô rửa chén đi, rửa kĩ nhé, bản là tôi oánh đó

- Biết rồi !

Nó trả lời buồn hiu, chậm chạp bước vào chỗ rửa chén

- Aaaaaaaaaaaaaa !

Hắn đang đọc sách trên phòng thì nghe tiếng thét thất thanh của nó, vội vàng chạy xuống thì thấy nó đang ngồi bệt dưới sàn, miệng lắp bắp

- Nh...nh...nhện...nhện...

-Nhện á? Đâu?

- Tr...trong đó

Nhìn theo hướng chỉ của nó, ôi trời, một con nhện to, chân đầy lông đang bò lổm ngổm trên tường (kinh thật)

- Ở đâu nhỉ ?

Hắn vừa lảo bảo vừa tìm một chiếc bọc ni lông bắt gọn con nhện lại rồi đem vứt. Quay trở lại phòng bếp, thấy nó vẫn đang ngồi rên hừ hừ, hắn ngồi xuống, trấn an nó

- Tôi bắt rồi, cô đừng sợ nữa

- Sợ quá, sợ quá

- Tôi...tôi...Nói đi, tại sao cô lại sợ nhện như vậy ?

Nó lắc đầu và tiếp tục điệp khúc của mình. Hắn không biết làm gì hơn, ôm nó vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc của nó

- Có tôi rồi, cô đừng sợ nữa

Lúc đó, thực sự trong đầu nó xawrng nghĩ gì, chỉ biết là nó đang rất sợ. Nó ôm hắn thật chặt miêng liên tục lảo bảo

- Anh ơi, em nhớ anh lắm. Anh đi đâu vậy hả anh? Tại sao anh không về với em? Em rất mong anh mà, huhu

Hắn cảm thấy từng giọt nước ấm đang rót trên vai hắn, thấm vào da thịt hắn. Nhìn nó khóc, hắn đau lắm, tại sao vậy chứ ?

Nó có anh trai. Anh ấy đã bỏ nó đi lúc 14 tuổi, không tung tích, không dấu vết. Nó đã cật lực tìm kiếm suốt mấy năm qua nhưng vẫn không thu lại kết quả gì

Hắn ngồi ôm nó như vậy suốt một tiếng, không gục, không quát mắng hay la ó nó. Hắn cứ để nó khóc như vậy đến khi nguôi ngoai, hết buồn bực

- Cảm ơn anh đã là chỗ dựa tinh thần cho tôi

Nó nói vậy rồi quệt nước mắt, bỏ lên phòng. Nó ngồi ôm gối, nhớ lại từng mảnh kí ức nhột nhạt

....

...

...

- Anh ra kéo, em ra bao. Em thua rồi, mau rửa chén đi, nếu không mẹ oánh đó

- Anh chơi ăn gian. Biết em hay ra bao nên anh ra kéo chứ gì ?

- Tại em chớ bộ

- Hai đứa, rửa chén xong chưa ?

Tiếng mẹ vang lên

- Dạ, sắp xong rồi ạ

Nó thét

- Nhanh lên anh chờ

- Chi bằng anh rửa cùng em đi

- Ồ...

Nó làm mặt ngây thơ, nũng nịu Trường

.....

PROFILE

Name: Hoàng Văn Trường. Tuổi hiện giờ: 22t

Ngoại hình: Cao 1m8, khuôn mặt tuấn tú, hoàn hảo về tất cả mọi mặt

Anh ruột của Hoàng Lê Hương Giang

.....

- Nhưng...

- Anh Trường đẹp zai, dễ thương, đi mà anh

- Ồ, được rồi. Mỗi khi em "tung chiêu" này ra là anh chẳng bao giờ thoát

- Nên biết thế thì anh gạt cái rụp luôn đi còn kéo dài thời gian. Làm tổn cả nước bọt. Giận

- Nước bọt đối với em quý vậy cơ hả?

- Chớ sao? Anh không biết nước bọt giúp làm trong giọng nói, sạch khoang miệng.....Aaaaaaaa

Đang nói thì nguyên một con nhện độc treo ngay trước mắt nó. Trường hốt hoảng

- Giang, nhện độc kì, chạy mau đi em !

Nó do sợ quá má đơ luôn, không chạy được

- Giang, chạy đi

Trường gắt. Con nhện thấy nó không chạy mà cứ đứng đó liến đù người định cắn nó một cái

"Phập"

Con nhện cắn vào...tay Trường. Anh bị dính độc rồi ngất đi

Lần đó anh nó suýt chết nhưng do được cấp cứu kịp thời nên qua khỏi. Từ đó mỗi khi có nhện nó lại nhớ đến Trường

...

Nó khóc, từng giọt nước âm thầm rơi xuống gối. Không biết anh nó ở một nơi nào đó trên thế giới có biết rằng nó đang khóc vì mình không ?

- Giang, tôi có thể vào không?

Hắn đứng ngoài gõ cửa

- Anh đi đi

- Tôi muốn an ủi cô

- Tôi nói; "Anh đi đi". Tôi cần một sự yên tĩnh, cảm giác thanh bình. Tôi đang rất cần nó cho nên anh đi đi

Nó quát hắn. Cứ tưởng hắn sẽ đi, ai ngờ gã vẫn lì lợm ở trước cửa phòng nó. Cảm giác này là gì nhỉ? Hắn đau khi thấy nó khóc, hắn hạnh phúc khi thấy nó cười, kì nhỉ ? Chẳng lẽ nào là...(hồng nói ra đâu, Min sợ bị Bảo đánh lắm, quan trọng là Min hông có "vỏ", mà khỏi nói thì ai cũng biết, nê?)

Đã qua nửa đêm rồi, vậy mà nó không thể ngừng khóc. Mỗi khi quyết định ngưng lại thì nước mắt lại trực trào

- Anh ơi, anh về đi. Em nhớ anh...

Rồi nó thiếp đi

.....

...

....

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thay Đổi

- Heo nhà à, cô mau dậy đi. Hôm nay là thứ hai đóHắn đập cửa phòng nó, miệng gọi í ới

- Heo nhà, cô có nghe tôi nói không?

Yên tĩnh

- Heo ơi !

Im lặng

Hắn thò tay vào túi, móc một chùm chìa khóa ra "cô không mở cửa thì đừng hỏi tôi tại sao ?"

Cử được mở, hắn chạy vào

- Này, Giang, cô....

Hắn định nắm tay nó kéo dậy thì vừa chạm vào

- Tay cô sao nóng thế này ?

Hắn sờ tay lên trán nó, nóng quá, nó bị sốt rồi

- Đây, cô làm sao mà để sốt vậy hả ?

Nó chẳng nói gì ngoài những tiếng thờ khó nhọc. Hắn chạy vào nhà tắm, vắt khô một cái khăn mặt rồi đắp lên trán nó. Ngồi nhìn nó ngủ, sao mà đáng yêu thế cơ chứ? Hàng mi cong vút, lông mày đẹp, sống mũi cao, đôi môi hồng chúm chím, nước da trắng trẻo...Nó bệnh mà chẳng giống một người bệnh tí nào

Hắn từ từ cúi sát người xuống

" Kì...Coong..." (Ai dám phá cảnh lãng mạn vậy?)

Nhìn giờ, hắn thừa biết đó là ai. Gọi đến số máy đó, hắn nói ngắn gọn

- Xin cho tao nghỉ một hôm

Hắn định hạ máy xuống ngắt cuộc gọi, nhưng Long nhanh miệng nói

- Tao muốn vào nhà

Chơi thân với nhau 7 năm, hắn dư sức biết tính thằng bạn. Nó ngang bướng nhưng ở mức độ vừa phải thôi

- Vào đi

Cánh cổng từ từ mở, Long chạy nhanh qua khuôn viên rồi bước vào nhà

- Mày đang ở đâu, thằng kia?

Long lớn tiếng

- Dạ thưa, cậu chủ đang ở tầng 1 ạ

Bác quản gia nhỏ nhẹ nói với Long. Anh bước từng bước dài lên cầu thang (mỗi bước 4 bậc). Hiện giờ, anh đang đứng trước cửa phòng ở tầng 1

- Mở cửa

Hắn bước ra mở cửa và cảnh tượng đập vào mắt Long là

- Đây không phải Hương Giang chứ? Sao cô ấy lại ở đây?

- Tao gọi cô ta đến đây

Hắn nhẹ quay về phía giường nó đang nằm

- Nhưng...sao vậy? Sắp đến giờ đi học rồi mà cô ấy còn ngủ? Sao mày lại ở trong phòng cô ấy?

- Sốt

Ngắn gọn mà súc tích. Một từ của hắn giải quyết được 3 câu hỏi của Long

- Có cô ấy chắc mày đỡ buồn rồi, tao có cần...

Long chưa nói hết, hắn đập luôn

- Cần. Chiều nay đi

- À, ừ. Vậy tao đi học nhá

Hắn không nói gì, đóng cửa cái "rầm"

.....

- Anh hai....anh hai....

- Anh ta là ai mà từ hôm qua đến giờ cô cứ lăm bằm đến nổi phát sốt thế này? Anh ta đắc tội gì với cô à? Cô nói đi để tôi cho anh ta một trận

Ngồi bên cạnh nó, lâu lâu hẳn nghe nó nói mớ mấy câu tương tự như "Em nhớ anh...Anh hai...Sao anh lại bỏ em?....Anh về với em đi ..."

Hắn cảm thấy tức giận nó. Hắn không muốn thấy nó như thế một chút nào cả, thật khác với vẻ bề ngoài của nó

- Ừm...um...

Nó rên rỉ rồi lăn qua lộn lại trên giường. Nó ngồi dậy ôm lấy cái đầu xù

- Tôi đang ở đâu vậy? Tôi đangÁaaaaaa

Lúc nó mở mắt, ngẩng đầu lên thì thấy nguyên cái mặt to bè của hắn đang ghé sát mặt mình

- Ma quỷ hiện hình. Trời ơi, ba mẹ oiiii.....ùm...um

- Ma nào? Tôi nè, Bảo nè!

Hắn đưa tay bịt cái "loa phát thanh" lại

- Haizzzz....Bảo à? Trời, làm tôi hết hồn

- Cô khỏe thiệt đấy, mới tỉnh mà la như thiệt

- Khỏi khen. Tôi heo mà, còn anh là sên

- Cô muốn sên tất thử không?

Hắn giơ tay lên

- Thách anh đó

Nó vênh mặt lên. Nhưng hẳn không tát nó mà nhẹ nhàng từ tốn hạ tay xuống

- Tôi biết mà. Anh đời nào dám đánh con gái với lại tôi mới bệnh dậy nữa

- Cô thật...

- Mà khoan, hình như đây là phòng tôi đúng không?

- Ừ

- Sao anh lại vào đây? Chẳng lẽ...

Nó túm chặt áo, từ từ lùi về sau

- Cô sốt vậy, tôi mà không chăm chắc cô chết rồi

- Ồ, vậy hả ? Thiệt hông/

Nó từ từ nói lỏng tay, nhưng sự đa nghi lại "trỗi dậy"

- Không tin thì thôi. Tôi đi ăn sáng đây, nghe nói nhà hàng này có nhiều món ngon lắm

Hắn "đánh mạnh" vào tâm lý của nó

- Aa, tôi có nói là không tin đâu. Đợi tôi một xíu để tôi thay đồ rồi đi chung nha?

- Nhưng phải nhanh lên đó, tôi cho cô 5'

Hắn vừa nói vừa cố nín cười trước sự vô tư của nó

- Anh là đồ rắn cực độc. Thay đồ mà còn quy định thời gian nữa

- Còn 4'57"

- Anh...

- Còn 4'56"

- Hử..

Liếc hắt cháy mắt, nó mới đi

Còn hắt thì ngồi ngoài, cười tủm tỉm (như bệnh nhân trốn trại, cứ tự kỷ một mình)

3' sau

- Bảo ơi, xong rồi. Đi th...

Nó bước ra thì thấy hắt đang cười một mình (eo, vẫn cười à?). Đi lại quơ quơ tay trước mặt hắt, giờ hắt mới hoàn hồn lại. Khẽ hắng giọng lấy lại vẻ lạnh lùng nhìn nó

- Anh có bị...chập mạch không?

- Rồi sao? Bộ tôi cười là thế giới mất hòa bình à?

- Ủ, đúng rồi. Có khi lại thế chiến thứ 3 ấy chứ

- Ày, cô đúng là...

- Tôi đúng là gì?

- Cô....cô đúng là Hương Giang

- Thì đúng rồi. Tôi phải là Hương Giang chứ, chẳng lẽ tôi là Nhật Bảo

- Thôi, đi đi. Nói chuyện với cô hết muốn ăn

- Không muốn ăn thì thôi. Ở nhà

- Vậy cô tự trả tiền nhá?

- A thôi, Bảo đẹp zai đi chung với tôi đi

- Bỏ toàn thấy với cô luôn á !

Nó cười xòa

...

11:30 am

Nó đang ngồi " tự kỷ" trên phòng thì nghe loáng thoáng bên dưới giọng của Hân, Long và hắt

- Giang đâu ?

- Trên đó

- Đi theo tớ nè

"Cốc, cốc, cốc"

"Ex, nhanh vậy sao, mới vừa dứt lời thôi mà"- Nó thầm khâm phục sức mạnh "thần thánh" của 3 người kia

- Con heo, mở cửa

- Này, ai cho cậu dám gọi bạn tôi là "con heo" / Đó là nó còn "hiền", như tôi là cậu ăn tát rồi nha

Gioing Hân đánh đá

- Ở hiền, hiền ghê

Hắt nói giọng mỉa mai

- Giang, tớ Long nè, mở cửa đi

Long vừa dứt lời, cánh cửa từ từ mở ra

- Đó, ăn nói nhẹ nhàng thế này mới lọt tai nó

Hân chỉ giảo hán rồi cười với nó

- Sao rồi? Cô còn sốt không?

Hán tận tình, đưa tay sờ trán nó

- Hi, đỡ rồi

Sau hán, Hân và Long cũng sờ trán, nắm tay, nhưng đối tượng không phải là nó mà là hán

- Ê, Long, ông giỏi sinh, bắt mạch xem Bảo có hờ chỗ nào không?

- Ồ, bà cũng thế, xem coi mặt nó có dấu hiệu khả thi không?

- Biết rồi, đang làm nè

Hán đơ ra một lúc, chẳng hiểu hai đứa này làm gì, nhưng sau cũng quát lên

- Tụi bay điên à?

Long và Hân vờ không nghe tiếng của hán, tiếp tục nói

- Theo tui chuẩn đoán thì Bảo bị hờ một phần dây "lạnh lòng" (Có dây thần kinh đấy à?)

- Còn tui thì thấy ở mặt nó hai chữ "ÂM ÁP" to đùng. Haizzzz...Chuyện này khó ha. Bệnh nó là gì ta? Giang, mày biết bệnh gì không?

Hân quay sang nó về mặt rất lo, nhưng nó biết trong lòng cô đang cười ha hả đắc thắng. Nó khẽ nhún vai với con bạn

- Nhìn kia, ngay cả người gần anh ta nhất còn không biết thì làm sao tụi mình biết được ?

- Ái chàaaaaaaaaaaaa

Long kéo dài lời nói rồi đặt tay lên vai hán

- Tao nghĩ bệnh của mày "vô phương cứu chữa" rồi con ạ

Hán hất tay Long xuống về mặt khinh bỉ lẫn ửng đỏ

- Tụi thần kinh

Còn Long và Hân thì cười lớn, nó nhìn hán rồi cười, (thú thật Min còn mắc cười nữa là...). Mặt hán lúc đó cực ngố. Thử tưởng tượng về mặt khinh bỉ của bạn kết hợp với hai má ửng đỏ xem. Mắc cười chết luôn ý !!!

- Tụi bây đến đây chỉ để nói chuyện phiếm thôi hả?

Hán đánh trống lảng

- À, Giang, tao mua cho mày một ít trái cây với sữa nè

Hân vừa nói vừa đưa cho nó một bịch ni lông to

- Còn tớ thì mua cho cậu mấy quyển "Học sinh chân khinh" để đọc nè

Long đưa cho nó một chồng sách

- Sao cậu biết tớ thích truyện này?

(Có mem nào thích " học sinh chân khinh" giống nó không?)

- Còn ai ngoài Hân "lũ vấu" của mày nói nữa

Hân vỗ ngực

- Thôi, tụi này về nha, Giang nằm nghỉ đi

Long cười

- Ủ, về nha. Bye

Nó nở nụ cười tươi rói tiến 2 đũa bạn, còn hấn mặt không biểu cảm, đã thế còn không tiễn tụi nó nữa chứ. Đúng là đồ đáng ghét mà !!!

- Nằm yên nghỉ đi, tôi đi nấu cơm

Hấn bắt ngờ lên tiếng

- Ủa. nấu ngon ngon và nhiều nhiều nhiều vô nha. Tôi đói lắm rồi

- Tôi là người nấu nên nấu thế nào kệ tôi, không cần cô phải thỉnh giáo

- Ờ ờ, tôi biết rồi

Nó quay đi về phía giường, còn hấn thì đứng ở cửa bụm miệng cười

...

Đang ăn ngon, bỗng nhiên có 1 người xách vali còng kênh đi vào. O người này là...

- Long à? Xách vali đến đây làm gì? Khụ..khụ

Sự xuất hiện của Long làm nó nuốt cả cục cơm dẫn đến hậu quả ho khụ khụ

- Tớ đến đây ở mà, hông nhớ à?

- Không (mới cách có mấy chap mà)

- Ày, thôi, đang ăn cơm hả? Cho "nhập cuộc" với

Nói xong, không cần ai đồng ý, Long ngồi vào cầm đũa lên. Đang định gấp thì bị hấn chặn đũa

- Đừng tưởng nãy giờ tao không nói gì, đồng nghĩa với việc tao cho mày ăn đầu nha. Đừng có tự nhiên như ruồi vậy

Nó gạt tay hấn ra

- Long cứ tự nhiên đi, kệ anh ta

Quay sang hấn, nó quát

- Bạn với chả bè. Chơi thân với nhau mấy năm rồi mà đối xử như vậy hả?

Hấn không nói gì, lặng lẽ tiếp tục ăn. Đây là lần đầu tiên Long thấy hấn nhìn trước một đũa con gái đó

- Ummmm..Com ai nấu ngon thế?

Long tấm tắc khen, hấn đang định nói thì bị nó chộp mất

- Tớ...Tớ nấu đó

Nói xong thì nó thấy có cái gì đó rất rất rất nóng nhìn chăm chăm vào nó. Quay qua nhìn thì nguyên 1 "cặp laze" đang tia nó, sợ quá, nó vội sửa

- À, không..là anh ta nấu

Vừa nói nó vừa rụt rè chỉ tay về phía hấn

- Liệu hồn cô đó. Nên nhớ trong..

- Tôi biết rồi, xin anh đừng nhắc lại kí ức làm chi. Cho qua luôn đi

- Cô nói gì? Cho qua á?

Hấn hét vào tai nó

- À, không cho qua nhưng đừng nhớ

- Hả? Cái gì? Cô nói vậy huê vốn à?

- Ờ, thì...

Nó ngoáy ngoáy lỗ tai

- Ờ thì cái cục *** nhà cô á !

- Uầy, ăn đi

Trong khi nó không biết nói làm sao thì Long lên tiếng "cứu một bản thua" trông thấy. Nó thầm cảm ơn Long trong đầu

" Cậu ta đang cãi nhau với Giang ư? Đây là lần đầu tiên ...Ôi trời, sao mày thay đổi nhiều thế hờ Bảo? Chẳng lẽ mày đã..."

Long vò đầu bứt tóc. Lúc ngẩng lên thì thấy mắt 2 người kia đang nhìn mình " ghê tởm" không giấu diếm (chắc nghĩ Long bị nắm da đầu cũng nên), anh vội ra hiệu tiếp tục và cúi xuống ăn ngon lành. Lại một lần nhận được ánh nhìn vừa nãy (lại nghĩ Long bị bỏ đói ngàn năm), anh vội vã bỏ chén xuống rồi ngừng ăn

- Bị bệnh à?

Cả hai cùng đồng thanh

- Ồ, không. Mệt, ngủ trước nhé

Long bước đi, bỏ mặc 2 khuôn mặt đang dài thuật ra vì khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi Lo Cho Cô

Hôm nay, nó dậy sớm đi bộ tới trường. Đang vừa đi vừa đọc truyện, nó vô tình đụng trúng 1 người- Tôi xin lỗi, xin lỗi

Người đó vội bỏ đi, nó ngẩng mặt khó hiểu. Rồi nó nhìn kĩ lại: Dáng người này, mái tóc này, thân hình này, cách đi này,.....Không thể nhầm lẫn được, chính là người đó (cũng chính là người "đất xộp")

- Anh Trường

Người đó khựng lại nhưng rồi lại đi tiếp, nhanh hơn rồi chạy

- Anh Trường, anh Trường

Nó chạy theo, miệng gọi í ới, nước mắt đã chảy. Đến một khúc cua, nó liền mất dấu người đó. Nó khụy xuống, ôm mặt khóc, miệng rên rĩ

- Anh hai, tại sao anh bỏ em? Em làm gì sai à? Em không làm anh hài lòng hả? Anh hai, anh về với em đi anh, em nhớ anh. Anh hai à !

Cùng lúc đó, Trường đứng ở một góc khuất của bức tường, nhìn nó khóc mà ruột thắt lại

" Mày là một thằng anh tồi, mày đã làm em gái đau khổ. Mày thiệt đáng chết "- Trường tự dằn vặt mình

....

Nó ngồi gục mặt trên bàn, âm thầm khóc

- Sao thế ?

Hân quay xuống, vuốt nhẹ tóc nó. Như bắt được ai, nó chồm lên ôm lấy cổ Hân khóc to nữa

- Oa, oa, Hân ơi

- Ồ...mày sao thế Giang?

Hân ngỡ ngàng trước cách cư xử của nó. Cô vội đỡ dành nó

- Nín đi, tụi nó nhìn mày kìa

Câu nói nghe có vẻ bất khả thi nhưng lại rất khả thi với nó. Nó nín khóc, nhưng mũi vẫn sụt sịt

- Có gì kể tao nghe ?

- Ở đây không tiện, ra ngoài

Chúng nó đang đứng ngoài hành lang

- Mày còn nhớ anh Trường không ?

Nó nói giọng nhẹ nhàng, chỉ loáng qua trong gió, nhưng Hân vẫn nghe được

- Còn. Tao và mày đã cùng nhau tìm ảnh 3 năm rồi mà. Có tin tức gì về ảnh à ?

Hân nói, giọng đều đều

- Chưa có tin tức gì cả

- Thế sao ?

- Sáng nay, tao vừa gặp ảnh

- Thiệt à?

Hân vui hộ con bạn

- Anh chạy trốn khỏi tao

- Hờ ?

Rồi nó kể hết mọi việc xảy ra sáng nay cho Hân nghe. Có bao nhiêu chữ ở trong câu chuyện của nó thì Hân tức Trường đến bấy nhiêu lần

"Anh Trường, anh có biết là anh đang làm gì không? Anh có biết là Giang rất đau khổ không? Từng ngày trôi qua là từng ngày nó mong anh trở về. Anh biết không ?"

Hân nắm chặt tay, từng ngón tay đâm vào da thịt và rỉ máu. Cô không đau, cô đang tức, cô tức cho con bạn, cô tức Trường

Trong giờ học, nó chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài, lời giảng chẳng lọt được vào đầu nó là mấy, chủ yếu từ tai này lòi sang tai kia. Hân quay xuống nhìn nó mà càng thêm tức Trường

" Anh nhìn đi, giờ nó như người cõi trên vậy"

Tan học, nó cũng ngu ngu ngơ ngơ như thế. Hết như bị cướp mất linh hồn rồi

11:30 am

- Nè, Gia.....

Hân đang định hỏi sáng nay nó đi đâu nhưng nhìn thấy nét mặt ủ dột của nó hân lại thôi

" Sao vậy cà ?"- Hân nghĩ

Long cũng không thoát khỏi sự ngạc nhiên. Từ 1 cô bé thường ngày vui vẻ là thế mà giờ buồn bã là thế. Thật khác lạ. Phải chăng đã có chuyện gì xảy ra ?

- Để tao lên xem cô ấy ra sao ?

- Không cần, cô ta cần một không gian yên tĩnh

Hân kéo tay Long lại. Nghe hân, Long ngồi xuống nhưng lòng anh thấp thỏm không yên

.....

- Anh thật sự không muốn gặp em hay là anh sợ em giận anh? Hả?

Nó ngồi trong phòng đọc thoại một mình với Bun-con thô bông nó quý nhất cũng là món quà duy nhất Trường tặng nó

- Nè, anh nói đi anh

Nó lay mạnh Bun

- Vậy anh sợ em giận chứ gì? Hì, anh đừng lo, em sẽ không bao giờ giận anh đâu

Nó ôm con Bun vào lòng và...khóc

- Hức....hức

- Cô đang khóc hờ Giang? Tại sao?

Giongj hần. Ặc...Lên đây từ lúc nào vậy? Mở cửa lúc nào vậy? Lúc nó ngẩng lên thì thấy hần đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Nó vội gạt nước mắt

- Sao anh tự tiện vậy? Có biết đây là phòng con gái không?

- Khoiông hỏi nhiều nữa. Nói tôi nghe sao cô khóc?

- Sao tôi phải nói cho anh nghe chứ?

Bắt chợt, hần vòng tay ôm lấy nó

- Bởi vì ...tôi lo cho cô

Hoi bất ngờ, nhưng cảm giác ấm áp này, nó phải "cai nghiện" 2 năm rồi. Và nó cũng đáp trả lại bằng một cái ôm thật chặt. Buông nó ra, hần ngồi cạnh nó

- Nói đi

Nó biết có nói hay không thì trước sau gì hần cũng biết, thế nên nó quyết định kể lại toàn bộ để có thêm một người nữa hiểu, chia sẻ và thông cảm với nó

- Cho tôi biết, giờ hần đang ở đâu? Tôi sẽ cho hần một trận. Lâu rồi chưa "khởi động" chân tay

Hần hùng hổ xắn tay áo lên nhưng nó ngăn lại

- Nếu biết tôi đã đến để xả giận từ lâu rồi (Ai vừa mới nói là không bao giờ giận nhỉ?)

Rồi nó lặng lẽ ngồi ôm Bun, cúi thấp mặt, hỏi nhỏ hần

- Anh thật sự lo cho tôi hả?

- Ồ...tôi..

Bây giờ hần mới thấy ngượng khi nói câu đó

- Hờ?

- Tôi...Thôi xuống ăn cơm đi. Long đang chờ

- Ừ

Hần hơi bất ngờ đấy, nó không ép hần nói ra mà buông xuôi một cách quá dễ dàng

- Cô...cô không làm gì à?

- Làm gì là làm gì?

- Không ép tôi nói ra à?

- Muốn lắm hả?

- Không

- Không muốn thì thôi. Tôi là người chủ nghĩa bình đẳng. Nếu không thích thì tôi cũng chẳng ép

- Ờ

- Đi thôi, tôi đói rồi

....

Về phần Long, thấy khuôn mặt buồn không tả được của nó, anh lo lắng, chẳng lẽ lại có chuyện không hay xảy ra? (Hỏi Min nè)

Long không muốn lên phòng nó, nhưng con tim anh lại thúc giục. Anh không muốn lên mà chứng kiến cảnh nó khóc (sao đoán trúng phóc dạ?), lúc đấy tim Long như vỡ ra từng mảnh. Anh đau lắm, không cho phép con tim được nhói lên như vậy, nhưng ai nghe anh chỉ là tiếng gió. Và đây là lần đầu tiên anh thấy tim mình lạc nhịp cho dù đã cố gắng tỏ ra lạnh lùng nhưng không được, trước mặt người con gái đó, anh đã tan chảy rồi. Và có lẽ anh đã thích nó

Cùng lúc đó

"Mày sao thế Bảo? Mày không thể thích cô ta được. Sao mày lại hành động như vậy hở? Mày...Không được....không được "

Hắn ngồi trong phòng vò đầu bứt tai rụng cả tóc (ex...). Hắn suy nghĩ về nó, về câu nói "đó đó" của hắn sao mà....Ashhhhh....Hắn không thể thích nó được nhưng người đời có câu "Người tính không bằng trời tính" là vậy. Hắn đã chậm 1 bước, khi phát hiện ra thì đã quá muộn để ngăn lại và điều tất nhiên thôi hắn thích nó (Ái chà chị Giang nhà ta hơi bị ghê đấy, hotboy trường thích luôn, chia sẻ cho Min một người nhá ?)

.....

- Cô nấu cơm đi, nhiều vào

Nó ngoáy lỗ tai

- Hở? Gì cơ? Nhiều á?

- Tiếc

- Nè, nói ra hết 1 câu sợ mất nước bọt à?

Nó nhìn hắn về mặt cực kì tức. Long nói

- Hôm nay có bọn đàn em với hắn qua ăn ý mà

(Ý chết Min có nghe lầm không? Đàn em á?)

Thái độ của nó cũng chẳng khác gì Min đâu. Mất chữ o mồm chữ a, nó lại ngoáy lỗ tai lần nữa (coi chừng thùng đó)

- Đàn em? Hai người là đại ca à?

Vừa nói, nó vừa chỉ tay vào 2 người kia

- Sao, ngạc nhiên lắm hả?

Hắn hừ lạnh

- Tất nhiên rồi

- Cô vào đi

Hắn ra lệnh

- Nè, nhờ vả tôi mà ăn nói kiểu đó thì có đến thời chất chết nhà anh tôi cũng éo nấu

Nó đứng khoanh tay

- Vậy hả?

Hắn lôi trong túi ra một tờ giấy được gấp 3

- Cô đọc đi

Thoải khỏi đọc, nhìn chữ Bản Cam Kết to đùng là nó đủ hiểu trong đó ghi gì rồi

- Ủ, rồi sao?

Nó nhấc mắt ra khỏi tờ giấy

- Bây giờ là sáng, trưa hay tối ?

- Tối

Mồ hôi nó túa ra

- Ngon nhĩ? Dám làm trái lời trong bản cam kết cơ đấy. Đưa đây

Hắn xòe tay hất mặt với nó

- Đưa gì?

- Một triệu hai của tôi

- Tôi nấu

- Đi

Hắn phẩy tay

- Để Long giúp Giang

- Ủ

Nó đang cười vì được Long giúp đỡ thì hắn phán

- Để cô ta tự nấu

- Nè anh có phải nhất thiết là tôi không?

Nó quay lại gằm gừ

- Đồ ăn tôi mua về rồi. Vào đi

Hắn lơ câu nói của nó, thân nhiên bật tivi lên

" Ashhhhhh....Ác quỷ vẫn là ác quỷ "- Nó nghĩ rồi dậm chân đi vào

Long thì ngồi thừ ra chưa hiểu cái mô tê cái chi chi gì cả

Còn hắn thì cười tủm tỉm nghĩ thầm - " Tôi chỉ thích ăn đồ do chính tay cô nấu thôi Giang à"

....

- Tam bang chủ !

Tụi đàn em của Long và hắn đã đến. Nó ngó ra ngoài phòng khách....Ex....Ít nhất cũng phải 20 người (vẫn còn ít)

" Bảo, anh tính giết tôi luôn à? Làm sao mà tôi nấu đủ 20 miệng ăn " (riêng bà là đã 5 miệng rồi)

Ấy, khoan, còn 1 người nữa đang xách bịch gì nè trời? Nó nheo mắt, Áaaaaaaa....Đó là thức ăn, đủ cho cả biệt thự này ấy chứ

" Bảo, anh ngon lắm"- Nghĩ rồi nó hùng hổ bước ra

- Giang cô nấu ...xong..chưa?

Hắn quay mặt vào bếp nói, nhưng không cần nó đã đứng ngay trước mặt rồi. Mặt nó đỏ bừng, tai tỏa ra khói, hệt như một cái tàu hỏa. Với cái chỉ số IQ cao ngất đó thì có lẽ hắn đã hiểu chuyện. Tay nó lăm le cái đĩa cả chỉ vào mặt hắn, gằn giọng

- Anh ngon lắm..

Rồi nó quay sang thằng đàn em, quắc tay ra hiệu

- Lại đây

Thằng đó lưỡng lự

- Đã bảo là lại đây mà

"Thằng bé" chậm chạp đi lại

- Đưa bịch đó cho tôi

Đưa luôn. Chắc ai cũng biết tại sao thằng đó nghe lời nó nhỉ? Cũng đúng thôi, dám chỉ vào mặt tam bang, nó còn dám quát nữa chứ, không phải dạng tầm thường

- Cái này là cái gì?

Nó giờ bọc lên, chỉ vào

- Thức ăn

Hắn trả lời tỉnh bơ

- Đủ bao nhiêu người ăn?

- 20

- Ở đây có bao nhiêu người?

- 18

- 18, thêm tôi và Hân nữa là 20. Anh nghĩ gì vậy hả? Có thức ăn rồi sao còn bắt tôi nấu? Anh quá đáng nó cũng vừa phải thôi chứ

Nó tức rồi. Bọn đàn em thì sợ xanh mặt, còn Long thì ngạc nhiên

- Thích ăn cơm nhà

- Hơ hơ, thích ăn cơm nhà à? Tự vào nấu chứ

Nó cười nhạt, hất mặt

- Bàn cam kết

- Tôi biết. Được rồi, mai tôi sẽ kiểm tiền trả anh

Ok luôn. Giowf thì "dứt áo ra đi" thiệt rồi. Nó quay bước đi nhưng hắn níu tay lại, nói

- Nhưng tôi chỉ thích ăn cơm do cô nấu thôi Giang à....

- Hả?

Đây là tiếng đồng thanh của cả nó, Long và bọn đàn em (sock thiệt chứ. Mìn cũng suýt ngất nè)

- Hahahaha tam bang vui tings ghê. Xưa nay anh có thích đồ ai nấu đâu

- Ồ đúng đó

Bọn đàn em ồ lên

- Giowf thích, không được à?

Hắn quay lại nhìn, à không, chính xác hơn là trừng mắt với bọn đó làm chúng nó câm luôn

- Ăn. Đói

(Kiếm lời thấy gớm không?)

Hắn đứng lên đi vào, bọn đàn em nói gót theo sau. Giowf ở phòng khách chỉ còn mình nó, và Long. Anh đến chỗ nó, vỗ nhẹ vào vai rồi cười

- Giang, ta đi vào ăn cơm thôi

- Ờ...ừ

Nó hoàn hồn lại và đi vào trước. Còn Long đứng ngoài đó, anh đặt tay lên tim mình, anh cảm giác trái tim đang khóc và nó mách bảo với anh rằng đó chính là 1 nửa của anh và anh phải có được cô gái đó trong tay

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nhà!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đóng Giả Bạn Gái

Tùng...Tùng...Tùng Nó vừa xách cặp bước ra thì "Bình"

- Nè, đi đứng kiểu...Sao anh lại đến đây?

Các bạn đã thấy một khuôn mặt thay đổi từ giận dữ tột cùng đến hiền lành vô đối chưa? Sao cơ? Chưa à? Ừm, giờ thì thấy rồi đấy. Đúng, chính là biểu hiện trên khuôn mặt nó lúc bấy giờ

- Đi theo tôi

- Ờ....

Nó chưa kịp phản ứng thì hần kéo tay nó lôi đi làm cho bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn bọc vỏ hạt nhân của đám nữ sinh hướng vào nó

"Hic, kiểu này chắc phải có thêm 1 kho chứa đạn quá !" - Nó nuốt khan

Ném nó vào cái xé hộp "đáng iu" của mình xong, hần đi về chỗ làm bác tài

- Nè, có chuyện gì à?

Nó vrun người lên ghé trước

- Đóng giả làm bạn gái tôi một hôm được không?

- Hả? Trời, anh cứ thích đùa nhê? (đóng thật đi)

Nó cười cười rồi đập vào vai hần 1 cái

- Hừ, tôi nói nghiêm túc đấy

Câu nói này còn làm nó sock hơn câu trước

- Th...Thiệt à? Tại sao?

- Không cần biết

- Không nói tôi cũng đểch giúp anh

- Haizzz.....Ba mẹ cho tôi đi xem mắt với một người. Tôi nói có bạn gái rồi

- Anh ế chầy thấy ra, có gái hót là mừng rồi

Hần lờm nó 1 cái khiến nó im bật. Nhưng không lâu sau, nó lại hỏi tiếp

- Sao lại nói có bạn gái rồi?

- Không yêu. Có quyền

Một lúc sau, xe hần đỗ kịch trước 1 cửa hàng quần áo sang trọng. Theo thông tin của nó cho biết, đây là cửa hàng quần áo nổi tiếng thế giới. Chà chà, được vào đây là vinh hạnh cho nó rồi. Hần không thèm lái xe vào bãi mà để chẵn ngay ỏi ra vào, thế cũng chẳng có nhân viên hay bảo vệ nào ngăn cản. Hần kéo tay nó bước vào, nhân viên trong đây cúi chào hần lịch sự như thể hần là khách quý. Đây nó đến chỗ chị nhân viên hần lên tềg

- Xinh đẹp !

Chị nhân viên hiểu ngay hấn muốn gì, còn nó sau 1 lúc mới "ngón" hết

" Ý anh nói là tôi xấu xí hả? Anh được, nếu không vì cái bản cam kết ngớ ngẩn thì tôi đã cho anh một trận rồi"

Chị nhân viên bắt đầu làm nhiệm vụ, đầu tiên là triệt lông chân

- Chị ơi chị, em xin chị làm...Áaaaaaa

Nó đang nói thì chị kéo 1 cái làm nó hét toáng.

Thứ 2 là thử đồ

- Ấy, em thích mặc quần đùi bắt em mặc thứ nữ tính này. Em muốn được là chính mình

- Nhanh mặc vào đi

- Dạ

Nhận được ánh mắt van xin từ chị nhân viên nó đành đồng ý

Thứ 3 là thử giày

- Chị, em muốn đi đôi giày búp bê này được không?

- Không được, mặc đầm là phải đi giày cao gót

- Nhưng em không biết đi

- Vậy tí nữa nếu còn thời gian tôi sẽ tập cho

Thứ 4 là trang điểm

- Chị, đánh phấn ít thôi nhá, em muốn thật tự nhiên

- Được rồi

Nó bước ra. Oa, lung linh trên từng xentimet. Nó mặc một cái đầm tới đầu gối, màu trắng càng làm tôn lên nước da trắng của nó, có ren ở phần tay (có tay) và cổ. Nó còn đeo một dây chuyền ngọc trai và một cái lắc nhỏ ở tay. Đôi giày nó đi cũng màu trắng nốt. Tóc thì được cài 1 cái ruy đô màu trắng ngà, tóc thả tự nhiên. Nhìn như 1 thiên thần chỉ thiếu cánh thôi. Hấn bị nó hút mắt hồn rồi hay sao ý mà nãy giờ cứ ngồi thừ ra, nhìn nó không chớp mắt. Nó cũng bị hút hồn bởi hấn. Trái ngược với màu trắng tinh tủy của nó thì hấn mặc một bộ vest đen lịch lãm. Nhìn hấn thế này ai dám nói mới 17, chừng chạc quá cơ. Nó bước những bước run rẩy nhưng chắc chắn đến chỗ hấn

- Hi, nhìn tôi đáng iu không? Thật ra nếu mà để tôi tự chọn đồ có lẽ đã thoải mái hơn. Khó chịu quá

Nó nhăn nhó than thở với hấn

- Thôi, đi, trễ rồi

Hấn kéo tay nó lôi đi, đến quầy thanh toán, hấn rút thẻ ra. Ex, mỗi cửa hàng 1 thẻ khác nhau hỏi xem ai không sợ hấn chứ? À có, có nó. Thật ra nó cũng chẳng sợ hấn đâu, hấn là cái gì mà nó phải sợ nhỉ? Nó chỉ sợ cái bản cam kết chết tiệt của hấn thôi

Nó và hấn cùng ngồi vào xe

- Cô diễn tốt vào nhá

- Không thì sao?

- Thì đi ra khỏi nhà tôi chứ sao

Hả? Ra khỏi nhà hấn thì nó biết ở đâu, nhà Hấn cũng là biệt thự đó nhưng không còn thừa phòng cho nó. Ashhhh....Bối thế nó mới ghét ông trời lại cho nó gặp thằng cha khốn nạn này (Ông trời: Cứ chửi nhiều vào rồi đến một hôm con sẽ biết ta có đáng ghét như thế không? Hôhô)

...

Lần này cũng là 1 nhà hàng sang trọng và nổi tiếng. Hôm nay nó thật may mắn khi được đến những nơi như thế này. Đi không lâu thì nó gặp 4 người: 1 người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng, 1 người phụ nữ khuôn mặt phúc hậu, 1 cậu nhóc chừng 12 tuổi trông rất cute và 1 cô gái chạc tuổi nó, xinh đẹp. Không sai, người đàn ông là ba hắn, người phụ nữ là mẹ hắn, cậu nhóc là em trai hắn và cô gái là người được giới thiệu cho hắn

- Là cô gái này à con?

"Oa, người phụ nữ vừa xinh đẹp lại nói năng nhẹ nhàng nữa chứ. Hắn thật là có phúc mà"

- Vâng. Đây là Hoàng Lê Hương Giang ạ

"Oa, hắn ăn nói lễ phép thế cơ á?"

- Giang, đây là mẹ anh, đây là ba anh, đây là em trai anh

Hắn nói rồi giới thiệu từng người cho nó biết

"Cái gì mà em với chả anh? Nhưng thôi, kìm nén để giúp hắn"- Nó nghĩ

- Con chào 2 bác. Chị chào nhóc

Nó xoa đầu nhóc Quốc

- Tôi là Uyên Linh

Linh cúi chào nó

"Ôi thùy mị nét na thế này mà hắn không ưng mới chết chứ. Đúng là "có mắt không trông" mà"

- Tụi con quen nhau lâu chưa?

Ba hắn giờ mới lên tiếng

- Dạ được 1 năm rưỡi rồi ạ

"Ashhhh...Chém gió không, vừa mới gặp cách đây 2 tháng"

- Lâu thế à? Nhanh lên cho ba có cháu bông

"Cái gì? Nè chờ đến thời ông cha cháu tổ của nhà ông đi nhá. Cháu á? Mơ đi"

- Con dâu à, ba mẹ mong chờ tin tốt từ 2 con

"Cái gì cơ? Con dâu á? Ba mẹ á? Hồi nào vậy? Tôi với hắn có mơ mới cưới nhau nhá (Xạo quá mẹ ơi). Sao ông này toàn phát ngôn mấy câu chẳng vừa lòng người xú nào vậy?"

- Dạ vâng, con mong là thế

"Cái gì? Hắn vừa nói cái gì? "Con mong là thế" á? Trời ơi, mình phát điên với gia đình này mất"

- Chị ơi, chị với anh hai em đang yêu nhau ạ?

Hình như nhà hắn rất có đạo đức thì phải? Ai cũng nói rất lễ phép. Nó lưỡng lự trả lời

- Ủ' nè, sao em?

- Em thấy anh chị đẹp đôi lắm, chừng nào anh chị cưới?

"Bụt...bụt...". Đó là tiếng dây thần kinh của nó đứt

"Bé con à, ngay cả em cũng phản bội chị hả?"

- Anh chị chưa biết

Nó cúi xuống ngang tầm mắt thằng bé rồi cố nén sự tức giận trả lời

- Chừng nào cưới, chị nhớ cho em làm phù rể nhá?

"Sẽ không có chuyện đó đâu nhóc, cứ tiếp tục mơ đi"

- Ủ, chị nhớ

- Chị hứa với em đi

Nhóc đưa ngón út của mình ra

" Em à, chị không hứa được đâu"

- Ủ, hứa nè

Nó cũng đưa ngón út ra

- Móc tay. Đóng dấu. Sao chép. Kí tên

" Ôi trời, còn thế nữa"

Hắn thấy nó hứa vậy cũng cảm thấy vui vui mặc dù thừa biết nó làm thế chỉ để làm cho có lệ và vui lòng em hắn

- Thôi, chúng ta ăn cơm đi

Hắn lên tiếng

" Cảm ơn anh đã giúp tôi, cứ như thế này nữa chắc tôi chết mất"- Nó nghĩ

Ngồi vào bàn, mẹ hắn đẩy menu sang cho nó

- Con chọn món đi

- Ô, sao lại thế được ạ? Cháu còn nhỏ, mời bác gọi trước ạ

- Con thiệt lễ phép

Tất nhiên từ nhỏ nó đã được anh với mẹ dạy rồi mà. Chỉ là nó chưa có dịp bộc lộ thôi. Đợi mọi người chọn xong, nó mới chọn

" Bụng à, tao xin lỗi, hôm nay tao phải kìm nén để giữ thể diện chứ không lại mất điểm như chơi"- Nó khóc thầm trong lòng

Thấy nó gọi có 2 món chỉ bằng 1/5 thường ngày, nó hơi bất ngờ nhưng biết lí do tại sao nên thôi

Bữa ăn cũng kết thúc, không có xung đột hay mâu thuẫn gì cả. Phù, thiệt là may nhưng chỉ tội nghiệp cho cô gái tên Uyên Linh kia, đến chỉ biết ngồi ăn thôi vì mọi người chỉ chú ý đến nó, nhiều người không biết nhìn vào lại tưởng cô ta đi "ăn trực" cũng nên

- Em sang nhà anh ngủ nhá?

Thằng bé con lên tiếng

- Ủ ừ, em ngủ với chị nè

Nó cầm lấy một tay thằng bé

- Ngủ với anh

Hắn nắm lấy tay còn lại

- Với chị mà

- với anh

- Với chị

- Với anh

- Với chị

- Với anh

- Với chị

- Hai đứa ở chung nhà sao?

Hả? Lời thoại kì cục này từ đâu chui ra đây? *Tìm, tìm* A, thấy rồi từ ông bố của hấn

" Ex, chuyện bại lộ rồi"- Nó nghĩ

- Vâng ạ

- Haizzz...Con trai à, chưa cưới mà con mạnh tay thế?

Ông bố tỏ vẻ buồn buồn nhưng thực chất là vui vui

- A a bác, giữa tụi cháu hồng có chuyện gì xảy ra đâu ạ, xin bác đừng hiểu lầm

Nó nhảy ra can cái ý nghĩ đen tối đang "hình thành" trong đầu ông bố

- Thế mà ta lại thích hiểu lầm hơn

" Nè, ông già, nếu tôi không đóng giả bạn gái thì có khi ông thịt nát xương tan rồi"

- Thôi tụi con với nhóc về trước

Hấn kéo tay nó đi, còn nó kéo tay nhóc Quốc đi. Hí hí giống một gia đình có bố, mẹ và con ghê (nó: Mìn coi chừng tui đập bà đó, liệu hồn)

Ngồi vào trong xe bây giờ nó mới có dịp trò chuyện thân mật với nhóc hơn

- Nhóc, em tên gì?

- Em tên Quốc

.....

PROFILE

Name: Huỳnh Nhật Quốc. Tuổi hiện tại: 12t

Ngoại hình: Cao 1m50, sở hữu khuôn mặt cực baby, da trắng, răng khềnh, nói chung đẹp trai

Là em trai của Huỳnh Nhật Bảo

Cũng là phù rể tương lai (bật mí), mặc dù tuổi đời khá nhỏ nhưng lỡ hứa rồi

.....

- Em là em ruột của Bảo hả?

- Vâng

- Ba mẹ em tên gì?

" Hờ? Hỏi câu gì mà kì cục thế?"- Hấn nghĩ

- Ba em là Huỳnh Thiên Nam, còn mẹ em là Phạm Nhật Ánh

- Oa, tên ba mẹ em đẹp quá, chị cũng có tên như vậy. Em đặt tên cho chị đi

- Tên ạ? Ừm...chẳng lẽ lại là Huỳnh Nhật Giang

- Ha ha, nhóc, em đặt tên cho cô ta nghe giống con trai quá

Hấn cười lớn

- Nhưng tôi thích

- Cô làm em tôi nhá?

- Còn khuya

- Ô, em tưởng 2 anh chị yêu nhau?

Câu nói của Quốc làm cả 2 chột nhó ra và ném cho nhau ánh mắt thay lời nói; "Diễn"

- Không phải đâu. Tại lâu lâu tụi chị hay giỡn với nhau như vậy ý mà

- Ô vậy à? Anh chị hạnh phúc quá ha

Mặt nó với hấn đỏ lên nhưng vì trong bóng tối nên khó nhận ra

- Chị ơi?

- Hả?

- Em chỉ muốn chị làm chị dâu em thôi. Với lại chị cũng "ghi điểm" trong lòng ba mẹ em rồi

- Ô ờ vậy hả?

Mặt nó lại đỏ lên một lần nữa

- Chị à, hứa với em đi

- Hứa gì?

- Chị nhất định phải cưới anh em đó, cho dù hoàn cảnh nào

- Ô...

"Nhóc à, em hành hạ chị ở nhà hàng chưa đủ sao? Còn "nhất định phải" nữa"- Nó nghĩ

- Chị không biết. Nhờ anh em cưới người khác thì sao?

"Không có chuyện đó đâu"- Hấn nghĩ

- Không được, nếu anh em cưới người nào ngoài chị, em sẽ phá đám cưới

"Ôi, ông trời ơi, ba mẹ ơi, anh hai ơi, số con nó có cần phải hằm hiu tới mức này không?"- Nó

"Hi hi, cảm ơn em trai"- Hấn

.....

1 tiếng trước khi bữa ăn bắt đầu

- Quốc, ra đây anh biểu

- Dạ?

- Tí nữa anh dẫn 1 chị đến, em phải năn nỉ chị cưới anh nha?

- Nhờ chị không đồng ý?

- Sao lại không? Em chỉ cần nói muốn chị lấy anh thôi

- Vậy hả? Em được gì?

- Ngủ ở nhà anh

- Yeahhhh....

Lúc đầu, Quốc chỉ định làm theo quán tính thôi nhưng từ lúc nó đến, Quốc thực sự bị hút hồn bởi vẻ đẹp trong sáng của nó và nhóc nói ra những điều nhóc thật sự muốn chứ không theo 1 "kịch bản" soạn sẵn nào cả

.....

...

..

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cạnh Tranh

Về đến nhà, Quốc đã chạy thật nhanh vào trong.- Anh Long.

- Khiếp, nó "đánh hơi" ghê thế?

- Nó nhìn thấy cái BMW của Long ở ngoài nè

Hắn nói, giọng hơi vui

- Sao hôm nay anh vui thế? Qua mặt được ba mẹ à?

- Ủ, chắc vậy

Thấy nó nói trúng, hắn vội lấy lại vẻ lạnh lùng

- Đi

Nó vừa bước được vài bước thì bị vấp chân té. Gờ đôi giày vứt ra xa, nó thuận miệng chửi

- Đôi giày chó chết!!!!

- Tôi thấy cô đi tốt lắm mà

- Tốt cái con khi. Tôi phải nhờ chị nhân viên tập mãi mới đi được đó

- Đi tiếp được không?

* Gật *. Nó cầm đôi guốc trên tay rồi cùng hắn đi vào nhà. Trong khi đó 2 người kia (Long và Quốc) đã yên vị xem tivi

- Chị dâu, lại đây ngồi với em

Quốc vỗ vỗ vào chỗ ngồi trống ở cạnh mình

- Chị dâu á???

Long ngơ ngác. Thế là nó ném cho anh 1 ánh mắt tương tự như câu: " Không có, chỉ là diễn ". May cho Long là IQ của mình anh không vứt cho chó gặm nên vẫn hiểu được. (Đúng là cuộc nói chuyện giữa những người có chỉ số IQ cao. Nói bằng mắt đó!!!)

- Không được, nhóc. Chị buồn ngủ rồi

- Em ngủ với chị nhá?

- Ngủ với anh

Hắn giựt lại thằng bé. Nó không nói gì nên Quốc cũng chẳng phản kháng. Đợi nó đi khuất, hắn quay sang Long cười nửa miệng

- Mà thích con heo đúng không?

- Đúng thế. Mà cũng vậy chứ gì?

- Tinh mắt đấy. Thật không ngờ, từ 2 thằng bạn mà bởi 1 đứa con gái thành tình địch

- Tao thích thế. Cạnh tranh công bằng nhé?

Long nói giọng khinh khinh

- Mày có gan đó. Được rồi, nếu mày vẫn muốn
- Giang còn chưa nói thích mày mà, sao tự tin thế?
- Tự tin là tài sản của tao
- Mày đừng chủ quan
- Cảm ơn lời khuyên của mày
- Anh, em tưởng chị Giang là bạn gái của anh?

Quốc giật gấu áo hấn, hỏi. Hấn nhìn Long 1 lúc rồi cúi xuống thì thầm vào tai Quốc. Nhóc như hiểu ra, ngẩng lên cười tươi

- Vậy 2 anh sẽ tán chị Giang ă?
- Ủ. Thôi nhóc lên phòng anh ngủ đi

Hấn xoa đầu Quốc dịu dàng, rồi nhìn Long

- Còn mày, mai tao nói chuyện sau. Giờ đi ngủ

Long như bỏ ngoài tai lời nói của hấn, vẫn ung dung ngồi xem ti vi

...

- Giang Giang à, cô dậy gì... (Tên mới à?)

Hấn chưa nói hết thì nó mở xoạch cửa ra

- Hôm...nay dậy sớm nhỉ?
- Ồ, buồn ngủ muốn chết....Oáppppppppp

Nó vron vai, xoay người đi vào trong

- Có ai gọi cô dậy à?
- Ai á? À có, Long gọi từ sớm rồi. Chi không?

Nó dụi dụi mắt

- Và gọi bằng di động?
- Ồ, sao biết?
- IQ tôi cao thế này, không dùng thì bỏ xó nó à? Thay đồ lẹ còn đi học nữa má !
- Ồ. Mà anh vừa nói gì? Má á? Ủ, má đi liền nè, con trai "lu vầu". Hehe

Nó vọt thẳng vào nhà tắm, đứng đó làm gì? Nó cũng là một con người chớ bộ. Ngắm nhìn mình trong gương, nó tự khen

- Không tồi đến nỗi phải ế suốt đời (Tất nhiên, đang có tới 2 chàng để ý kia mà, chưa nói là hot boy)

Bước xuống tiền sảnh, nó nhìn 2 người con trai đang ngồi trong 2 chiếc mui trần. Một là Long, 2 là hấn. Hấn nói, giọng lạnh tanh

- Chọn 1 trong 2

Ách, nó quý Long, ghét hấn. Nhưng không vì thế mà nó đi xe Long, nó ghét hấn, nhưng vẫn không muốn làm hấn đau. Phải làm sao nhỉ? " Ting"- một bóng đèn 20V hiện trên đầu nó. Không ngồi vào xe ai, nó đi thẳng vào garage

" Cô ta vào đó làm gì nhỉ?"- Hấn nghĩ và cố làm cho cái đầu "giải mã" được. Một lúc sau, 1 chiếc mô tô đen dừng trước mặt hấn và Long. Họ ngó người. Không ngờ 1 con bé hằng ngày ngu ngu ngu ngu thế mà cũng biết lái mô tô cơ đấy ! Chuẩn không cần chỉnh, người đang lái " con" mô tô đó là nó

" Em cảm ơn hai đã dậy em lái mô tô nhà ". Nó hất mặt rồi rồ ga phóng đi trước, 2 chiếc mui trần cũng theo sau. Vừa lái vào cổng trường, bao nhiêu ánh mắt nhìn nó. Con gái lái mô tô....Ủm...Rất cá tính đấy. Hấn bỏ xe vào nhà xe rồi chạy đến chỗ nó

- Sao lại đi mô tô?

- Bảo vệ danh dự cho anh hoặc Long

Nó nói rồi bước nhanh lên trước. Long bước đến, nhếch môi

- Đáng cạnh tranh nhỉ?

- Mà thôi ngay cái giọng mỉa mai ấy cho tao

- Con nít

Long đi trước, hất túm lấy cổ áo của anh gần giọng

- Đ** mẹ ! Mà nói ai con nít?

- Nhột à?

- Nè, 2 người làm chi rứa?

Câu thoại này...hờ, của nó. Nó chạy đến, gắng gờ tay hất ra khỏi áo Long, rồi đồng dục

- Tôi không muốn 2 người đánh nhau ở đây, thích thì về nhà mà đánh

Rồi nó quay lưng đi. Hân nghiêng răng nói vào tai Long

- Mà thay đổi nhiều quá

Còn Long chỉ cười khẩy cho qua

...

- Ấy da, hôm qua mà không ngủ đủ giấc à, con kia?

Hân thấy nó mang bộ mặt "gấu trúc" thì tỏ vẻ lo lắng

- Ó, sao mà biết?

- Nhìn mắt mà là đủ hiểu rồi

- Ủa, sáng nay 6h30 đã dậy rồi

- Chi sớm thế?

Hân vừa nói vừa ngắm soi khuôn mặt nó

- Không biết. Tự nhiên Long gọi dậy

- Long á? Mà 8h mới học mà

- À, Long có rủ đi tập thể dục nhưng tao không đi

- Sao không đi đi? Với cái lực ăn của mà mà cứ ngồi nhà suốt, tao cá thể nào mà cũng phì ra cho mà xem

Hân đầm nhẹ vào bụng nó

- Đau, con điên này !

- Ồ, nếu không đi thì ở nhà mà ngủ, làm gì mà mà mang cái mặt gấu đến dọa tao hả?

- Ngủ được nói làm gì, éo ngủ được mới nói chứ. Ha////////////////

- Tao sẽ nói cho Long biết

- Tao biết mà, tao yêu mà. Biểu anh ta đừng gọi sớm nữa để tao ngủ

- Tao bảo anh ta cứ gọi nữa, tao sẽ ủng hộ

Nói xong Hân chạy trước, vì cô biết thể nào nó cũng đuổi đánh cô. Y như rằng, nó đợi nào "ngón" hết câu nói, nó mới đuổi cô. Nó chạy nhanh hơn cô,

giỏi võ hơn cô, ra đòn đau hơn cô, đó cũng chính là lí do mà cô nàng Hân nhà ta phải thủ thế chạy trước

- Mày đứng lại đó cho tao

Nó hét

- Đâu có ngu

- Đứng lại

- Đéo. Đứng lại để mày băm thịt tao ra à?

- Mày đứng lại đi tao sẽ không làm gì mày

Nó đứng lại hạ giọng nhưng Hân vẫn tiếp tục chạy, miệng la í ới

- Mày có bao giờ giữ lời hứa đâu

- Giờ giữ

- Thôi, khó tin lắm

- Mày...

Nó điên tiết chạy đuổi theo Hân

- Tao mà dừng lại chắc mất mạng như chơi

Và sân trường rộn lên tiếng cười của 2 cô gái. Xen trong tiếng cười đó là tiếng nói trầm của bác bảo vệ

- Hai cô kia, vào học rồi sao còn ở đây?

- Vào học ạ?

Hân dừng lại lên tiếng

- Được 5' rồi

- À, cháu cảm ơn

- Mày chết với tao

Đúng lúc đó, nó chạy đến, Hân trung vệ mặt lo lắng ra

- Giang, tiết đầu là hóa

- Hả? Tao éo care (quan tâm), giờ tao phải giết mày

Nó có bị phân tâm đôi chút nhưng lại trở về với thực tại

- Vào học rồi, ở đó mà éo care

- Hờ? Vào học? Ý chết rồi mày, tiết đầu hóa. Bả giữ lấy sao lên vào giờ

- Đó, lo đuổi nhau đi, giờ chẳng biết sao nữa nè

- Đưa nào khơi?

Nó hất mặt

- Im. Để tao nhắn tin cho Duy với Lâm che chỗ cho tụi mình (Duy cùng bàn với Hân, Lâm cùng bàn với nó)

- Ý mày...

- Ủm, cúp tiết. Bả cận nặng lắm, hôm nay không đeo kính, không thấy đâu

- Duy hỏi âm à?

- Ủ (nhấn nhanh thấy sợ)

...

"Tùng...tùng...tùng"

- Ăn trưa đề!

Hân kéo tay nó. Vừa ra khỏi cửa lớp thì có 1 người đưa 2 suất cơm trưa ra trước mặt nó

- A, cái bọc! (biệt danh mà nó đặt cho tên đó)

Nó nhìn người đó

- Đại tỷ

- Hi? Tôi là đại tỷ của cái bọc hồi nào?

- À, thì từ hôm đó ai cũng gọi chị là đại tỷ

Hân nhìn người đó rồi nhìn nó

- Đây là cái... Af cậu tên gì?

- À quên, em là Khiêm

- Ờ ờ, Khiêm

...

PORFILE

Name: Đường Chính Khiêm Tuổi: 16t

Ngoại hình: cao 1m72, mắt hí, da bánh mật, mặt mũi nhìn cũng ok

Là người Hoa gốc Việt, định cư tại VN

Là đàn em cấp bậc A trong bang Thiên Hồ

.....

Nó nhìn xuống tay Khiêm

- Cái này hình như là thức ăn mà

- Thì thực chất nó là thức ăn đó

- Đưa tui chỉ?

- Ờ, nhị vị đại ca nhờ em đưa cái này cho đại tỷ

- Nhị vị đại ca à?

- Vâng. Chào đại tỷ

- Ừm. Cảm ơn cậu, cậu vất vả rồi

Nó nhận 2 suất cơm từ tay Khiêm rồi cúi đầu lch sự. Cậu vừa đi được vài bước thì nó hỏi

- Cậu...lớp nào?

- À, em 10 Tin

- Lớp 10? Hèn gì. Ờ, cậu đi đi

Đợi Khiêm đi khuất, Hân kéo tay nó hỏi nhỏ

- Mà biết nhị vị đại ca là ai không?

- Không. Mà hỏi chỉ? Ăn cơm đi, bụng nó "biểu tình" này giờ nè

-.....Ừ

Đó là nó không tìm hiểu chứ trường X này nổi tiếng về hai đại ca vừa đẹp trai, nhà giàu nhưng lạnh lùng, có 1 lượng "fangirl" khủng không kém lượng đàn em. Biết là ai chưa? Chắc, không biết là hơi bị buồn đó. Ồ, có bạn Min trả lời đúng nè. Ừm, đó chính là Long và hân

" Họ mua cơm trưa cho Giang làm gì?"- Hân suy nghĩ đến nỗi quên cả ăn

- Mẹ điên, mà có ăn đi không? Không ăn là tao ăn hết đó, nhin đói ráng chịu

Nó đập vai Hân. Cô định thách nó ăn hết 2 suất này nhưng cô nghĩ lại 4 suất còn dễ dàng với nó thì 2 suất chả là gì cả

- Để tao ăn, để tao ăn

Hân lặp lại lời nói như khẳng định "chủ quyền"

...

- Đi siêu thị với tui tui đi !

Nó đang ngân nga nghe nhạc trong phòng thì hân gõ cửa

- Siêu thị ? Có được ăn không? (Tâm hồn gì mà toàn ăn với uống)

- Ồ...có

- Có à? Chờ chút, ra liền

Vài phút sau, nó bước ra với áo thun in hình Minions và quần lửng, tóc buộc cao

- Xong rồi, đi. Nhanh lên, tôi đói rồi

- Sao lúc nào cô cũng nghĩ đến ăn hết nhĩ?

Hân vừa hỏi vừa lấy tay xoa đầu nó

- Kệ tôi. Mà anh bỏ ngay cái tay bẩn thiu đó ra khỏi đầu tôi! Nhanh!

- Tay tôi bẩn á? Sạch hơn cô nhiều nhá!

- Xí, xạo vừa thôi, sắp nổ nhà rồi

- Khi nào nổ, tôi sẽ bắt cô bồi thường

- Sao tôi lại bồi thường, anh làm mà?

- Tôi thích

- Thích kệ mẹ anh, tôi đéo bồi thường

Nó dậm chân

- Có đi không?

- Không

- Không ăn à?

- À, có. Đi

Nó trung cái mặt tươi cười ra. Vừa bước xuống vài bậc, nó kéo tay hân lại

- Tui tôi? Nghĩa là có cả Long à?

- Ồ

- Phù, thiệt may

Nó đặt tay lên ngực. Hấn ngaycc nhiên

- Sao lại may?

- Không phải cjhawsc? Không có Long chắc xhawsn là tôi trả tiền rồi

- Cô vẫn trả

- A, thiệt á?

Gật

- Từ từ, để tôi lên lấy tiền

- Thôi khỏi, đùa đấy

Hấn tươi cười, nó mừng vỗ tay đôm đốp, nhưng rồi lại làm mặt lạnh hỏi hấn

- Nè, sao anh không thích cười nhỉ?

Hấn thu lại nụ cười, trừng mắt nhìn nó

- Bởi vì không thích

- Huề vốn. Nói đi, mà

Nó chạy lại lắc lắc cánh tay của hấn

- Tôi đói

Hình như nó đâu bắt hấn phải nói nói ra cảm giác hiện tại đâu ta? Chẳng ăn nhập gì sất

Hấn dứt tay vào túi quần bước đi trước, còn nó lẻo đẻo theo sau (Min: Hihi, hết như chó với chủ ý nhè?; nó: Nói ai là chó đó? Bình...Bóp...Rầm...Tui tức bà rùi nha, cho tôi gặp "thằng chủ khôn kiếp" này là đủ lắm rồi còn nói tui là chó nữa....Bình....Bóp...Bóp; Min: Aaaa, xin lỗi chị Giang *chuồn lẹ*; Hấn *từ đâu xuất hiện*: Ai là thằng chủ khôn kiếp?;nó: *sợ xanh mặt*: T...tôi; Hấn: *nhìn như ma vương* Thiệt không?; nó: *gật*;Hấn: Tha cho cô đó!; Nó: *thở phào và nhìn Min bằng ánh mắt không thể nào sợ hơn *)

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đã Có Một Người Rời...chiến Trường

Tại Lotteria Nó ngồi giữa hấn và Long (ây cha, chỗ đó của Min mà!) khiến mọi người đều nhìn về phía nó với ánh mắt rực lửa (có máy lạnh mà sao nóng thế?)

- Quý khách ăn gì ạ?

Chị nhân viên niềm nở đi đến

- Ch...

Hấn chưa kịp nói hết thì nó nhảy vào

- Cho em 1 pizza, 2 gà rán, 1 hamburger, 3 khoai tây, 2 coca lớn và 1 cây kem

- Vậy là hết rồi đúng không em?

Chị nhân viên sau 1 hồi hí hoáy ghi cũng ngẩng lên hỏi nó

- Đã hết đâu ạ. Còn 2 người này chưa gọi mà

* Té ghê* Chị nhân viên há hốc mồm, "hàng xóm láng giềng" thì biểu cảm chẳng khác chị ấy là bao. Chị ấy lấp bắp hỏi lại

- Ý...Ý...em..

- Vâng. Phần đó là em ăn

Nó trả lời tình bơ. Nó vừa dứt, chị nhân viên đưa mắt thăm dò. Nhìn nó không mập, body phải nói là chuẩn trên từng milimet mà sao ăn lăm thế?

- Cho 1 pizza, 1 coca lớn

Long lên tiếng theo sau là hấn

- Tôi cũng vậy nhưng thêm 1 cây kem

Nói xong hấn chống cằm nhìn nó

- Gọi nhiều vậy, tự trả nhá

- Aaa, cái gì? Anh nói khỏi cần mà

- Đổi ý rồi

- Anh đổi xoành xoạch vậy thì biết đường nào mà lần

- Để tôi trả

Long bất ngờ chen ngang. Nghe vậy nó chồm qua chỗ Long, nịnh nọt (đúng là mỏ nhọn mũi)

- Tự nhiên hôm nay thấy Long dễ "thum" ghê vậy á !

Nghe nó nói mà hấn chợt suy nghĩ "cô ta chưa bao giờ khen mình đáng yêu hay dễ thương cả"

Thấy khuôn mặt càng lúc càng xì xuống của hấn, Long chợt mỉm cười đắc thắng. Nhưng nụ cười đó không giữ được lâu trên Long và đã "xuống cấp trầm trọng" từ khi nhìn thấy hóa đơn tính tiền

- What the....Có khi nào cháy túi không ta? Nhưng không sao, 2 triệu rưỡi mà chiếm được trái tim của cô ấy thì chẳng tiếc

Long lúng búng rồi rút thẻ ra (khoái xài thẻ nh?) Xì tốp, bữa tối này hết 2 triệu rưỡi á? Trời ơi, số tiền đủ để mua mấy quyển ngôn tình ấy chứ. Đúng là 1 con số không nhỏ. Tiếc quá!

- Long ơi, lâu quá à!

Giọng nó, khấp, phải nói là cực đại chứ, từ bên đường mà hét đến tai Long là 1 chuyện và vượt qua tấm kính dày của nhà hàng lại là 1 chuyện nữa, khác xa là đẳng khác. Khâm phục *cúi gập người*

...

Xe hấn vừa đỗ kịch trước một siêu thị lớn, có thể nói rất ăn khách và nổi tiếng của Sài Thành. Nó nhanh chóng mở cửa xe và chạy lon ton vào trong đó sau rồi mất hút. Làm cho hấn với Long vừa gởi được xe vào bãi, một chưa kịp quệt mồ hôi thì lại phải đi tìm con nhóc tài lanh như nó. Sau một hồi lòng vòng khắp nơi, hấn cũng tìm thấy nó đang đứng trước một quầy bán ...đồ chơi con nít. Nó nhìn từng món với ánh mắt thèm thuồng, nhắc món đồ lên, ngó ngang dọc rồi lại lắc đầu hạ xuống. Hấn tức phỉ khời đi đến định "quạt" cho nó một trận vì dám bỏ đi mà không nói nhưng thấy cảnh nó cứ thích thú nhìn một "em" gấu bông siêu dễ thương nhưng lại cụp mắt xuống khi thấy giá tiền, hấn nhìn biểu cảm siêu vô tư, siêu con nít đó của nó mà vai run lên bần bật. Hấn nín lại đi đến cạnh nó, cúi xuống (hấn cao hơn nó nguyên 1 cái đầu) thì thăm nhỏ vào tai

- Thích thì chọn đi. Một con thôi nhé!

Nó giật mình quay lại, hấn đứng sau mỉm cười. Nó cười tươi, hí hửng chạy lăng xăng khắp quầy gấu bông, kiến hấn chóng hết cả mặt, hoa hết cả mắt

- Con này đi, à mà thôi con này dễ thương hơn, không, con này mới đẹp, không con kia...con nì...con tê... Nhìn nó cứ chạy qua chạy lại như con bé 4 tuổi được bố dẫn đi chơi lần đầu (Nó: cộp...cộp...Lần này bà chết thiệt rồi Min ạ, xin lỗi nhé, tôi không muốn thế này nhưng là tại bà ép tôi đấy...Bình...Bốp...Rầm...Bộp...bình...Bốp....; Min: *thương tích đầy mình đang được đưa vào phòng cấp cứu*), hấn tức quá, giữ chặt 2 vai nó lại, nói như rít qua kẽ răng

- Nhanh. Đổi ý!

Có 3 chữ vồn vẹn vậy mà nó cũng hiểu. Phải thôi, ở chung nhà với hấn gần nửa năm rồi, ít ra nó cũng phải hiểu một số câu nói hay hành động của hấn chứ. Nó chạy đi, chọn cho mình một con gấu bông...ôm...người ta gọi nó là...Bây Mập (Baymax) haha. Nó cũng khôn, biết hấn chỉ mua cho nó 1 lần này (chém gió) nên chọn con to kinh khủng, 1 vòng tay ôm mới hết. Nó ôm Bây Mập mà không nhìn thấy đường là tự hiểu rồi ha ! Ồ...Kích cỡ cụ thể à? Ừm...Để xem nào..! A..nói ngắn gọn hen..có thể nó to bằng kích cỡ trong Big Hero 6 hoặc nhỏ hơn tí tí, he he

Còn về phần Long, trong lúc này anh vẫn đang cuống cuống lên đi tìm nó. Nhưng bước chân đang gấp gấp bỗng chậm lại rồi dừng hấn. Gì vậy nhỉ? Có chuyện gì khiến cho Long nhà ta đơ ra thế ? * Đưa mắt nhìn* Hờ hờ, Mìn thấy rồi ne, thấy Mìn giỏi hôn nè? Vỗ tay *tiếng quạ kêu* Quê tốt độ. E hèm, nào quay về chủ đề chính. Cảnh nó và hấn đang đi song song với nhau, cười nói vui vẻ như 1 cặp tình nhân (chỉ thiếu mỗi nắm tay). Long biết, anh chỉ là người thứ 3, anh là kẻ thua cuộc mặc dù nó chưa nói thích ai nhưng anh vẫn linh cảm rằng trái tim nó mãi mãi sẽ không có chỗ cho anh, nếu có nó chỉ dừng ở mức "tình bạn" chứ không thể là "tình cảm" được. Long sẽ "rút lui" về "hậu phương" và ra sức cổ vũ cho hấn ở "tiền tuyến" sẽ "hạ gục" được "kẻ địch" (haha, liên tưởng thú vị)

Nó ngo xung quanh, rồi mắt nó chợt "đậu" trên Long, nó vẫy vẫy tay

- Long à, tớ ở đây nè

Thấy ve mặt tươi cười của nó mà Long không nỡ tỏ ra bí xị. Anh đi đến cạnh nó, sờ vào Bây Mập, tiện thể "cuỗm" luôn

- To hen!

- Hìhì, dễ thương không? Tớ nhắm nó từ đầu rồi

- Thiệt không đó?

Hấn giờ giọng mỉa mai

- Ồ thì...Đến đây chỉ có vậy thôi hả? Đi đâu nữa đi

- Đánh trống lảng giỏi thiệt

- Nghề mà, đi thôi

Nó lôi tay Long và hấn đi. Ày da, tự nhiên nhiệt độ nóng thấy bà cổ lun, nhớ là có máy lạnh mà. Aaaaaaa. Trời, hàng ngàn con mắt "laze" của đám đàn bà con gái đang hướng về nó như muốn thiêu diêu nó thành tro (Ày, kiểu này ba người có đi đâu chung thì nhớ bảo Mìn chuẩn bị quạt nha. Cứ đà này, có khi nào bị thành khúc xương khô không ta?)

KHU VUI CHƠI

- Nè, vào đây làm gì? Cô có còn là con nít đâu

Hấn giằng tay nó ra, nói lớn (lớn chứ không phải quát nhé)

- Ở đây có nhiều trò vui mà như đua xe nè, bắn cá nè, hockey nè, blo...bla...

Nó vừa nói vừa trưng đôi mắt long lanh như mắt chó (Nó: nè, muốn vào nhà thương một lần nữa hả?) nhìn hấn. Hấn nhìn nó mà không tài nào từ chối được, khẽ gật đầu miễn cưỡng. Long hiểu ý đặt tay lên vai hấn vỗ vỗ, thể hiện tình đồng đội sâu sắc : " Tao hiểu mà"

Trời đất, hổng hiểu hôm nay nó ăn cái quái gì mà hên thế? Bắn cá thì thắng được cả đồng xu, phải cho bớt để chơi trò khác. Đua xe thì toàn nhất, thế là được thưởng cho cả đồng bim bim (snack)...bla...bla...Hấn với Long cũng chơi cùng nó nhưng xui thì bà nội lun. Bắn cá thì toàn bị hết xu, phải xin xu của nó. Đua xe thì lâu lâu mới nhất nhì được lần (hôm nay đổi hỏn cho nhau à?)

- Thôi, đi, chơi hoài, chán!

Nó than

- Đi đâu?

Long buông cái trò chơi điện tử ra

- Nhà sách Fahasha

- Cô mà cũng đọc sách á? Hôm nay ôm à?

Hấn khinh

- Có anh á. Đọc sách cũng có tội nữa à?

- Qua đó thì cô đọc cái gì?

- Tiểu thuyết

Nghe nó nói mà cả 2 chàng cười nắc nẻ như 2 thằng điên (Hấn: Ai điên?; Min: *giật mình* cười xong rồi à?)

- 2 người cười cái gì?

- Cô...mà đọc tiểu thuyết á?

Hấn làm mặt lạnh

- Ó...đọc tiểu thuyết...bình thường mà

Nó ngáy thơ chưa hiểu chuyện

- Bình thường. Nhưng tôi thấy cô suốt ngày ăn-ngủ-nghỉ lấy thời gian đâu mà tiểu với chả thuyết

- Thì giờ sắp xếp

- Khó tin

Hấn xoa cằm nhìn nó

- Không tin thì thôi...Hứ...éo cần

Nó phẩy tóc ra sau, đi thẳng

- Cô không có tiền đâu, đừng làm tàng

Hấn nói với lại cho nó. Nó khựng lại, sờ vào túi quần. Thoạt đầu, hấn thấy vậy biết ngay là nó không đem tiền, sẽ chạy lại năn nỉ i ôi, xin lỗi hấn. Nhưng thật ra tất cả chỉ là ảo tưởng và sự thật là đây. Nó quay lại, bước lui lại rồi móc trong túi ra 1 thẻ tín dụng (của hấn, hehe), cười gian mãnh

- Cái này...đủ chưa?

Hấn sững lại, nó lấy lúc nào? Thì ra, lúc hấn đang chơi bắn cá thì thẻ rút ra và nó lượm được, định trả hấn nhưng nghĩ lại rồi thẳng tay đút vào túi quần. Trong lúc hấn đơ ra vì bị cướp mất thẻ một cách phũ phàng thì nó "ba chân bốn cẳng" chạy vào nhà sách. Còn "bé" Bảy Mập thì được nó cất giữ ở một nơi an toàn - chỗ...ông bảo vệ nhà sách

Nó chạy ngay đến quầy tiểu thuyết, ây da, truyện nào cũng hay nó muốn mang về hết (tham)

- Truyện nào ta? " Sẽ có thiên thần thay anh yêu em" hay "Yêu không lối thoát" hay...

- Hay quyển "Hàng vạn cú đâm vào đầu"?

Gioying nói này đang chất chứa một thứ sát khí "dâng trào", mà "phun ra" thì nó chỉ có chết. Còn ai khác ngoài hấn nữa. Nó quay lại, hấn cười với nó - nụ cười không được tự nhiên cho lắm. Nó lấp bắp

- C...c...có quyển đó hả?

- Có chứ. Cô muốn "đọc" không đề tôi "mua" về cho mà "đọc"?

- Ô, thôi. Tôi nghĩ mình đọc 1 quyển là đủ rồi

- "Mua" quyển đó về đi. Đảm bảo "đọc" hết là cô "du hành vũ trụ" về liền

- Thôi khỏi. Tôi không mơ cao thế

- Ồ, biết vậy thì khôn hồn đưa tôi cái thẻ

Hấn gằn giọng. Chắc phải kim nén lắm, hấn mới không ép nó "đọc quyển sách" đó, hic. Tay nó run run thò vào túi quần, mắt không thể rời khỏi Long. Hiểu ánh mắt, hấn rút chìa khóa đưa Long

- Ra lấy xe. Về

Long chỉ biết làm theo thôi. Mặc dù anh cũng là đại ca nhưng vẫn ở trong tầm kiểm soát của hấn. Nó nhắm mắt nuốt khan "lực, có khi nào Long đi rồi hấn "hành hung" mình không trời?"

Hấn vẫn nhìn nó với đôi mắt sắc như dao cạo. Nhẹ nhàng, từ tốn, chậm chậm, nó đặt vào tay hấn cái thẻ. Động tác nhanh lẹ, hấn nắm lấy rồi đút sâu vào

túi (sợ rớt lần nữa là mất luôn), tay kia hấn nắm lấy cổ tay nó lôi đi. Ngang qua bác bảo vệ, hấn vẫn không dừng lại mặc dù nó la òm tôi

- Bảy Mập, Bảy Mập của tôi. Anh dừng lại để tôi lấy Bảy Mập

Hấn không dừng, xem như cách A thất bại chuyển sang cách B

- Bác ơi, bác bảo vệ ơi, lấy giùm cháu con gấu bông, con Bảy Mập trắng trắng ý

Nghe thấy gọi mình, bác bảo vệ quay lại, thấy nó đang bị lôi đi xềnh xệch mà miệng thì luôn gọi bác, bác mới nhớ ra là nó có gửi con Bảy Mập ở chỗ bác. Lật đật, bác ôm con gấu chạy đến đưa nó, nó cười hì hì rồi cảm ơn. Cách B thành công mỹ mãn

Quay trở lại nó với hấn. Hấn cứ kéo nó đi không ngừng, hết như không đi thì cả thế giới sẽ chết í. Đã thế, hấn còn bước những bước dài thông lòng làm nó chân ngắn phải chạy mới theo kịp hấn. Hấn không ôm gì, nhẹ nhõm rồi, còn đây nó ôm nguyên một con gấu bông to bằng người nó. Muốn vứt đi cho nhẹ người nhưng nó không thể, nó phải giữ lại để làm kỉ niệm (niệm gì? Ghét người ta mà giữ quà người ta làm kỉ niệm? Con người...)

- Anh đi từ từ thôi, bắn hết Bảy Mập của tôi rồi

Nó vừa nói vừa lấy tay đập vào lưng hấn. Hấn không trả lời, nó lại í ới tiếp

- Dù gì Bảy Mập cũng là tiền của anh mà, không xót à?

- Không

Bởi vậy, người giàu mà xài tiền như xài giấy lộn có khác, 900 nghìn chứ ít ỏi gì

...

- Cô ngồi đây cho tôi

Hấn mở cửa, đẩy nó vào chỗ cạnh bác tài, tức cạnh hấn

- Ế, tôi muốn ngồi xe Long để nói về tiểu thuyết mà

Hấn nhìn Long sắc nhọn rồi "văng" ra câu khiến nó tức lộn ruột

- Ngồi yên

Hình như hấn chưa biết là Long bỏ cuộc thì phải. Trong xe có máy lạnh nay lại càng lạnh hơn khi không có ai nói gì, trừ điện thoại của hấn reo có tin nhắn

Long: [T bỏ cuộc. Chúc m may mắn]

Hấn: [Đùa à?]

Long: [Nghiêm túc]

Hấn: [S dễ thế?]

Long: [Cảm nhận]

Hấn: [Có tiếp tục thì m cũng k qua nỗi đau]

Long: [Đừng tự kiêu. Coi chừng bị giật]

Hấn: [Cảm ơn]

Chợt khóc môi hấn vênh lên, nó đang nghịch nghịch 2 má của con Bảy Mập, bất ngờ khi thấy 1 người vốn lạnh lùng nay lại cười bởi 1 tin nhắn. Nó muốn xem tin nhắn "thần thánh" đó là gì, "công lực thâm hậu" như thế nào mà khiến hấn cười. Nó chồm người qua phía hấn. Chưa kịp nhìn thấy cái mô tê cái chi chi gì sất thì hấn đã tắt nguồn điện thoại, liếc sang nó ý hỏi: "Đang làm cái gì đó?"

- Làm cái gì là làm cái nời. Anh lo lái xe đi, có mệnh hệ gì là anh đền 3 mạng đấy

Nó nói như đọc được suy nghĩ trong đầu hấn

- Sao lại 3? Không biết đếm à?

- 2 mạng người với 1 mạng của Bảy Mập nữa

Hắn tức sôi máu lên khi nghe thấy câu trả lời của nó, hắn ghen với Bảy Mập (Đúng là...đến con gấu bông cũng ghen với nó nữa à?)

Xe vừa về đến nhà, nó cùng Bảy Mập chạy tót lên phòng để..."an tọa trên mây"

....

...

..

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Oh My Frist Kiss

Những tia nắng sớm đang len lỏi để chiếu vào căn phòng u ám của nó. Nó đang 1 mình độc chiếm cái giường, hiện giờ phòng nó đang rất bừa bộn, để tả cho mà hình dung: Con Bảy Mập bị đá văng đến cửa ra vào, gối ôm thì nằm lăn lóc ở phía bức tường đối diện, gối nằm thì "bay" ra phía cửa sổ, chăn thì "tạm trú" dưới chân giường, giờ chỉ còn mỗi nó là nằm trên giường thôi- ĐỒ HEO, DẬY !

Hắn hét ở ngoài cửa phòng, còn nó thì thều thào nói nhỏ

- Để...yên...tôi ngủ

Tất nhiên là nó nói nhỏ vậy hắn nào nghe thấy gì, vẫn tiếp tục công việc của mình là đánh thức nó

- Heo ơi, trễ giờ đi học rồi

- Anh...đừng có xàm loz. Hôm nay là chủ nhật có đi học đéo

Nó nói âm lượng chỉ đủ để hắn nghe thấy. Hắn thử hết cách này đến cách khác mà nó không chịu dậy, đành rút chìa khóa dự phòng vậy

"Cạch...cạch"

Cửa mở rồi, hắn đẩy nhẹ cửa vào nhưng chỉ mở được chút xíu à, đúng thôi, nguyên con Bảy Mập nằm đó mà. Hắn lách vào trong (cái "sào" có khác) rồi đưa mắt nhìn, phòng con gái chẳng khác gì phòng con trai, có khi còn hơn ấy chứ. Còn nó thì nằm dang tay, dang chân trên giường (tư thế ngủ khá "đẹp"). Hắn ngồi ở mé giường lay lay vai nó

- Giang dậy đi

- Im đi để tôi ngủ

- Trời sắp đến nơi rồi kìa (xàoooo)

- Kệ mẹ nó

- Tôi với Long đi sở thú đó (nó rất thích sở thú)

- Đi đi, để tôi ngủ

Hắn "rút" cách cuối ra

- Ashhhhhh... tiếc thật. Cô bỏ lỡ bữa sáng ngon lành và thơm phức đang chờ rồi

Hắn vờ nói to

- Long ơi, khỏi chờ phần của Giang nhá

- Áaaaaa....Đừng, tôi dậy rồi

Đánh mạnh vào điểm yếu của người ta như vậy cơ mà

- Nhanh-gọn-lẹ, tôi cho cô 10' để vệ sinh cá nhân. Qúa giờ khỏi ăn

Hắn chưa nói hết thì nó đã chạy vèo vào WC. Đúng là chỉ cần có thức ăn thì con người ta sẽ bất chấp tất cả (Hắn: Đừng có "vơ đũa cả nắm" thế chứ). Mới 9'51" nó đã bước ra

- Tốt nhể !

- Khỏi khen. Từ nhỏ

Nó cười, hắn đi trước để lại cho nó câu mà có muốn nuốt cục tức đi ngược vào tim cũng khó

- Ai đi sau làm chó

Thật là trẻ trâu. Ai đời giờ này đi chơi trò đó nữa, nhưng nó vẫn "nhập hội". Đúng là cháu!

- Ai đi trước làm chó

- Đi sau

- Đi trước

- Sau

- Trước

- Sau

- Trước

- Sau

Không muốn cãi nữa, nó chạy lên đi ngang bằng hắn, lại một câu nữa khiến cục tức càng không thể đi ngược vào tim

- Ai đi ngang bằng tôi làm chó

- Ai tên Bảo, con ông Nam, Bà Ánh, anh của nhóc Quốc thì làm chó

Thì ra hỏi tên bố mẹ hắn là vì lí do này. Cũng không tồi!

- Cô á

- Anh á

- Cô á

- Anh á

- Cô á

- Anh á

Hai người dừng ở giữa chừng cầu thang cãi nhau. Thấy có sự to tiếng, Long chạy ra nghe ngóng một lúc, hiểu chuyện, anh chép miệng rồi lên tiếng

- Hai người đang đứng trước mặt tôi làm chó

Long đứng dưới chân cầu thang bình thân, kiểu như "nói mà không biết hậu quả". Giờ thì biết rồi đấy, 4 con mắt đang nhìn nhau chăm chăm bất ngờ chuyển sang 1 đối tượng khác là Long, đáy mắt hiện lên những tia giận dữ có khi còn dữ hơn khi nãy, miệng thì đồng loạt la to như muốn rung chuyển cả biệt thự

- Longggggggg!

Giờ thì "cục tức à, chỗ của mày không còn là trái tim bé bỏng nữa". Long nhanh chân chạy trước, kéo 2 con người giỏi võ và cực kì giỏi võ kia mà ra đòn thì anh cần vòng hoa ngay lập tức. Nó và hắn co giò đuổi theo. Long là một vận động viên maratong nên đuổi kịp anh cũng là 1 kì tích. Và căn biệt thự vốn im ắng lạ thường hôm nay lại đầy tiếng la hét kiểu: "Long, mày đứng lại cho tao", "Long, cậu đứng lại", "không, đứng lại để chết à? Tôi còn yêu đời", "Thế sao còn dám nói câu đó?", "Thích", "Vậy thì chết đi"

...

- Măm con, nhìn đĩa com làm gì? Ăn đi

Nó đang thần người ra nhìn đĩa com nghi ngút khói trước mặt không có ý định ăn nó thì Hân đi đến đập vào đầu nó 1 cái rồi nói. Nó ngẩng đầu lên nhìn Hân, cô trở mắt nhìn lại. Đây là laaffn đầu tiên có 1 đĩa com ngon lành trước mặt mà nó không ăn. Chuyện lạ, đúng là chuyện lạ

- Nhìn gì? Bộ tao đẹp lắm hả? Xời, khỏi khen, tao đẹp bẩm sinh rồi

Hân vỗ ngực tự đắc

- Hồng phải, mà là...

- A, tính mời tao ăn đĩa com đó à? Sẵn sàng, đỡ tốn

- Hồng phải

Nó xua tay

- Chớ sao? Nói

Hân vừa đưa tay đỡ đĩa com tẩm từ tay bác căn tin vừa nói với nó

- Ngồi đi

Nó chỉ vào ghế đối diện mình. Hân ngồi xuống, nhìn nó chăm chăm thay cho: "Mày kẻ đi". Nó hiểu ý mà vào thẳng vấn đề luôn không phải vòng vo nữa

- Đĩa com này không phải tao mua

Hân vừa đưa ly nước lên uống được 1 ngụm thì nghe nó nói mà phun hết nước ra, tất nhiên người hứng là nó rồi

- Con này, mày có cần tỏ thái độ như thế không hả?

Nó đứng phắt dậy, mặt đỏ gay, giơ người nó ướt sũng cả

- Tao xin lỗi

Hân vợ vội tờ giấy lau lau cho nó

- Mà "thần thánh" phương nào vậy?

- Bảo

Nó vẫn còn giận, hần học trả lời. Hân hét

- CÁI GIỀ?

- Trời ơi, vận volume nhỏ nhỏ thôi, thùng hết màng nhĩ lấy gì mà nghe?

- Ồ. Bảo mua com cho mày? Hỏi thử xem anh ta có ốm hay chấp mạch gì gì đó đó không? Mua cho con heo này à à à à à...

Hân đang nói thì nó ném cho chùm "tia laze" làm cho cô "tắt đài"

- Mày thử nói xem, tao chưa đến nỗi mập nhá

- Nhưng sức ăn của mày có thể đọ với heo

Nó liếc xéo Hân một cái nữa

- Ê, có khi nào...

Hân vuốt cằm. Nó hiểu ra và can ngay

- Cầm à, vụ này hồng có à nha

- Nghi lắm à

Hân nhìn nó, cười gian

- Mày cũng đâu đến nỗi, 2 người dù chiều cao có hơi...nhưng đẹp đôi

- Con này...Tao thấy Duy cũng có phần nào đó dễ ỷ mầy đấy. Mờ lòng cho anh chàng có cơ hội đi

- Tao không thể

Hân cúi mặt xuống, nói nhỏ rồi cô đi về lớp. Nó hiểu Hân nên cũng chẳng nói gì vì trước đó cô đã từng thích anh nó rất nhiều, nhiều mà đến nỗi gọi nó là em dâu cơ. Một hôm, Hân nhờ sự giúp đỡ của nó mà tỏ tình với Trường nhưng anh từ chối với lý do rất chi là củ chuối: Không muốn em gái gọi bạn mình là chị dâu (thương em ghê). Và từ đó trở đi, Hân vì còn đang tơ tưởng Trường nên không thể mờ lòng với ai. Ba năm trôi qua, cũng đủ để Hân quên được Trường nhưng cô không thể yêu ai được, trái tim cô đã trở thành một tảng băng dày và lạnh. Thế nên, để làm tan "lớp băng" đó phải kên trì. Khổ lắm đó nha!

...

"Bừm...Bừm..."

Nó đang gật gù ở trong lớp thì chợt nghe thấy điện thoại báo có tin nhắn đến

[Về. Đợi. Trễ. Ở lại]

Ày, khỏi đọc tên cũng biết chủ nhân của tin nhắn này là ai rồi. Là hân, chính xác. Cái ngữ đó, ăn nói không chủ, không vị, không đầu, không đuôi, cứ nhằm khúc giữa mà "chọi", nghe có tức không cơ chứ? Thế mà vẫn có gái theo, bởi, trường này toàn đám ham trai hơn ham ăn, ghê gớm!!! (Nó: Yeahhhh...Đập tay cái nào. Không hồ danh là bạn tôi, nói trúng ý; Mìn: Em hông dám)

"Tùng..Tùng..Tùng"

Nó đang đứng dậy cất sách vào cặp thì Hân quay xuống, đập bàn cái "Bộp" làm mặt hình sự nhìn nó. Nó đưa tay lên ngực

- Con kia, có gì thì nói. Tâm sự thì nói nhỏ, muốn người khác nghe thì nói to, chuyện bình thường thì âm lượng vừa đủ, chớ đừng làm mặt đó, tao không đoán được chuyện mày muốn nói

- Áaaaaa...Bình thường nhìn mặt tao, mày dễ đoán lắm hả?

Hân đưa tay sờ sờ mặt

- Quá dễ ấy chứ. Thôi, nói đi. Tao đang vội

- Mày học "võ....miệng" ở đâu vậy?

Hân chau mày lại

- Há? Hời kì!

- Tao nghiêm túc đấy. Lão bà bà nhà tao bảo phải học mấy cái "võ miệng" từ mày, mai mốt mới mong ra đời được

- Xài mấy cái giờ mày đang có đi, cũng đủ rồi. Vậy ha? Rồi, giờ tao đang cấp bách

Nó chạy ra sân trường, Hân đứng ở cửa lớp nói vọng

- Đi đâu mà cấp bách? Bộ...

- Hồng phải. Bảo đợi

- Mày yêu nó rồi

- Mai tao xử mày, con hời

Nó gằn giọng và cổ nói to cho Hân nghe rồi sau đó mất hút sau hàng cây

Nó chạy đến trước mặt hân, thở hồng hộc. Đưa tay lau mồ hôi, nó chống tay vào bụng ngẩng nhìn hân. Hân cười khẩy rồi nói

- Ra về 10' rồi. Cô chết trong đó luôn à?

- Nếu tôi chết rồi thì trước mặt anh là cái xác sống đấy

- Ủ, tôi coi cô là xác sống từ lâu rồi

- Trong mắt anh, tôi không còn sống á? Anh thiệt cả gan

Nó nắm tay thành quyền, đánh, đá, đấm, đập....nói chung là "hành hung" hấn. Hấn không cần, chỉ gượng cười (gượng thôi chứ làm sao mà cười ha hả sáng khoải được. Tuy nó không giỏi võ bằng hấn nhưng nó ra đòn đau lắm, một chiêu là bầm luôn nếu không muốn nói là mang tật. Mìn dính rồi nên biết)

- Đừng đánh nữa. Nếu không muốn hối hận

Hấn nói, giọng hơi mệt

- Dừng lại ư? Anh nghĩ tôi là gì vậy? Xác sống? Vậy nếu có gan nói thì phải có gan chịu nha cưng. Má mì nói hèn là xấu lắm nhen

Nó vừa nói vừa tung chiêu liên tiếp

- Cô không hối hận?

Hấn nhắc lại kèm theo 1 cái nhướn mày

- Ủ. Chắc chắn rồi

Chỉ đợi có vậy, hấn giựt tay nó, khiến nó ngã dúi vào người hấn. Đang định ngẩng lên chửi thì hấn đưa tay kéo mặt nó lên và...môi đối môi. Nó mở to mắt nhìn hấn, to đến nỗi muốn rớt luôn con ngươi ra

1"...

2"...

3"...

4"...

...

...

15"...

Bây giờ mới chịu thả nhau ra sau màn...Ủm...phải gọi là "đo thử xem môi ai ấm áp hơn", nói vòng vo là thế, con nếu nói phạch toẹt ra thì là "hôn"

Nó đơ luôn. Bình thường "võ miệng tấn công" là vậy nhưng trong tình huống bất ngờ thế này, có chuẩn bị trước cũng cứng họng. Hấn thì không chút biểu cảm trên mặt, kiểu như là đã hôn cả chục lần rồi í. Nói thật chứ, hấn cướp nụ hôn đầu của nó thì nó cũng thế thôi, cũng cướp nụ hôn đầu của hấn, coi như hai người huề, không ai nợ ai cả. Rồi, giải tán! Bàn dân thiên hạ, chuyện này không có gì phải xem cả. Về lo cơm nước cho gia đình kìa, chuyện này để mình Mìn xem thôi. Ô hay, nên nhớ Mìn là tác giả truyện này đây, Mìn không xem thì lấy chuyện đâu mấy "bác" đọc, hả? Về nhà mà nổi loạn nhá!

Quay lại với hai người bạn của chúng ta. Há? Đi đâu rồi? Về rồi à? Không đợi tôi? *Chạy*

...

..

..

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nhớ...

Theo lời hấn kể, thì ở trong xe nó vẫn giữ nguyên bộ mặt đỏ đơ và 2 người chẳng nói với nhau câu nào. Sự việc càng trở nên nghiêm trọng hơn khi đến tới nó vẫn không có dấu hiệu "tỉnh" lại.- Từ trưa đến giờ tao không muốn hỏi, nhưng giờ thì hết kiên nhẫn thật rồi. Đã có chuyện gì xảy ra với Giang Giang vậy?

Long ngồi cạnh nó, lo lắng quát hấn

- Tao...

- Mà y tao cái gì? Nói mau

Hắn ngồi xuống ghế, khịt khịt mũi rồi nói

- Tao...kiss cô ta

- Vậy thôi hả?

Long hỏi mặt tỉnh bơ. Và sau đó nó đứng dậy, bỏ lên phòng

- "Vậy thôi"? Ý mày là...

Hắn nhìn Long, nói

- Ủ, mắt có nộ hôn đầu à, có cần làm thái quá vậy không?

Hắn khẽ nhún vai đệm cho câu nói

- Chẳng hiểu. Đúng là phụ nữ.

Rồi cả 2 đều nhìn về phía cầu thang- nơi nó đã đi.

Cùng lúc đó, trên phòng, nó đang cất lực hành hạ Bảy Mập bằng những cú đòn chí mạng vào cái bụng béo phệ của "bé"

- Này nè, chết đi. Ai cho anh cướp nộ hôn đầu của tôi? Ai cho hả? Anh thiệt quá đáng, anh là ác quỷ. Ghét, thật đáng ghét.

Nói xong, tay nó dừng lại và khẽ chạm vào môi rồi mỉm cười (mãn nguyện). Mang tiếng là ghét người ta, thế mà bị cướp đi nộ hôn đầu cũng không chửi đã vậy còn mỉm cười nữa chứ. Con người chẳng ai dễ đoán cả, kể cả chính bản thân cũng tự thấy mình khó hiểu nữa là. Chắc, rồi trí! Thôi, ngưng nghĩ tại đây, mất hết chất xám thì lấy gì mà viết tiếp. Cất!

Người ta nói "Con gái giận dai" là đúng và nó chính là ví dụ tiêu biểu cho câu nói đó. Nó giận hằn suốt 1 tuần, không nói, không giăng, làm như chưa từng quen biết hân ý. Và vụ đó khiến hân bực nó, chỉ tiếc là không làm gì được.

...

"Tùng...tùng...tùng"

Nó vui vẻ xách cặp ra khỏi lớp. Như mọi ngày, có 1 chiếc mui trần đang đợi nó ở cổng sau. Chiếc xe vẫn là chiếc xe cũ, vị trí vẫn là vị trí cũ nhưng người cầm lái lại mới. Là Long. Thấy lạ, nó đưa mắt nhìn ra ghế sau, nhưng không có hân. Dịch con người mình ra phía Long, nó cố mở to con mắt. Hiểu ý, anh lên tiếng

- Bác trai bị stress nặng do công việc nên bác gái phải ở lại viện chăm sóc, vì vậy Bảo phải xin nghỉ 4 ngày để điều hành tập đoàn

- Nhưng cậu ta còn chưa học xong lớp 11 mà đòi điều hành tập đoàn à?

Nghe nó hỏi vậy, Long cười to

- Haha, không phải đâu. Thật ra tớ với Bảo đã hoàn thành chương trình phổ thông, đại học lâu rồi, chỉ là chưa có bằng tốt nghiệp thôi.

Nó chợt hiểu ra. Hèn gì hân học giỏi thế! Về đến nhà, cảm giác thật trống trải, hiu quạnh, như thể đã bị bỏ hoang lâu năm. Nấu cơm tối, dọn dẹp bàn xong xuôi nó sực nhớ ra hân không có nhà và cất đi 1 cái chén. Bữa cơm đó cũng như 12 bữa cơm sắp tới. Buồn. Một từ có thể diễn tả trọn vẹn. Nó buồn vì không có ai để gây sự, Long buồn vì nó buồn. Thế đấy, họ buồn kéo theo bữa cơm cũng buồn.

Sáng hôm sau, nó dậy sớm lắm! Từ 6h lặn. Vì nó biết hôm nay và 3 hôm sau sẽ không có ai đập cửa rầm rầm rồi gọi nó dậy bằng cái biệt danh "con heo" nữa nên cũng đặt báo thức.

Nó lết vào lớp, mặt buồn thiu. Hân lo lắng, quay xuống hỏi dồn

- Sao thế? Sao mặt mày ủ rũ thế? Đứa nào chọc mày à? Hay Bảo? Anh ta làm gì mày?

Nó khẽ lắc đầu thay cho câu trả lời

- Mày lạ quá! Ồm à?

Hân lo quá liền đưa tay sờ tay, sờ mặt, sờ cổ nó. Nó bực mình, gạt tay cô xuống

- Mày phiền quá. Im đi!

- Đang nhớ ai đúng không?

- Không...

Nó lưỡng lự khác hẳn với vẻ bực mình khi nãy. Hân nhìn nó, khẽ nhoen miệng cười

- Bảo à?

- Không...sao lại thế được? Mấy suy nghĩ bấy bạ không hà!

- Tao không nghĩ bấy bạ hay đoán mò. Tao cá, mày nhớ Bảo, đúng không?

Hân nhẹ giọng như thể cô không muốn ai nghe thấy

- Tao...

- Tao là bạn thân nhất của mày.

- Ồ...Được. Mày đoán đúng. Tao nhớ Bảo.

- Hô Hô. Tao đoán không sai mà. Gia Hân thiên tài, Gia Hân thiên tài! (tự sướng)

- Có cần vào 3TK (trung tâm thần kinh) không?

- Khỏi.

Hân phẩy tay. Nó vén tóc ra sau tai cười cười. Cả buổi nó chỉ ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ giữa thích và yêu cách nhau bao xa và liệu rằng hân có thích nó không?

"Chắc không đâu"- Nó đưa tay xua tan cái ý nghĩ điên rồ đang nảy sinh trong đầu mình

"Đúng là "rảnh rồi sinh nông nổi" mà".

...

Nó bước vào nhà. Đến phòng khách, nó chột khựng lại, nó nhìn hân đang ngồi gác chân lên ghế coi tivi. Thấy nó đi vào, hân liếc nó 1 cách sắc bén rồi lại quay ra coi tivi tiếp. Nó cười. Và chột lắc đầu mấy hồi để quay về với "hiện thực phũ phàng" là không có hân ở đây. Nó đi nhanh lên phòng

- Bảo à, anh có biết tôi nhớ anh lắm không? Anh mới đi có 1 ngày tôi lại tưởng là đã cả 1 năm trôi qua rồi chứ. Tôi biết, biết anh ghét tôi nhưng xin anh đấy, hình phạt nào cũng được chứ hình phạt này tôi e là mình không chịu nổi đâu, Bảo à!

Nó ôm con Bầy Mập thì thầm như đang nói chuyện với hân, bỗng 1 giọt nước ầm lặn dài trên gò má của nó.

...

- Giang Giang à, dậy đi học thôi!

Tiếng Long nhỏ nhẹ, đều đều vang lên

- Cậu đi đi, tớ muốn ở nhà. Xin cho tớ nghỉ nhé!

- Cậu sao thế, Giang?

Gọng Long trở nên gấp gáp. Nó quát lên

- ĐI ĐI!

Chẳng biết nói gì hơn. Long xoay người bước chậm xuống nhà. Ở trong đó, nó ôm lấy đầu gối, nhìn những đám mây nhẹ lướt qua khiến lòng nó trở nên thật thanh thản. Lúc này nó chỉ muốn ngồi đây để khỏi lo âu, buồn phiền. Dưới sân, dáng Long đi qua khuôn viên, hai tay anh đút vào túi quần, phong thái vô cùng thoải mái. Nó nhìn theo bóng dáng ấy, mắt sụp xuống ánh lên một nỗi buồn vô hạn. Nó đứng lên đi kiểm đồ ăn thì không được. Chân nó đi loạng choạng như là say rượu, đầu thì cứ quay vòng vòng như hôm nay Trái Đất đột nhiên quay nhanh. Nó ngã xuống và ngất đi...

...

...

- Giang, anh hỏi em nè. Em phải trả lời anh thật nhé!

Trường đang đùa với nó dọc bãi biển thì khựng lại và nghiêm túc hỏi. Thấy vậy, nó cũng hơi lo lo nhưng lại cười

- Vâng, anh hỏi đi. Em nghe nè.

- Nếu anh phải đi thật xa em thì em có giận anh không?

Câu hỏi của Trường khiến nó thẳng thốt, lắp bắp hỏi

- Anh...ý...anh...là...là...là...sao?

- Em trả lời anh đi.

- Nhưng...anh..

- Em trả lời đi!!!

Trường gất lên, hình như anh đang rất nghiêm túc thì phải. Nó lấy hơi và thở hắt ra 1 cái

- Em sẽ giận anh. Rất giận là đằng khác. Thậm chí có thể em sẽ ghét anh.

Nghe câu trả lời của nó, Trường có phần hơi giật mình 1 chút

- Ừm, nếu vậy, anh sẽ cảm thấy rất có lỗi với em.

- Phải rồi.

Nó bấu môi, phụng má trông cung vô cùng. Trường cười, anh đưa tay véo mũi nó

- Nhìn em, anh muốn cắn ghê á!

Trường ôm lấy eo nó, anh thì thầm

- Em gái, anh yêu em. Em đừng quên anh nhé!

- Ừm

Nó cười tươi với Trường.

...

...

Nó cảm thấy nhức mỏi cơ thể, đầu đau nhói lên. Nó hé mắt, ánh sáng khiến nó nhắm lại, đợi mắt thích nghi được nó mới dám mở ra nhìn chung quanh

- Đây là bệnh viện à?

Nó tự hỏi rồi bỗng giật mình ngồi thẳng dậy, la lên

- Bệnh viện? Tại sao mình lại ở đây?

- Tớ đưa cậu đến đó.

Nghe thấy tiếng nói, nó quay đầu nhìn về hướng đó

- Long?

- Ừ. Khỏe rồi đúng không?

Long tiến lại gần nó, anh vuốt lại mấy sợi tóc đang bết trên đầu nó do mồ hôi

- Đỡ hơn rồi, nhưng sao tớ lại ở đây?

- Lúc tớ đi học về, không thấy cậu ở dưới nhà, tớ chạy lên phòng thì cậu đang nằm sõng soài trên sàn. Tớ liền đưa cậu đến đây.

Nghe Long nói, nó mới chợt để ý rằng anh vẫn còn đang mặc bộ đồ đồng phục của trường X. Nó thoáng ngại trong giây lát, vì nó mà Long phải cất công đưa nó đến tận đây. Như nhìn thấy vẻ mặt đó của nó, Long khẽ cười

- Không sao đâu. Bác sĩ nói chỉ là do áp lực tâm lí quá nên cậu mới ngất thôi, chứ chẳng có gì đáng lo ngại cả.

- Tớ muốn về.

- À, ừ. Cậu cũng đỡ hơn rồi, về thôi

Long đỡ nó đứng lên. Nó loạng choạng rồi ngã xuống, may là có anh đỡ, không là "hôn thổ địa" rồi

- Cậu sao thế? Đi không nổi à? Tớ công nhé!

Nói xong, Long ngồi xổm xuống trước mặt nó. Nó xua tay rồi bước đi và lần này nó lại ngã nữa. Long vội vàng chạy lại đỡ nó dậy. Anh khẽ trách

- Nói rồi mà! Cậu không đi được đâu. Để tớ công cho

Lần này thì hết đường từ chối, nó đành leo lên lưng Long

- Tớ nặng lắm! Cậu có công được không?

- Không sao.

Long cười trừ rồi đứng thẳng dậy. Xóc lại nó trên lưng, anh bước đi. Thật ra nó mới có 45 kg chớ mấy, nhẹ hều à, cứ như vác đứa trẻ thôi

Ngồi trên tấm lưng của Long, nó khẽ khép mí mắt lại và đi vào giấc ngủ...

...

Long đặt nó xuống giường, anh kéo chăn lên ngang bụng, rồi hôn lên trán nó

- Tớ sẽ luôn bên cậu!

....

...

..

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tội Tệ

Nó đi đến trường mà lòng rối như tơ vò. Hôm qua, nó mơ thấy một giấc mơ kì lạ là Long hôn lên trán nó rồi nói cái chi ý, nó nghe được chữ mất chữ không, cái gì mà "bên cậu" rồi này nọ, nói chung rất lạ. Có phải là thật không ta? (Thật đó mẹ).- Tầm bậy

Nó lẩm bẩm rồi bước đi nhanh. Vừa đi, nó vừa ngó nhìn trời, hổng may gặp "người nhà trời" lun. Nó ngã lăn quay ra đất, người (lạ) kia hỏi:

- Heo lùn, cô có sao không?

"Hả? Nghe giọng quen quen, ai vậy trời?"

Nó nghĩ thế liền ngẩng đầu lên: OMG, là hấn, xuất hiện bất thành linh mà biến mất cũng bất thành linh luôn. Biết cách dọa người thiệt.

- Aaaaaaaa. Bảo, anh về rồi, tôi lo quá!

Nó nhảy tung tung xung quanh hấn cùng với vỗ tay đôm đốp.

- Cô lo...cho tôi hả?

Cũng biết cách cắt mất nguồn cảm xúc đang "phun trào" ghê. Nghe xong nó đứng hình luôn, không vỗ tay hay nhảy nữa. Cảm giác cả thế giới như ngừng lại vậy.

- Không...Anh ảo tưởng à? Tôi lo cho anh hồi nào? Tôi lo cho chủ tịch mờ!

10% trong hân hơi buồn vì câu trả lời của nó nhưng 90% trong hân lại khá vui vì sự thật ần giầu (Chắc ai cũng biết sự thật ần giầu là gì nhỉ?)

- Vậy hả?

- Ồ. Anh đi đâu?

Nó hỏi, giọng có vẻ hơi dỗi.

- Lấy tài liệu.

- Tôi có về nhà ăn cơm hông?

- Không. Hai người ăn đi.

Nghe vậy, nó buồn lắm, nhưng vẫn cố nén lại mà nói.

- May ghê chưa? Đờ phải gấp cái bản mất thói tha của anh.

- Lên xe, tôi chờ đến trường cho lẹ.

Hân đánh trống lảng. Nó được mời mà đại gì không lên. Đứng ở một góc khuất, Long lặng lẽ nhìn thấy tất cả, anh thầm chúc hai người hạnh phúc.

....

Hân chờ nó tới, trường cũng là lúc tiếng trống vang lên. Bình thường thì không sao nhưng hôm nay nó cảm thấy ghét cái trường này ghê tởm! Trường gì mà rộng như sân vận động đã thế cái lớp 11 Toán nó lại ở cái tầng mà cao nhất chứ! Kể vậy cũng đủ biết lí do rồi nhỉ? Lên đến lớp có mà mất 15 phút! À quên, trường này nó keo thì sợ lun! Cao 5 tầng rồi mà còn chẳng thấy cái móng nào gọi là thang-máy, toàn thấy thang-bộ à!!!. Nghe thôi mà cũng đủ để thấy tội nhân vật chính rồi. Mỗi sáng đến trường, Hương Giang nhà ta kết hợp việc tập thể dục với thể hình lun. ' Một công đôi việc " hihi.

Lên tới lớp mà nó vui như thể là nhìn thấy 1 cái rương đựng toàn kim cương ý. À, giờ hui rồi! Nếu hôm qua ăn nhậu quá mà hôm nay "tập thể dục" như thể này, vậy có mập cũng chả được.

- Chị Giang, sao hôm nay chị lại đi trễ như vậy? Chà, khổ cho bạn rồi không nghe "ca trù", không làm người nhá!!

- Xin lỗi cô. Tại trường rộng quá!

- Lí do lí trấu. Chị nghĩ tôi tin được à? Trường rộng? Thật buồn cười. Cái lí do mà chị bịa ra đó, có cho tiền tôi không tin. Nếu biết trường rộng, thì đi học cho sớm vào, ai bảo chị đi trễ. Lỗi tất cả là tại chị. Nhớ ngày xưa...

Đó, có nói sai bao giờ đâu! Thế nào cũng lỗi cái lịch sử dài đằng đẳng từ kỉ nguyên đồ đá cho tới thời 18 vua Hùng rồi đến Nguyễn Huệ đại phá quân Thanh rồi Bác Hồ đọc Tuyên Ngôn Độc Lập tới Giải phóng miền Nam đến Võ Nguyên Giáp mất, vv.vv...

Rồi "bà la sát" đó ngồi chửi hết buổi, đến khi đánh trống mới chợt tỉnh ra: Mình chưa dậy được bài nào! Tất nhiên là cả lớp từ lớp trưởng tới lớp phó học tập đến các thành viên bình dị trong lớp bu lại chỗ nó. Không phải là chửi vì làm gián đoạn tiết học của tụi nó mà là cảm ơn vì đã làm tăng lên phần sinh động cho tiết học! Bình thường thì giọng giảng lúc nào cũng đều đều, không có âm tiết lên xuống nhấn mạnh, không đưa người ta từ khung bậc cảm xúc này tới khung bậc cảm xúc khác, nói chung là rất nhàm chán. Hôm nay, nhờ nó mà cả lớp được nghe một giọng giảng vô cùng khác lạ, có âm tiết, có nhấn mạnh, có đưa người ta từ khung bậc cảm xúc này đến khung bậc cảm xúc khác. Nói chung là cả lớp phải cảm ơn nó thật nhiều vì đã cho họ một "niềm vui và hứng thú khi học" (Cái lớp chăm ngoan học giỏi ghê)

.....

Từ hôm gặp hân nó không còn để ý đến giờ giấc mà hân về nữa vì sáng nào hân cũng đứng chờ nó ở đó mà chờ đi học.

Tối nay, hân sẽ về vì ba nó đã ổn để điều hành tập đoàn. Nó đang ở trên phòng, nghịch điện thoại thì có người đi tới.

- Giang, xuống ăn cơm.

Nghe giọng quen quen, nhưng nó lại tưởng hân chưa về nên nói lun.

- Long xuống trước đi, tí tớ xuống!

- Nhanh.

- Ừ.

Trả lời qua loa xong, nó tiếp tục nghịch điện thoại.

*** Tôi là vạch ngăn cách thời gian ***

15 phút trôi qua, không thấy nó xuống, hắn bắt đầu "gầm rú", định lên cho nó mấy phát. Đang định lên, thì nó bước xuống (số hên!!)

Không để hắn trả lời nó "tự biên tự diễn" lun!

- Ai bảo vậy? Tôi về luôn.

- À thì ra là.... Há? Cái gì? Về luôn á?

Nghe câu nói của hắn xong, nó bất ngờ đứng dậy hét lên với âm thanh man rợ, kết hợp với tay cầm dũa đập liên tục xuống dưới mặt bàn.

- Có cần như vậy không? Tôi về luôn không ở đó nữa!

- Thiệt?

- Cô bị điếc lời trỉ ra à? Tôi nói này giờ mà không nghe hờ?

- Aaaaaaa. Anh về thiệt rồi, mừng quá!

Nó hét lên như muốn rung trời chuyển đất, Long và hắn phải bảo vệ lấy "bé" tai thân iu, không lại bị thùng mành nhĩ thì khổ. Long phải lên tiếng để "cứu thế giới" khỏi trận động đất 10 độ Richter.

- Thôi, lát nói sau, giờ ngồi ăn cơm đi, Giang!

- Ủ. Nè, mà hai người có biết không? Hôm nay...Hôm qua...Hôm kia...Ngày mai...Ngày mốt...

Hắn và Long nghe mà khâm phục tài "bà tám" của nó. Một bữa cơm mà nói đến cả chục chuyện (Mín: Không mỗi miệng sao? Nó: Không mỗi. Sao không nói bà ý? Viết nguyên bộ truyện này không mỗi tay sao? Thông cảm đi, hôm nay tôi bận rồi nên không có thời gian nói chuyện với bà)

.....

"Anh ước mỗi sớm khi thức giấc lại được có em trong tay.

Anh ước mỗi tối anh sẽ luôn luôn là người chúc em ngủ ngon.

nhưng bây giờ đây thật quá khó, em giờ đang ở nơi đó.

Có biết mỗi đêm anh thức trắng, mong em sẽ quay trở về

Anh ước nắng sớm mai kia chiếu cho đôi tay anh không lạnh nữa

Anh sẽ giữ cho riêng mình nụ cười thật thơ ngây

Và em sẽ nói nhớ anh thật nhiều

Sẽ nói yêu anh thật lâu

Sẽ bên anh đến suốt đời này"

< Daydreams- Soobin Hoàng Son, Bigdaddy if Tuoliver >

Nó vội vàng, lật đặt khoác lại bộ quần áo cũ rồi chạy ra phòng tắm

- Ai mà linh thế không biết? Mới đổi nhạc chuông xong.

Nó nhắc máy.

- Ola!

- Chào nhóc. Nhóc còn nhớ anh không?

Một giọng nói trầm trầm ấm ấm từ đầu dây bên kia vang đến. Nó chột giật mình nhưng chất giọng lạnh lùng nó hỏi.

- Anh là ai? Mà tại sao tôi phải nhớ anh?

- Em không nhớ à?

- Anh là ai?

- Em nghĩ anh là ai?

Sôi máu không cơ chứ. Vòng vo tam quốc.

- Tôi không biết.

- Em đoán đi.

- Tôi đã nói tôi không biết mà cứ bắt đoán là sao? Tôi đâu phải là cao nhân hay thần thánh gì đâu mà đoán được. Thiệt là hao tổn chất xám mà! Nói trước, tôi không có dư chất xám để mà nghĩ mấy cái đoán mò vô bổ này đâu đây.

Nó điên tiết, lộn ruột, lộn tin...À không, lộn ruột chứ không lộn tin !! Nó ghét mấy cái kiểu mà nói chuyện cứ úp úp mở mở như vậy. Đầu bên kia im lặng, nó nghĩ là đã cúp rồi nên cũng định hạ xuống, bất ngờ đầu bên kia nói.

- Em không đoán được à?

- Nào anh thuộc dạng phẳng hay sao vậy? Tôi đã nói như vậy mà hồng hũ à?

- Vậy anh sẽ nói.

- Ủ, nói đi, nhanh lên, tốn thời giờ của tôi.

- Anh là thỏ Bun đây!

"Thỏ Bun? Hả? Nè, không phải anh ấy chứ? Không thể nào. Chuyện đó là không thể xảy ra được. Không, không thể"-Nó nghĩ.

- Nè, anh kia. Giỡn vậy là đủ rồi đó. Tôi còn nhiều việc phải làm chứ không phải ngồi đây để bịa chuyện đâu!

- Anh nói thật. Anh là anh hai em. Anh là Hoàng Văn Trường. Anh nói thật.

- Anh...Anh có thật là Hoàng Văn Trường hông? Anh có thật là anh hai em hông?

- Thật.

- Ahhhhhhhhhh. Em nhớ anh lắm. Anh đang ở đâu vậy? Anh có thể về với em không?

Nó bật khóc nức nở

- Anh xin lỗi, anh không thể về được! Bé Giang ngoan, em đừng khóc nữa.

- Anh...Tại sao vậy? Anh có biết em lo cho anh lắm không? Có biết em nhớ anh lắm không? Vậy mà anh còn không thể về gặp em gái một lần ư? Anh là một người anh trai tồi. Anh thấy em gái khóc mà không đến vỗ về an ủi. Em chỉ còn mình anh là người thân thôi đó, anh Trường à. Không phải, người không phải là anh Trường. Anh ấy không bao giờ như vậy. Anh ấy luôn vỗ về em gái mỗi khi nó khóc, luôn yêu thương nó. Đúng, người không phải là anh Trường. Người là kẻ mạo danh. Ta không dễ bị đánh gục bởi tình cảm đâu.

"Rụp"

"Tít...Tít...Tít"

Nó chủ động cúp máy để không phải nắc lên vì đau, nó không tin anh nó lại như vậy. Nó ngồi bó gối mà khóc, khóc nức nở, khóc mà hai đôi mắt đỏ lên, nó đã khóc rất nhiều.

Ở một nơi nào đó trên thế giới, có 1 người đang đứng ở cửa sổ tầng ngằn nhìn trời, tay phải cầm chiếc điện thoại đang sáng, màn hình hiển thị cuộc gọi đi và tên người nhận cuộc gọi là "Bé Giang"

"Minh sai rồi, sai thiệt rồi. Đáng ra mình không nên gia nhập cái tổ chức ấy"

.....

- Long à, hôm nay Bảo có đi học không?

Nó đang ngồi ở ghế đá với Long.

- Không, hỏi chi?

- À, tại hôm qua thấy Bảo hơi mệt nên tớ hỏi thăm thế thôi.

- Long khẽ nhấc mép rồi ghé sát cái mặt lại gần nó.

- Cậu...đang quan tâm tới Bảo à?

Nó giật mình xua tay.

- Ồ...không, không, làm gì có. Ở chung nhà phải có trách nhiệm đó chứ, phơ hờn?

- Ồ, cũng đúng một phần. Nhưng đó giờ có thấy cậu quan tâm như vậy tới Bảo đâu?

- Tớ...Tớ...Hồng được sao? Tớ chỉ có lo thôi. Lỡ anh ta mệt quá rồi chết luôn, hồng phải là tớ với cậu bị liên lụy và bị gán danh là kẻ sát nhân à? (Hậu quả của việc coi nhiều phim, truyện trinh sát thám quá!!!)

- Ủ.

Long dậm chân.

- Thế có biết giờ Bảo đang ở đâu không?

- Ở đâu á? Nếu hôm nay nó không đi học thì chắc giờ đang ở tập đoàn.

- Hồng phải đã ổn rồi sao còn đến đó làm gì?

- Lâu lâu cũng có nhiều chuyện mà chủ tịch cần bàn với Bảo.

- Anh ta có về bận nhi?

- Ủ.

- Không ngờ cái đầu đàn thú đó của anh ta cũng.....

Nó đang nói thì bất ngờ Long đưa tay bịt miệng nó lại, khẽ thì thầm

- Im lặng. Bảo nó lĩnh lắm đấy. Cậu mà nói nữa là chết không toàn thây đâu.

Nó cũng biết sợ nên gạt đầu ra hiệu hiểu rồi. Long từ từ hạ tay xuống.

- Mắm con ơi, biết tin gì chưa?

Bỗng Hân từ đâu ra chạy tới chỗ 2 người đang ngồi, kêu la í ới. Nó hồi hộp, đứng bộp dậy, Long thấy nó đứng cũng đứng, tâm trạng hồi hộp không kém.

- Chưa, chưa. Tin gì?

- Ủa, tao tưởng mày biết rồi chứ?

- Hớ? Nghĩa là mày cũng không biết?

Nó nghệt mặt ra, Long cũng mắt hửng.

- Làm tao cứ tưởng bở.

- Nhưng ta thấy tụi nó bu đông lắm. Ở bảng thông báo ý.

- Có khi nào thông báo kì thi học sinh giỏi vừa rồi không?

- Ai biết. Đi xem đi, may ra tao với mày còn đậu.

- Hai người cũng thi à?

Long đứng nhìn tụi nó mà giờ mới nói.

- Tất nhiên. Đừng xem thường trí thông minh của bọn này.

Hân đập lại.

- Long cũng thì mà. Đi luôn đi.

Nó chạy lại kéo tay Long. Thế là tụi nó chạy thẳng đến chỗ đó.

- Oa, Hân ơi, tao hạng 9 kìa.

- Tao hạng 10

Giữa sân trường xuất hiện hai con khủng ôm nhau nhảy tung tung (Nó và Hân * xắn tay áo * Bảo ai khủng? Min* bỏ chạy thực mạng*)

- Long. Long hạng bao nhiêu?

Nó tươi cười quay lại chỗ Long.

- Mới có hạng 2 à.

- Trờì hạng 2 còn chưa chịu nữa?

Nó và Hân đồng thanh. Long gãi đầu cười

- Tớ muốn hạng 1.

Hân hỏi.

- Tớ không để ý.

Nó chạy lại, nhìn lên phía đầu danh sách. Nguyên chữ " HUỖNH NHẬT BẢO " đập vào mắt nó. OMG. OMG. OMG. Không thể tin được Hân? Hạng 1?

- Sao? Sao? Cao nhân hạng 1 là ai?" Thần thánh " phương nào?

- Bánh bèo đó

- Bánh bèo?

Hân vờ đi đứng liêu xiêu, đưa tay quơ lung tung.

- Bánh bèo là ai?

Long nhĩ tụi nó khó hiểu.

- Không biết à? À, không biết cũng phải thôi có lớp mình mới gọi vậy à. Bánh bèo là Bảo đó.

- Hà? Cái gì? Cậu ta cũng thi sao? Xưa giờ có tham gia mấy cái này đâu?

Nó, Hân khẽ nhún vai. Nó nói vu vơ.

- Sáng nắng, trưa mưa, chiều ổn định, tối giông bão.

Sau đó cả 3 cùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hợp Tác

Nó khẽ bước lên phòng hân. Cửa chỉ khép hờ, nó thò đầu vào. Hân đang nằm trên giường, tay đặt lên mắt, che đi ánh mặt trời đang len vào ô cửa sổ. Khẽ khép cửa phòng lại, nó đi xuống phòng. "Bây giờ chưa đói, tí ăn 4 gói mì là no liền hà!"

Nó đưa mắt nhìn đồng hồ trên điện thoại rồi dứt trở lại vào túi. Nó nằm xuống giường, khép hờ đôi mi cong để xoa dịu cơn mệt mỏi hiện rõ trên khóe mắt

- Hôm nay làm cái quái gì mà mệt thế này?

Nằm một lúc, nó ngủ luôn. Nó ngủ còn ôm lấy cánh tay Bảy Mập, lâu lâu lại dụi đầu vào thân hình to "đồ sộ" của "bé".

Mãi một tiếng sau, khi đồng hồ đã điểm 1 giờ chiều hắn mới thức dậy. Vươn vai và ngáp 1 cái rõ to, hắn vò lại mái đầu rối, rồi đi xuống nhà. Ngang qua phòng nó, hắn không định bụng vào nhưng có gì đó trong hắn thôi thúc và đánh liều.

Cạch....

Cửa mở, hắn lách vào trong. Đi đến cạnh giường, hắn khẽ ngồi xuống để không làm ai thức giấc. Nhìn mái tóc tơ bông bênh thả tự nhiên trên gối, đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy Bảy Mập, bờ môi hồng chúm chím lâu lâu động đập phá ra từng hơi ấm mang mùi bạc hà. Hắn đưa tay vuốt mái tóc và vén gọn lại những sợi đơn lẻ trên gối, hắn khẽ cười và chợt nhận ra. Từ khi quen nó, hắn bỗng cười nhiều hơn, nói nhiều hơn, đôi lúc hắn còn không biết mình từng lạnh lùng như thế nào. Hắn đã thay đổi từ khi gặp nó. Có nên coi nó là liều thuốc quý của hắn hay coi nó là....định mệnh đời hắn??

- Là anh...phải không Bảo?

Giọng nói trong trẻo của nó cắt đứt dòng suy nghĩ trong hắn.

- Không đối à?

Hắn hỏi. Nó đưa tay xoa bụng.

- Có.

- Đi.

Hắn lôi tay nó dậy.

- Đâu?

Nó cũng bắt chước theo cái kiểu " nói một chọi lại một"

- Ăn.

- Nhà?

- Ừ.

- Mì?

- Com.

- Mì.

- Com.

- Mì.

- Com.

- Bún

Ồ, đang cãi nhau hay. Ai kì vậy? Mà bún liên quan gì đến mì với com?

Long đứng khoanh tay ở cửa, dựa lưng vào tường chăm chăm nhìn hai con người kia.

- Liên quan gì?

Đồng thanh, Long từ tốn giải thích.

- Com làm từ bột mì, bún cũng làm từ bột mì. Mì có nước, bún cũng có nước. Vậy không phải ăn bún là ở trung gian đỡ phải cãi nhau à?

Hắn suy nghĩ một lúc rồi nhếch môi.

- Mày giỏi trong khoản này nhỉ?

- Đi, đi. Đi ăn bún thôi. Bụng "biểu tình" rồi

Nó tươi cười rồi bước ra khỏi phòng trước. Hai người con trai cao to đi sau (Min *nói nhỏ*: Nhìn giống người hộ tống ý. Long: Nói to lên xem nào, Min)

.....

"Anh gì ơi, Anh gì ơi

Em đợi anh đã lâu

Vẫn thẹn thùng vẫn ngại ngùng em chẳng dám nhìn lâu

Oh Oh

Mắt xa xăm lại ngó nghiêng anh

Em ở đây, em ở đây

Đang chờ anh nắm tay

Mong từ lâu, anh ở đâu sao không đến gần nhau

Oh Oh

Hát vu vơ gửi gió đến anh

La La La La La La La."

< Anh chàng nhà bên - Trương Thảo Nhi>

Chuông điện thoại Hân vang lên. Là số lạ. Chần chừ cô không dám bắt máy bởi cô có linh cảm xấu, rất là xấu.

- Alo!

- Đến nhanh, con Giang đang ở trong tay tui tao. Nhà hoang Z, đường XY.

"Tít...Tít..Tít"

Cuộc gọi quá nhanh làm Hân không kịp trở tay. Cô tính bỏ lơ số máy đó vì nghĩ rằng gọi lộn số. Nhưng ...Ý, Mà khoan...Hình như trong cuộc vừa rồi có nhắc tới Giang thì phải? Đe dọa mà gọi lộn? Hiếm có lắm. Với lại bây giờ cô có linh cảm xấu nữa. Phải đi cứu Giang thôi!

Khoác lên mình bộ đồ đen bó sát, tôn lên vẻ đẹp của 3 vòng, cô leo lên chiếc mô tô đó dựng trước cổng.

.....

- Hôm nay ăn ngon quá ha?

Ừa, đây là tiếng của nó mờ/ Thế còn...A, bị lừa rồi.

"Anh ước mỗi sớm khi anh thức giấc lại được có em trong tay

Anh ước mỗi tối anh sẽ luôn luôn là người chúc em ngủ ngon

Nhưng giờ đây thật quá khó, giờ em đang ở nơi đó..."

- Alo!

Nó hắng giọng, lấy về lạnh lùng rồi cất tiếng

- Không muốn con Hân chết thì khôn hồn mày, thằng Bảo và thằng Long ác mạt đến đây. Nhà hoang Z, đường XY

- Cái...

"Tít..Tít...Tít"

- Khốn khiếp!

Nó thẳng tay ném chiếc S4 xuống dưới đất làm chiếc điện thoại vỡ ra. Long và hân khá bất ngờ.

- Chuyện gì?

Hắn lạnh lùng hỏi.

- Không biết. Số lạ cần đến nhà hoang Z. Khẩn trương. Cả 2 người nữa.

Rồi nó mất hút sau cánh cửa.

3 phút sau.....

Cả 3 đứa đã tập trung đông đủ. Họ đều khoác lên mình một bộ đồ đen tuyền từ đầu tới chân.

- Nhanh lên.

Nó nhanh chân chạy ra chỗ 3 mô tô đã dựng trước sân. Mỗi người một xe, họ leo lên, vào ga và phóng đi...

"Kétttttttt..."

Tiếng thắng xe vang lên nghe chói tai. Cả 4 người: Nó, Hân, hân, Long đều có mặt ở nhà hoang Z.

- Tôi chắc chắn là bang Bạch Long.

Hân và Long đều không hiểu nó đang nói gì. Tại sao nó lại biết đến cái bang này chứ? Hành động của nó tối nay quá khác với thường ngày? Hay....

Đẩy cửa bước vào, nó không rụt rè hay sợ hãi. Căn nhà không hề có ánh sáng, mùi hôi, ẩm mốc bốc lên. Khó chịu thật!

- Mau ra đi, nguoi không phải trốn!

Nó la trước tức giận. Từ bóng tối vang lên giọng nói

- Chào đại bang chủ bang Thiên Hồ, Hương Giang.

- Cảm ơn, đại bang Bạch Long, Quốc Khánh.

Hân, Long ngẩn người. Nó là đại bang ư? Ôi trời ạ, con nhóc này....

- Chắc cô không biết hai người kia là....

- Tại sao không nhỉ? Tôi biết từ lâu rồi.

Nó nhếch môi khinh bỉ.

- Cậu gọi chúng tôi đến làm gì?

- Cô không biết?

- Nói đi, nhiều lời.

Hân nuốt giận, gằn giọng.

- Ồ, nhị bang chủ đấy ư? Cô hơi nóng rồi đó. Thương lượng xem bang cô có muốn hợp tác cùng bang tôi không?

Từ trong bóng tối hiện ra một người con trai cao lớn, Quốc Khánh. Long nhướn mày hỏi lại.

- Hợp...tác?

- Phải, tứ bang chủ à. Chúng ta hợp tác với nhau

Khánh bước đến trước mặt nó, nâng mặt nó lên.

- Làm gì?

- Cô đồng ý à, đại bang chủ?

Nó giật phăng tay, khánh ra khỏi cầm mình

- Tôi có nói là đồng ý à?

Khánh cười nửa miệng rồi đi đi lại lại trước mặt nó.

- Hợp tác để giết một người.

- Ai?

Hắn lạnh lùng thả một chất giọng đáng sợ vào không khí.

- Tam bang chủ, sao giờ anh mới lên tiếng?

- Tôi hỏi anh: "Đó là ai?"

- Chủ tịch đời trước của tổ chức khát máu - TK...

Nó bất ngờ kết luận.

- Trần Trọng Kỳ. Chính ông ta đã bắt tôi gia nhập tổ chức. Mỗi thù này tôi chưa trả. Được, tôi sẽ hợp tác cùng anh.

- Hay lắm.

Khánh khẽ vỗ tay. Hắn kéo nó lại.

- Này Giang, tỉnh lại đi. Là giết người, giết người đó. Mày muốn tay mình vấy máu à?

Long cũng chen vô.

- Giang à, không được đâu.

Hắn cũng lo lắng không kém.

- Cô điên à? Tại sao bang mình giết người được?

Nó gạt mọi lời nói ra khỏi đầu mình, quay qua nói với Khánh.

- Nhưng có một điều kiện.

- Cứ nói.

- Lúc tìm kiếm, chúng ta cùng làm. Nhưng lúc giết là của anh. Ok?

- Được, tôi chấp thuận.

Hắn, Hân, Long cũng khẽ thở phào phần nào vì không phải giết người. Khánh đưa tay ra trước mặt nó.

- Thiên Hồ...chúng tôi mong chúng ta sẽ trở thành bạn tốt.

- Tôi mong là thế.

Nó đưa tay bắt lại. Trong đầu họ bây giờ chắc không còn thù ghét nữa, trừ một người.

"Dám nắm tay nhò heo của tôi sao? Tên chết tiệt"

.....

- Không ngờ cô là đại bang đấy?

Hắn để xe vào gara rồi quay sang hỏi nó.

- Ha, vậy là xưa nay anh hơi coi thường tôi rồi.

Nó đút tay vào túi, tạo dáng vẻ của người cấp trên.

- Vậy cậu là đại bang, Hân là nhị bang, Bảo là tam bang à?

Long hồ hởi tiến đến chỗ nó đang đứng. Hắn đưa tay lên, ngắm soi bộ móng rồi nói.

- Chứ còn gì nữa?

- Ái chà, công nhận Trái Đất quả thực rất rất rất tròn đó!

- Còn Hân, cô đến đây làm gì?

Hân quay phắt sang Hân đang đứng cạnh nó, hai tay thừa thãi đút vào túi quần.

- Tôi có chút chuyện muốn bàn riêng với đại bang của chúng ta.

Nói rồi, cô kéo nó đi tuốt đến một khoảng sân không có ai, nó giằng khế tay ra khỏi Hân.

- Chuyện gì?

Hân ngo xung quanh để chắc chắn rằng không có người nghe lén, rồi thì thầm.

- Tao có chút thông tin về anh Trường. Mong là nó có thể giúp mày.

.....

"Anh ấy hiện đang ở đất nước Thủy Điện."

"Thật không?"

"Thật. Nhưng có một điều là mày không thể sang đó để tìm anh được."

"Vì sao?"

"Anh ấy đang làm một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, có thể gây liên lụy cho người thân."

"Mày nghĩ những cái thứ đó có thể dọa tao sao? Nên nhớ, tao là đại bang Thiên Hồ. Tao sẽ sang đó tìm anh."

"Không được đâu. Đại bang Thiên Hồ cũng là con người, mày cũng là con người. Và đừng quên, mày đang tìm Trọng Kỳ đó, ông ta chẳng vừa đâu. Bây giờ thì ở nhà, dưỡng sức, sáng mai chúng ta sẽ tìm ông ta."

"Sao mày lại biết những thông tin về anh hai tao?"

"Mày biết mà. Tiểu thư Gia Hân muốn biết thông tin về người nào thì khác sẽ có."

Nó nằm trên giường, đầu gối lên tay, nhăn trán suy nghĩ về những điều Hân nói. Rồi bất chợt ngồi dậy, đưa tay tìm điện thoại. Và sức nhớ ra, nó đã vỡ tan tành rồi.

"Tức chết mất" - Nó lẩm bẩm rồi đẩy cửa đi lên phòng Long.

- Này cho tớ mượn điện thoại được không?

Long mở cửa, cười tươi rồi chìa chiếc S6 ra.

- Ủ, nè. Làm gì?

- À, tớ có chút chuyện. Phiền cậu nhé.

- Không có gì.

Nó quay trở lại phòng mình. Gỡ sim của Long ra, gắn sim mình vào, nó dò số của Trường.

"Tít...Tít...Tít...Tít..."

- Giang à? Anh nghe nè.

Được nghe lại giọng Trường, nó sung sướng lắm.

- Anh hai, chuyện hồi hôm bữa...cho em xin lỗi nha.

Tại vì nhớ anh quá nên em xả giận ý mà. Cho em xin lỗi nha.

- Anh hồng có thừa lỗi đâu mà xin. Em sao rồi? Sống tốt chứ?

- Vâng ạ. Em đang ở nhà Nhật Bảo.

- Nhật Bảo? Là tên con trai mà. Sao em lại ở nhà con trai hả? Nhà mình sao em không ở hả?

Trưởng gắt lên. Ý chết rồi, người ta có nói "Thiên cơ bất khả lộ" giờ vì một chút sợ ý, một chút lỡ miệng mà thành "Thiên cơ lỡ để lộ" lun, Hic.Hic.

- Nói anh nghe. Sao em lại ở nhà con trai hả? "Nam nữ thụ thụ bất tương thân". Hai đứa có "chuyện gì" không?

"Hic, không ngờ anh mình đầu óc đen tối ghê"

- Ấy, anh đừng hiểu nhầm. Chỉ là ở chung nhà thôi mà. chứ có ở chung phòng đâu.

- Thế anh mới lo. Từ ở chung nhà dần dần đến ở chung phòng riết rồi ở chung giường luôn rồi sao? Hả?

- Nè, anh nói gì vậy? Em ghét hẳn, còn chưa hết nữa.

- "Ghét của nào, trời cho của đó". Nói anh nghe.

- Chuyện dài lắm. Nói qua điện thoại không tiện, vói lại em đang mượn điện thoại bạn nữa.

- Điện thoại em đâu?

- Vừa nãy tức quá, em ném vỡ rồi.

- Em nghịch quá đấy.

- Có chuyện này em muốn đính chính lại với anh.

- Chuyện gì?

- Có phải anh đang ở Thủy Điện và thực hiện 1 nhiệm vụ rất nguy hiểm không?

- Sao em biết?

- Hân nói. Có đúng không anh?

- Đúng. Như em biết đấy, nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, cho nên em đừng qua đây tìm anh nhé.

- Vâng. À anh còn nhớ Trần Trọng Kỳ không?

- Còn, đó là b...À không, đó là chủ tịch đòi trước của TK. Có gì sao.

- Em cùng bang Bạch Long đang tìm giết ông ta. Anh giúp em nhé?

- Vì sao?

- Vì ông ta đã bắt anh vào cái tổ chức khát máu đó. Đơn giản vậy thôi!

- Không được. Em dừng ngay ý nghĩ đó lại, nếu tiếp tục, em sẽ hối hận đó.

- Anh à, một khi đã đồng ý và lên kế hoạch 1 việc gì đó, thì em sẽ không bao giờ hối hận đâu. Anh biết bang em mà.

- Nghe anh đi, Giang. Em phải dừng lại ngay.

- Em mệt rồi, em đi ngủ trước nha. Bye anh, chúc anh ngủ ngon!

"Rup"

"Tít...Tít..Tít"

Lại một lần nữa chủ động cúp máy. Nó lắp sim lại như cũ rồi đem trả lại Long. Nằm trên giường, đầu nó cứ văng vẳng câu nói của Trưởng: "Nếu tiếp tục, em sẽ hối hận"

Tại sao vậy?

.....

Trưởng nắm chặt điện thoại, cúi gằm mặt xuống, lẩm bẩm

- Bé Giang à. Trần Trọng Kỳ chính là ba. Em không thể giết ba được!!!

.....

SÁNG HÔM SAU 6:45 am

Nó chạy ra khỏi phòng với bộ đồng phục chỉnh tề. Đi đến trước cửa phòng hấn, nó gõ cửa, gọi khẽ.

- Bảo ơi, anh chờ tôi đi học được không?

OMG, chuyện lạ à nha. Có tin được không ta? Nó dậy trước hấn là 1 chuyện, còn nhờ hấn chờ đi học lại là 1 chuyện khác.

- Cái gì?

Giọng hấn ngái ngủ vang lên.

- Anh còn ngủ à? Giờ là 7h rồi đó. Dậy đi học thôi, Bảo à.

Chu choa mạ ơi, thấy cái tiếng "Bảo à" nó ngọt không cơ chứ? Nghe vậy, hấn bật dậy, chạy tót vào WC. Sau 5 phút...

"Cạch"

- Đi thôi.

Nói với không khí à? Có còn ai đâu mà nói.

- Á, tôi lỡ nhờ Long rồi.

Cơ hội chỉ đến một lần nhưng đối với hấn thì cơ hội đến những 2 lần. Hấn nheo mắt tò vè không hài lòng với Long. Hiểu ý, Long nói.

- Giang ơi, tớ có việc bận cần đi trước. Đi với Bảo nha

- Dù gì cậu chả đến trường, cho tớ đi với.

- Tớ phải queo vào một nơi, cậu không đi cùng được đâu.

- Ờ, thế thôi. Đi nha!

Nó vừa dứt lời, Long đã chui vào con xe mui trần phóng đi. Nó quay sang hấn.

- Sao hôm nay dậy trễ vậy?

- Sao hôm nay dậy sớm vậy?

- Dậy sớm mua điện thoại. Hôm qua ném hư rồi.

Nó gằn giọng mắt lườm lườm nhìn hấn.

- Tôi tặng cô 1 cái nhá!

- Thiệt hông?

Nó mắt long lanh nhìn hấn. Gì chứ, đồ khuyến mãi hay miễn phí là Giang nhà ta chơi tất.

- Thật.

- Điện thoại gì?

- Cô thích loại nào?

- Tôi á? S6 hà.

- Được. Quà sinh nhật nhá!

- Hà?

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp Lại

Trong 1 căn phòng lớn, gam màu chủ yếu là đen, có một người đàn ông đang ngồi trên ghế bành trông ra hiệu cho đám người xung quanh với chất giọng lạnh băng - Ta muốn biết thông tin về Hoàng Lê Hương Giang!

.....

- Nè.

- Oa, đẹp quá à. Cảm ơn nha! Có phải Hân nói cho anh biết ngày sinh nhật của tôi, phơ hôn?

Nó ngược khuôn mặt long lanh, xinh xắn, đáng yêu lên nhìn hân khiến cho tim hân đập chậm hai nhịp.

- Ủ.

- Tôi biết mà. Con này dễ khai lắm.

"Mày vừa lập công lớn đó. Đỡ tốn tiền lại còn được S6 xin chứ. Tao iu mày." - Nó vừa cười vừa nghĩ.

Nó chui vào và yên vị trong xe, mắt không thể rời khỏi món quà sinh nhật loại xin. (Oa thiệt là thích mò)

- A, có cái sẵn Angry Birds, Candy Crush Saga, My Talking Tom nè. HaHaHa, toàn mấy trò tôi thích thôi. Gioongs như cái S6 được làm riêng cho tôi không bằng ý!

Lúc hân hỏi Hân ngày sinh nhật của nó, còn hỏi luôn món quà mong ước và trò chơi yêu thích nên mới có "sự cố" này xảy ra.

....

- Sao rồi?

- Dạ thưa, đây ạ!

Người đàn ông ngồi trên ghế bành đưa tay đón lấy tờ giấy A4 từ người cận vệ. Ông đưa mắt "quét" lên khắp tờ giấy rồi thả vào không trung thứ tiếng lạnh lùng, đáng sợ.

- Sắp xếp cho ta 1 chuyến bay về Việt Nam ngay chiều nay.

....

Nó chạy thẳng vào lớp, vòng tay ôm lấy cổ Hân la hét.

- Hân ơi, tao iu mày!

Hân đẩy nhẹ nó ra rồi vung một câu bông đùa.

- Cầu hôn tao à?

- Ủ. Lấy tao nha?

Nó cũng hùa theo, làm cô xanh mặt, run rẩy nói.

- Đùa thôi mà. Mày không bị LeDg đúng không?

- Tao bình thường. Nhờ mày mà tao có nguyên cái S6 không tốn một xu. Cảm ơn mày nhiều nhiều.

Hân ngó người. Cô có làm gì đâu sao nó lại cảm ơn vậy? À...

- Bánh Bèo mua tặng sinh nhật mày chớ gì?

- Nhờ mày tao mới có đó.

Nó rút trong túi ra chiếc S6 mới toanh, quơ quơ trước mặt Hân, cười tít mắt. Hân cũng vui lây vì cô nghĩ mình giúp hân một phần nào đó trong quá trình "cưa đổ" con bạn thân cũng là đại bang chủ của cô.

- Có nhiều trò hay không?

Hân giật chiếc S6 trên tay nó, bật nguồn lên nhìn chăm chăm vào điện thoại mặc cho cái "máy nói" bên cạnh cứ nói luyên thuyên.

- Chao oi, có quá trời luôn nào là...

"Tùng..Tùng..Tùng"

- A, tiếc quá. Máy chưa kể cho tao mà.

Hân tỏ vẻ buồn rầu, thực ra trong bụng cô đang nghĩ.

"Cháu cảm ơn bác bảo vệ. Nhờ bác mà cháu được sống. Bác là ân nhân của cháu."

Đi vào lớp, Hân quay sang hỏi nó.

- Biết gì về Trọng Kỳ chưa?

- "Im hơi lặng tiếng" rồi.

- Có vẻ khó đấy.

- Tao cũng thấy vậy.

Nó gật gù đồng ý.

.....

- Thừa chủ tịch, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Một người cận vệ, khẽ nghiêng mình cúi đầu trước một người con trai đang ngồi bắt chéo chân trên ghế. Anh khẽ gật đầu rồi ra lịch.

- Tôi muốn về nước, anh sắp xếp cho tôi một chuyến trong hôm nay nhé.

.....

"Brùm...Brùm..Brùm"

Điện thoại nó rung lên theo từng hồi thông báo tin nhắn.

[Hôm nay, a về nước. A sắp xuống sân bay rồi. E đón a nha]

Nhận ra đó là số của Trường, nó vui mừng chạy đến sân bay mà không quên nói với Hân vì cô cũng mong Trường về không kém gì nó.

Hai cô gái trẻ xinh đẹp chạy 2 chiếc mô tô đến sân bay làm cho ai cũng dõi theo "nhất cử nhất động" của hai cô. Hai cô gái nhìn đoàn người qua lại để tìm kiếm 1 hình bóng quen thuộc. Trong lúc đó, từ máy bay xuất hiện một anh chàng với sắc đẹp "nghiêng thùng đổ nước, chim rơi cá rớt" khiến các nàng được mãn nhãn.

Khi anh chàng vừa bước đến tiền sảnh thì có tiếng gọi rất to.

- Anh Trườngggggggg...!!!

Nghe thấy gọi tên mình, Trường quay người lại thì bắt gặp hai cái bản mặt quen thuộc, mà ở bên Thủy Diễm anh nhớ, anh rất nhớ. Anh nhanh chân chạy đến chỗ đó, đưa tay ôm lấy cô của 2 người đối diện, anh khẽ nói.

- Anh nhớ hai đứa lắm.

Nó đưa tay gỡ bàn tay to lớn kia ra khỏi cổ mình rồi nhìn thẳng vào mắt Trường, dối.

- Bo xì anh lun! Dám làm em gái khóc, làm cho em gái buồn. Anh thiệt quá đáng mờ!

Trường cúi xuống hôn nhẹ lên trán nó khiến các cô gái xung quanh tức nỏ đom đóm mắt.

- Anh biết lỗi rồi, giờ anh chuộc lại có trễ hông, em?

- Không đâu.

Nó cười tươi. Lúc này Hân mới lên tiếng.

- Mừng anh về nước.

- Cảm ơn em.

Trường cười rồi khẽ nháy mắt với Hân. Nó nói.

- Ta về thôi.

- Giang, lại tao biểu.

- Hờ?

Hân gọi nó ra chỗ khuất rồi nói.

- Mà có hỏi anh ấy về Trọng Kỳ chưa?

- Rồi. Anh ấy không nói, thậm chí còn bắt tao ngừng cuộc tìm kiếm này lại nữa.

- Là sao?

- Tao cũng chả hiểu.

- Thôi, về rồi bàn với hai tên kia sau.

- Ừ.

Rồi nó với Hân thẳng tiến về 2 chiếc mô tô. Trường đang ngồi trên mô tô của nó, vẫy tay ra hiệu nó lại.

- Anh chờ em về. Chỉ đường đi!

Nghe vậy, nó hốt hoảng chạy lại ra về không hải lòng.

- Nói gì kì vậy? Anh mới xuống sân bay, còn mệt làm sao cầm lái được. Lùi ra sau đi.

- Em mới là người nói kì đó! Thế nào mà 1 người như anh lại ngồi sau xe con gái được? Cứ cho là anh mệt đi, nhưng anh không muốn làm một người đàn ông không biết ga lăng với phụ nữ.

Nó nghe Trường nói mà ngẩn tò te ra. Thấy anh nói cũng có lí nên nó tự giác ngồi sau xe anh, tay cố tình ôm lấy vòng eo của Trường, đầu khẽ dụi vào tấm lưng to lớn của anh. Cảm thấy cách ứng xử của nó khá kì quặc, anh không nói gì vì chỉ đơn giản nghĩ là nó nhớ anh chứ chẳng nghĩ gì to tát. Nó ngồi sau xe, khẽ nghiêng đầu nhìn cô bạn - Hân đang ngồi chiếc mô tô bên cạnh. Hú lên một tiếng để Hân chú ý đến mình, nó khẽ nháy mắt, mặt tỏ vẻ siêu gian, tay càng ôm chặt, đầu cố dụi vào lưng Trường. Hắc Hắc, thì ra mục đích to lớn là đây! Hiểu, hiểu mà. Chủ yếu là trêu Hân còn phần trăm nhỏ kia là nhớ Trường. Hân tức xì khói, cô muốn lao xuống đánh cho con nhỏ đều giả kia một trận. Nó biết ý trong đầu cô hiện giờ nên càng giờ trò trêu nữa. Thì có sao, dù gì thì nó cũng không sợ Hân vì cô chạy không nhanh bằng nó, võ không lại nó thì lấy chi mà phải sợ cô? Ái chà, phạm phải sai lầm lớn rồi, Hương Giang nha! Làm bạn bao năm vậy mà không biết biết cô thế nào à? Khi Hân tức lên thì có thể giết người bất cứ lúc nào đó!!! Tuy vô và chạy lại không bằng nó nhưng khi điên lên, cô rất dễ giết người. Cái điều cần biết thì nó lại không biết. Đúng xui!! Thế nào về nhà cũng có án mạng cho mà xem và hiển nhiên nạn nhân là nó. Trường à. anh đi đặt vòng hoa là vừa rồi đó và...chỉa buồn cùng anh *cúi đầu*.

....

Từ sân bay đi ra một người đàn ông lịch lãm trong bộ vest đắt tiền. Hai hàng bảo vệ kính cẩn cúi chào. Mọi người xung quanh, tuy không biết đó là ai nhưng cũng cảm thấy từ người đàn ông phát ra một khí sát nặng nề nên hơi e dè, kinh hãi. Ông đưa mắt nhìn hết một vòng sân bay rồi khẽ nhếch môi. Sau đó ông ra lệnh cho đám bảo vệ di chuyển về hướng chiếc limo đang chờ sẵn.

....

Nó vừa ngồi nắn nắn bóp bóp các vết thương trên tay do "cuộc chiến" với Hân mà ra (Xin lỗi nhé, hông dám tả cái "cuộc chiến" đó. Mọi người cứ nghĩ nôm na là cực ghê gớm đi, chứ kể ra tốn giấy mực lắm!) vừa than thở với Trường đang ngồi cạnh.

- Anh hai, nhớ Hân thật đáng ghét. Em có làm gì nó đâu chứ.

- Thật không? Thật không làm gì chứ?

Trường khẽ nhướn mày nhìn nó. Thấy bị đánh trúng, nó lấp liếm.

- Ô...th...thật mà.

- "Không có lửa, thì làm gì có khói". Em gái à, em thật là phá mà.

- Em chỉ muốn trêu nó xiu. Ai ngờ... (May là má chưa mất mạng đó)

- Từ nay đừng thế nữa nhé!

- Yes, sir.

Nó giờ tay chào kiểu trong quân ngũ miệng la lớn.

- À, hai. Đi xuống nhà với em, em giới thiệu anh với mọi người.

Nó đứng dậy kéo Trường đi xuống.

- Cái con mặt dày, mày còn dám xuống?

Hân đứng dậy đến trước mặt nó, nói thách với nó.

- Mặt dày mới xuống chó, mặt mỏng xuống làm gì?

- Tao cảm mày xuống.

- Mày là má tao chắc?

- Thôi, hai má cho con xin.

Hắn lên tiếng can. Nó bực bội, dậm chân bước lên lầu không quên giới thiệu một cách rất ư là "có duyên".

- Nhật Bảo, Hoàng Long.

Nói xong, nó mất tâm, không để lại một lời chỉ dẫn nào nữa. Nói vậy bỏ thẳng nào biết được Nhật Bảo là ai? Hoàng Long là ai? Còn hân và Long thì lại cứ nghĩ nó sẽ tra tấn mình vì làm gián đoạn cuộc cãi cọ. Trường khẽ tặc miệng rồi đi đến trước mặt hắn.

- Cậu là...Nhật Bảo?

Ôi trời, anh Trường, anh là thần hay thánh hay tiên mà đoán trúng phúc dạ?

- Vâng. Sao ạ?

- Tôi có chút chuyện muốn nói với cậu. Còn cậu, Hoàng Long, cậu có thể giúp tôi xoa giận cho Giang chứ?

- Ô, vâng.

Long không ngần ngại đáp, rồi đi thẳng lên lầu. Còn hân và Trường đi vào bếp nói vì nghỉ ở phòng khách không tiện. Còn mình Hân đứng ở phòng khách. Cô cứ đứng như thế một lúc rồi lại nhìn về phía phòng bếp. Cơ mặt cô giật giật. Sao mọi người đi hết tron bỏ cô lại một mình? Cô không thể lên lầu vì có thể nào lúc cô lên lại cãi nhau và Long sẽ chịu không nổi. Cô cũng không thể xuống bếp vì đó là chuyện con trai còn cô là con gái. Giờ phải làm sao? Về chứ biết làm sao? Nghĩ thế, cô leo thẳng lên mô phỏng về nhà.

....

- Tại sao con bé lại ở nhà cậu?

Trường ngồi đối diện với hân, nghiêm nghị hỏi.

- Vì Hân, cô ta năn nỉ tôi cho em anh ở đây. Và tôi đồng ý.

- Cậu có biết nam nữ ở cùng nhà, người ta sẽ sinh nghi ngờ không?

- Chuyện đó anh khỏi lo. Hân đã cho người gắn camera mật ở tất cả các phòng trong biệt thự này rồi. và cô ta cũng là người theo dõi.

Nghe nói vậy nhưng Trường vẫn hơi nghi ngờ.

- Có thật là thế không?

- Nếu anh không tin thì cứ hỏi.

- Thôi được, tôi tin cậu.

- Anh là anh hai của heo?

Hắn chột đời chủ đề. Trường nhíu mày lại.

- Heo?

Đó là biệt danh tôi đặt cho em anh. Cô ta ăn nhiều hệt như heo.

- À. Đúng, tôi là anh của heo.

- Anh có biết cô ấy khóc rất nhiều vì anh không? Thậm chí còn bị sốt nữa và thỉnh thoảng còn nói mơ về anh! Tôi đã thấy lúc anh gọi cho cô ấy lần đầu tiên, sau khi cúp máy, cô ấy đã khóc rất nhiều đến nỗi sưng húp cả mắt lên. Anh làm anh kiểu gì vậy?

Hắn khẽ gật đầu nó không nghe thấy. Trường cúi đầu, nói nhỏ,

- Tôi xin lỗi. Chính vì lí do đó nên tôi mới về đây chuộc lại mọi lỗi lầm tôi đã gây ra cho con bé suốt 3 năm qua.

Hắn thở dài chán nản. Trường bỗng ngẩng lên, mặt mày tươi tỉnh hẳn.

- Có phải...cậu...thích em gái tôi không?

Bị đánh trúng tim đen, hắn lắp bắp.

- Sao...cơ?

- Tôi thấy cậu lo lắng cho nó, quan tâm tới nó, vừa nãy còn thở dài nên tôi đoán vậy.

- Làm gì...có!

Trường nghiêng người lại gần, nói khẽ.

- Thôi nào, tôi biết rồi, tôi sẽ giúp cậu lấy cắp trái tim con bé.

Hắn mừng rỡ.

- Thật hả?

- A ha "lời đuôi chuột" rồi nhé!

- Đúng là tôi thích em gái anh thật!

- Như đã nói, tôi sẽ giúp cậu.

- Quân tử nhất ngôn!

- Được, quân tử nhất ngôn.

.....

- Có tin tức gì chưa?

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa đang hút một điếu thuốc lá, ông cất tiếng hỏi người đứng bên cạnh.

- Thưa, cô chủ đang ở cạnh cậu chủ tại đường Y ạ.

- Thằng bé nhanh chân hơn ta rồi. Cứ để nó ở đó, hôm nào ta sẽ đích thân đến gặp 2 đứa. Ngươi lui ra đi!

- Vâng.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại. Người đàn ông để điếu thuốc vào gạt tàn màu ngọc bích được đặt lên bàn. Ông đứng lên, nhìn về phía chân trời, tay chấp ra sau "Hương Giang, con sống tốt chứ? Ta vì nước là vì con đấy".

....

6:00 am.

Một buổi sáng Chủ Nhật đẹp trời, không khí trong lành. Có một căn biệt thự lớn nằm trên đại lộ Y đang yên giấc nồng. Tất cả những người sống trong căn biệt thự đó phần lớn đều đang chần ảm nệm êm. Nói phần lớn nghĩa là còn phần nhỏ đang thức giấc. Hấn rón rén bước từ trên tầng 2 xuống không để ai thức giấc. Hấn bước xuống bếp, chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà nhưng trọng tâm của bữa sáng lại là nó! Hôm qua vì đã hứa với hấn nên Trường bảo hấn nấu bữa điểm tâm cho nó (và cho cả nhà). Nó thích ăn sáng bằng bánh mì ốp la với 1 ly sữa nóng (cờ đại!!!). Tiêu chuẩn bánh mì phải nóng và giòn, trứng ốp la chín tới, đảm bảo không sống, nộm nộm vừa đủ, sữa phải là sữa bột, ly phải là ly lớn (có thể là cái can!), cầm ống hút màu đỏ, nhiệt độ của sữa không quá nóng, không quá lạnh. Thật là...ăn bữa sáng thôi mà đòi hỏi lắm! Hấn có hỏi Trường là "Có thể bớt cái nào không?" nhưng anh lại trả lời một câu mà khiến tim hấn thất lại "Không được. Nếu bớt con bé sẽ không ăn miếng nào."

"Mẹ ơi, đập con chết luôn đi! Trên đời này mà còn một con người kĩ tính thế ư?" - Hấn khóc thầm trong lòng. Thật là tội nghiệp! (Hấn *quát*: Không phải thương hại)

Hấn đứng loay hoay trong bếp "hóa thân" thành "ham công gia chánh". Món của cả nhà đã xong, giờ chỉ còn món của nó thôi! Hấn thở dài thườn thượt khi nghĩ đến điều đó. Bắt tay vào làm. Bánh mì nóng giòn: đã check. Còn trứng và sữa thì...haizzz....Không bao có biết nhiều quả trứng bị khui, có bao nhiêu li sữa bị đổ?

30phút trôi qua....

Trứng và sữa đã ra lò và quan trọng là đúng tiêu chuẩn của ns1 Hấn vui như thể vợ được kim cương. Quá xa vui lun ý chứ! Nấu xong được một lúc thì mọi người đi xuống. Trường, Long đều đi xuống rồi, thế còn nó đâu? Vừa mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, quả thật...rất linh! Nó bước xuống, đầu tóc gọn gàng, quần áo chỉnh chu riêng mỗi khuôn mặt là trông không được ưa nhìn cho lắm!!!Hình như...chưa rửa mặt! Nhìn cứ ngáp ngáp dài như thế là biết bị lỗi dậy khỏi "mộng đẹp". Chẳng bù cho ai kia phải dậy sớm chuẩn bị đồ ăn cho ai đó mà ai đó lại không biết, đã thế ai đó còn không muốn dậy. Quá buồn cho đôi bạn!

- Hôm nay có bánh mì ốp la à? Đã thế! Oa, sữa nóng nữa nè! Mmm. Trông ngon đấy!

Nó nói trong sung sướng. Hấn sờ cằm, tự mãn.

- Xời, tất nhiên, tôi nấu mà phải ngon thế chứ!

- Anh nấu á? Kiểm tra tay nghề nào!

Nó ngồi xuống ghế. Cầm dao nĩa lên cắt miếng trứng ra cho vào ruột bánh rồi cắn...

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phát Hiện

Giây phút mà mọi người xung quanh đứng tim. Nó nhai chậm chậm miếng bánh mì trong miệng, từ tốn nuốt nó xuống rồi nhấp một ngụm sữa nóng. Nó chép miệng mấy cái rồi ngẩng mặt lên nhìn hấn hết sức nghiêm trọng. Hấn cũng nhìn lại nhưng chủ yếu là lo lắng. - Hà? Không ngon? Thôi để tôi ăn!

Hấn tỉnh bơ ngồi xuống, cầm ổ bánh mì, đang định cắn thì nó quát lên.

- Tôi có nói nó không ngon à? Tôi đã nhận xét đâu!

Hấn xoay cả người về phía nó, hất mặt hỏi.

- Thế ý kiến của cô là gì?

Nó lại nhìn hấn với ánh mắt nghiêm trọng gấp đôi lúc nãy. Nhưng... nó bất ngờ cười tươi rồi giơ hai tay về phía hấn bật ngón cái lên.

- Ngon lắm, lần đầu tiên tôi ăn ổ bánh mì ngon vậy đó!

Hấn, Trường và Long khẽ thở phào, may mà nó không lờ bữa sáng. Vậy là mừng lắm rồi!!!

...

- Chuẩn bị xe đi. Bây giờ ta sẽ đến đó thăm hai đứa nó.

- Vâng.

Người đàn ông chỉnh tề trong bộ Vest đi đến ra lệnh cho người hầu cận. Ông đứng nhìn trời được một lúc thì xe tới...

...

Nó đang gặm mấy cái hạt xoài thì điện thoại đổ chuông.

"Anh ước mỗi sớm khi anh thức dậy lại được có em trong tay

Anh ước mỗi tối anh sẽ luôn luôn là người chúc em ngủ ngon"

Nó vội chùi qua tay vào khăn giấy rồi lời điện thoại ra. Màn hình hiển thị "Khánh Bạch Long". Nó nhấc máy và nói bằng một giọng lạnh lùng

- Sao?

- Có gì chưa?

- Chưa. Còn cậu?

- Một chút.

- Gì?

- Ông ta vừa về Việt Nam có thể ở một tới hai tháng gì đó.

- Thu hẹp địa hình lại được rồi.

- Ừ.

- Có gì không?

- Hết.

- Vậy thôi! Cúp nhá.

"Tít...Tít,,Tít"

Không đợi Khánh nói thêm, nó dập máy luôn. Nó gọi cho Hân và ra lệnh cô phải đến đây nhanh.

Sau mười phút...

Chiếc motor đỏ đã đỗ kịch trước sân biệt thự. Hân đi vào thì đụng ngay bản mặt "Sát thủ" của 4 người kia. Cô run rẩy hỏi.

- Có...Có...Có gì nghiêm trọng...hả?

- Ngồi đi rồi nói.

Nó chỉ vào chỗ trống ở cạnh mình. Đợi Hân yên vị xong, nó giương đôi mắt sắc nhọn "quét" lên toàn bộ những người đang có mặt ở đây rồi nói với chất giọng đáng sợ.

- Trọng Kỳ đang ở Việt Nam.

- Thế thì tốt. Chúng ta có thể dễ tìm hơn.

Hắn lên tiếng.

- Đúng vậy, giết hắn ta thêm thanh toán.

Nó nói, nghe mà nổi hết da gà. Nhưng lại bất ngờ quay ra cười với Trường.

- Phải không anh?

Trường nghe mà toát cả mồ hôi hạt. Anh nói.

- Không được, Giang... em... ông ta chính là...

"Kinh...Koong...Kinh...Koong"

- Có người đến kia! Chị Nhài, chị ra mở cửa giùm em đi!

Hắn la to, để cho người giúp việc tên Nhài ra mở cửa rồi quay sang nói với tụi nó.

- Chuyện này bàn sau, bây giờ có khách, mọi người lui vào trong đi.

- Cho tụi này tiếp với! Chưa có khi nào mà Bảo có khách không mời thế này.

Long nói. Thế là cả bọn ủa theo làm hắn phải miễn cưỡng gật đầu. Duy nhất chỉ có mình Trường là thấy vị khách lần này đem đến điều gì đó không tốt.

Cửa vừa được mở, một chiếc limo đen dài ngoằng lái vào khuôn viên rộng. Một người đàn ông, mặc bộ Vest đen đi vào phòng khách căn biệt thự theo sự chỉ dẫn của Nhài. Hắn và hai người kia khá bất ngờ vì người đàn ông này rất sang trọng và lịch lãm so với tuổi. Trường thì ngăn người ra khi vừa chạm mặt người đó. Đúng như a dự đoán: "Người này đem đến điều không tốt cho mọi người." Nó thì cảm thấy người này ngờ ngợ quen mà nó không thể nhớ ra đó là ai.

Người đàn ông bình thản ngồi xuống, tự nhiên rót một tách trà như thể đây là nhà mình rồi nhấp một ngụm.

Ông hạ tách trà xuống, nhìn mọi người rồi dừng ở Trường. Ông nhìn anh, khẽ nhếch mép một cái rồi quay qua nhìn hắn. Trường giật mình vì cái nhếch mép của ông, anh khẽ cười nhẹ rồi chăm chăm nhìn nó.

- Ông cần gì?

Hắn nhìn ông một lúc rồi mới nói. Ông bình thản.

- Cậu biết tôi?

Trường cảm thấy sợ khi nghe câu hỏi của ông. Anh lắc đầu thật mạnh, mong ông nhìn thấy. Nó đứng kế bên thấy vậy, liền lay lay tay anh.

- Trường, anh sao vậy?

- À, không có gì.

Trường đưa tay vỗ vỗ vào đầu rồi nghe tiếp đoạn đối thoại. Hắn lạnh lùng trả lời.

- Tôi không biết ông.

- Ta chính là Trần Trọng Kỳ, người mà các con muốn bắt.

- Há?

Mọi người đều đồng thanh, trừ Trường. Anh đang thấy sợ hãi còn hơn bất ngờ.

- Sao...sao...ông biết?

Nó lắp bắp hỏi lại.

- Con gái, chuyện gì về con, anh hai con và bang của con ta đều biết.

- Há? Con gái?

Lại một lần nữa đồng thanh (trừ Trường). Nó hỏi.

- Chẳng nhẽ ông là ba tôi??

- Đúng.

- Không thể. Ba tôi mất rồi. Tôi không tin.

- Con có thể hỏi anh mình.

Từ đầu buổi tối giờ, Trọng Kỳ tỏ ra vô cùng bình thản trong lời nói và hành động và giờ cũng vậy. Ông khá bình tĩnh khi "chuyển bóng" cho Trường.

Trường khá sợ khi 10 con mắt hướng về mình và sợ điều mình sẽ nói. Anh cúi đầu, nói nhỏ nhưng đủ nghe.

- Đúng. Ông ấy là ba của chúng ta.

Nó đứng tim khi nghe anh nói vậy, lắp bắp.

- Đây...đây...chính là điều mà anh cố gắng nói với em sao?

- Đúng.

- Là lí do anh bắt em ngừng cuộc tìm kiếm ư?

- Ừ.

- Là điều em sẽ cảm thấy hối hận?

- Ừ.

- Là...

- Em thôi đi! Tất cả mọi thứ anh khuyên đều là vì ông ấy hết. Vì ông ấy là ba!

Trường gật lên. Anh có vẻ đã mất bình tĩnh. Nó khẽ cười nhẹ sau đó là cười to, to nữa. Tất cả đều cảm thấy bất ngờ trước hành động của nó. Cười xong, nó đi vòng đến chỗ Trọng Kỳ, cười nửa miệng(cười tiếp hả?)

- Ông là ba tôi?

- Như anh con đã nói.

- Mặc dù tôi không biết lí do tại sao bang Bạch Long lại muốn giết ông nhưng đối với tôi thì tôi biết tại sao tôi muốn giết ông rồi.

Mọi người để trọn mắt nhìn nó để nghe rõ hơn về điều nó vừa nói. Nó lại nói tiếp.

- Ông bỏ mẹ con tôi đi để xây dựng cơ ngơi một mình à? Một mình đi còn chưa đã hay sao còn lôi cả anh tôi đi? Để 2 mẹ con tôi sống ở ngôi nhà ừ đột đó suốt ngày ấy năm đói khổ, còn ông thì "ăn không ngồi rồi", muốn gì có đó! Còn nữa, chúng tôi đâu có thù ông đâu làm sao phải bịa ra là mình đã chết? Muốn trừ ẻo ả? Mẹ tôi mất vì tai nạn ông có biết không? Nếu biết thì cũng phải về mai táng chứ. Đúng là không còn lấy một chút tình người mà! Nhiều đó đủ nói tại sao chưa? Hình như ông rất muốn chết thì phải? Để chúng tôi giúp một tay nhé!

Nó ngo một lời đề nghị rất "đễ thương". Tất cả đều ngỡ ngàng, hình như nó rất hận ông. Lần này ông tiêu thật rồi!!! Trường hốt hoảng, chạy lại, lay mạnh vai nó.

- Nè, em ăn nói kiểu gì vậy? Ông ấy là ba, là người đã sinh ra chúng ta đó!

Nó liếc mắt về phía Trọng Kỳ rồi xua tay.

- Ông ta á? Thật đáng chết!

Rồi nó chậm bước đi. Trường cúi lên.

- Đứng lại.

Nó có đứng nhưng không quay đầu nhìn lại rồi lạnh lùng đáp.

- Sao?

Trường đi đến trước mặt nó, chỉ một ngón tay vào nó.

- Anh biết em đang rất hận ba. Nhưng em có nên cư xử như vậy không?

- Tất nhiên nên làm rồi? Hỏi thừa!

"Chát..."

Giật mình. Bên má nó dần xuất hiện 5 dấu tay. Nó ôm lấy má mình rồi ngồi phịch xuống trước chân Trường, lấp bấp.

- Anh hai...anh...đã...tát em sao?

- Tại sao lại không được? Em hành xử như vậy mà coi được sao?

Rồi nó bỏ chạy thẳng lên phòng. Và Trường cũng về phòng mình luôn, bỏ lại 4 người đang ngỡ ngác ở dưới. Bất chợt, Trọng Kỳ đứng dậy làm cho hấn, Hấn, Long cũng đứng theo.

- Xin phép, tôi về.

- À, vâng.

Hắn khẽ cúi người đáp lại lời chào. Trọng Kỳ vừa bước ra khỏi cửa thì Hân ngồi phịch xuống ghế, than thở.

- 3 cái con người này....đưa người ta từ bắt ngờ này tới bắt ngờ khác à! chẳng kịp xoay sở.

Long khẽ nhấc.

- Suyt! Nghe được đó.

- Tao mệt rồi.

Hắn đứng dậy đi lên phòng. Hân nhấc chiếc nón trên bàn nói.

- Ồ, tôi cũng về đây. Bye Long.

Tiền Hân về, cái công an toàn, Long cũng muốn lên phòng nghỉ ngơi. Thú thật, những sự việc hôm nay thế là quá đủ rồi, anh không muốn chịu thêm cái gì nữa.

.....

- Thật đáng ghét, đáng ghét!

Nó vừa đâm vào thỏ Bun vừa lăm lăm.

- TẤT CẢ ĐỀU ĐÁNG GHÉT!!!!

Quá uất ức, nó la lên làm cho tất cả mọi người trong biệt tự đều nghe thấy (sức công phá khá lớn!!!).

Rồi nó để người tự ngã xuống giường. Ngó ra ngoài cửa sổ, nó thấy những đám mây đang trôi lững lờ trên trời. Thật sự là bây giờ nó muốn làm mây hơn làm người. Nó đã phải chịu nhiều điều rồi, nó mệt mỏi lắm, nó chỉ muốn kết thúc tất cả. Nghĩ vậy, nó đứng lên....

.....

Về phần Trường, hình như lúc này anh đã hơi nóng với nó. Sống chung từ nhỏ tới giờ, chưa một lần anh tát nó! Có vẻ anh đã mạnh tay nên nó mới giận dữ như vậy. Lỗi cũng tại anh! Không nói cho nó biết là ba đang còn sống sớm hơn nên mới xảy ra sự tình như vậy. Anh thật sự muốn đi xin lỗi nó. Anh bước xuống phòng nó.

"Cốc...Cốc...Cốc"

- Giang ơi, em mở cửa cho anh đi.

Im lặng.

- Anh biết, em đang giận anh nhưng em hãy mở cửa đi.

Vẫn im lặng.

Bỗng Trường cảm thấy ướt ướt dưới bàn chân. anh cúi xuống..Ôi trời, đây không phải là máu chứ? Anh cứ đinh ninh rằng đây chỉ là trò đùa của nó nên quệt tay lên chỗ nước màu đỏ tươi đó đưa lên mũi ngửi....! Không lẫn vào đâu được, đây chính là máu!!! Không thể nào! Anh hốt hoảng đứng hẳn dậy, lấy tay nắm cửa ra sức lắc nhưng nó đã khóa trái rồi! Anh la lên, tay cố gắng đập vào cửa.

- Giang , Giang, em không được làm vậy. Anh xin em đó, Giang à!!!

Nghe thấy sự to tiếng, mọi người chạy đến chỗ lầu 1 (tức là phòng nó) trong đó có cả Long và hân.

- Sao vậy anh?

Giọng hân rất gấp, tay có vẻ run run, không tin vào chính mắt mình khi nhìn xuống chân Trường - chỗ anh chỉ. Đây...đây...đây là máu mà! Long vội giục thẳng bạn có chìa khóa dự phòng đang đứng đằng trước mặt mình.

- Mau, mau, móc chìa khóa ra. Không lại chảy hết máu ra bây giờ!

- Ồ, ờ.

Hân vội vàng chạy lên phòng lấy chìa khóa, rồi chạy đến. Luống cuống thế nào mà làm rớt chìa khóa xuống lầu. May bác quản gia đứng gần đó nên nhặt giùm. Hân nhận lấy chìa khóa rồi cho nó vào ổ.

"Cạch..."

Trước mặt mọi người là cảnh nó nằm vật trước cửa, cổ tay trái có nhiều vết rạch, tay phải đang cầm một mảnh của chiếc li vỡ ở gần đó. Mặt mày nó tái xanh, môi thâm tím. Da dẻ đã bết hồng hào. Địch thị là do đã mất nhiều máu quá! Trường vội tiến lại, bế nó lên, thì thầm.

- Có lên em, có anh rồi!

Rồi anh chạy vội xuống lầu. Hấn và Long cũng chạy theo. Trước khi đi, hấn cũng kịp nói.

- Dọn giùm em nha! Em đi tí về liền.

Mọi người chạy vào chiếc BMW của Long đang để ngoài, họ leo vội leo lên xe rồi phóng đi.

Hấn chạy nhanh với tốc độ tử thần, lạng lách qua mọi ngõ ngách. Mục đích chỉ là muốn cứu người con gái mà hấn yêu, người quan trọng của đời hấn. Đến bệnh viện Chợ Rẫy, Trường vội vàng bế nó xuống, chạy vào trong bệnh viện, miệng la to.

- Cấp cứu! Cấp cứu!

Các vị bác sĩ cũng không thể làm ngơ liền đẩy một chiếc giường trắng đến chỗ Trường. Anh đặt nó nằm xuống, rồi chạy theo đến phòng cấp cứu. Cánh cửa phòng cấp cứu được đóng sầm lại, chiếc bảng phía trên cửa được bật đỏ báo hiệu đang thực hiện 1 ca cấp cứu. Một lúc sau, hấn và Long chạy vào, về mặt thẳng thốt. Sau đó mới trấn tĩnh lại được và ngồi xuống cạnh Trường. 3 con người điển trai đang ngồi trước phòng cấp cứu, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Có một vài cô y tá đi ngang qua cứ xuýt xoa về sắc đẹp của ba người. Hình như lúc lo lắng thì họ đẹp trai gấp bội thì phải? (Cả 3 *gật lên*: Im đi, đang lo muốn chết nè, ngồi đó mà khen)

Bỗng có 4 người chạy đến trước cửa phòng cấp cứu. Đó là 2 người đàn ông trẻ tuổi nhau, 1 người phụ nữ đẹp và 1 cậu nhóc 12 tuổi. Trông họ rất quen.

- Ba?

Trường đứng phắt dậy. Hấn cũng theo quán tính mà đứng.

- Ba? Mẹ? Quốc?

- Sao mọi người lại đến đây?

Cả 2 người cùng đồng thanh.

- Các con hỏi kì thật. Đến để xem con bé. Nó thế nào rồi?

Nhật Ánh lên tiếng hỏi. (Hồng nhớ tên thì xem lại chương 9 nhen) Long ho mấy hồi lấy giọng rồi nói.

- Chưa biết ạ. Sao các bác lại biết Giang đi cấp cứu ạ?

- Camera đặt ở nhà các con.

"Khiếp, nhà mình buôn camera hay sao mà lắm thế?" - Hấn thiết nghĩ.

Vừa dứt lời thì Hấn chạy tới, cô đưa tay quạt mồ hôi trên trán, hỏi dứt đoạn.

- Cái...Giang...nó có bị...sao không?

Long khẽ nhún vai thay cho câu trả lời. Thấy không thu thập được gì, 5 người ngồi xuống. Mỗi người làm một việc: Trường, Long, Hấn thì ngồi cầu nguyện. Hấn thì đi đi lại lại dọc hành lang. Nhật Ánh cứ đứng lên đi về phía phòng cấp cứu rồi lại về chỗ. Quốc thì cứ ngồi nhắm mắt lăm bằm gì đó. Hai người đàn ông thì bình thản hơn, chỉ ngồi một chỗ nhưng lâu lâu lại nhìn về phía phòng cấp cứu.

Bổng cửa phòng được mở, 1 vị bác sĩ già bước ra dịu sự lo lắng trong mỗi người mới nói.

- Bị mất máu khá nhiều. Nhưng đã qua cơn nguy kịch! Mọi người đừng lo!

- Có thể vào thăm cô ấy được không ạ?

Hấn tiến tới nắm lấy vạt áo của bác sĩ.

- Được. Một người thôi. Người mà cô ấy cần nhất.

Rồi bác sĩ bỏ đi. Nếu "sàng lọc" kĩ lưỡng thì chỉ còn 2 người: Hấn và Trường. Ai cũng cần biết chọn ai? Bỏ phiếu bầu: Hấn hơn Trường 2 phiếu. Quá rõ ràng rồi! Hấn là người vào thăm nó.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chúc Hạnh Phúc

Căn phòng to lớn lạnh lẽo, đầy mùi thuốc sát trùng, có một chiếc giường trắng được đặt ở cuối phòng. Một cô gái đang nằm trên đó, mặt trắng bệch, môi thâm tím, mắt nhắm nghiền lại. "Kết....."

Cánh cửa được mở ra, hân bước vào. Đóng nhẹ cửa, hân đi chậm đến bên giường nó, khẽ vuốt tóc nó.

- Cô sao vậy? Cô biết tôi lo cho cô lắm không, hả? Cô ngốc quá đó! Tính tự vẫn à? Thôi nào, đường đời đâu phải lúc nào cũng bằng phẳng như vậy. Cô có nghe tôi nói không? Cô đừng như vậy nữa nhé!

Giọng của hân bây giờ nhẹ tênh, không có một chút hân học hay giận dữ. Hân nhìn nó, vuốt gò má mềm mịn rồi cúi xuống, nhẹ đặt lên đôi môi thâm tím của nó một nụ hôn. Bỗng một thứ nước ấm rớt trên má nó.

Nước mắt !?!

Của hân !?!

Đây là người đầu tiên làm hân phải rơi lệ!

Hân gạt mình đứng dậy, đưa tay quệt lên mắt rồi nói.

- Cô thấy chưa? Cô là người con gái đầu tiên làm tôi khóc đó! Cô đã khiến tôi lo lắng. Tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ mất cô mãi mãi nếu chạy chậm, vì thế tôi cố chạy thật nhanh. Mong rằng sức lực nhỏ bé của tôi có thể cứu sống cô. Cô phải mau khỏe nhé! Bao lâu tôi cũng chờ!

Hân nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nó áp lên má mình. Nghĩ rằng mình có thể truyền được sức cho nó để khỏe lại. Và cứ thế nước mắt cứ tuôn ra không thôi, hân quay mặt ra chỗ khác để gạt nước mắt. Trong khoảnh khắc đó, có một giọt lệ lỏng lạnh tựa pha lê trào ra từ khóe mắt nó.

...

Ba ngày sau...

Mọi chuyện đã được ổn thỏa. Quốc Khánh muốn giết Trọng Kỳ cũng vì chưa trả kịp nợ nên ông đã cướp hết gia tài nhà anh. Còn nó thì chuẩn bị ra viện.

- Nè, hoi. Mày ngu lắm con ạ! Chết phải rủ cả tao chứ, đi một mình hổng vui đâu.

Hân chạy xồng xộc từ ngoài vào phòng bệnh của nó, la oang oang. Nó cười xòa.

- Tao biết rồi, tao xin lỗi. Lần sau tao sẽ rủ mày.

Hân cười tươi rồi ngó 3 người con trai đang sắp đồ vào vali. Nhìn hân và Long, Hân bảo:

- Hai người, có thể ngưng lại và ra ngoài nói chuyện với tôi một lát được không?

Gật đầu. Hân và Long ra trước, còn Hân nán lại một chút.

- Tao mượn 2 "vệ sĩ" của mày một xíu được không?

- Cái gì mà "vệ sĩ"? Thôi ra nhanh đi, không lại nổi khùng lên bây giờ.

- Cảm ơn nha.

Hân cười rồi mở cửa chạy thẳng ra ngoài. Để nó lại với Trường, nó cúi đầu, nói khẽ.

- Anh, em không có cố ý. Em không hiểu sao mình lại làm vậy. Anh...

- Không sao!

- Tha lỗi cho em nha?

Trường ngẩng mặt nhìn nó chăm chăm. Nó nghiêng đầu nhìn anh đầy dò xét.

- Lỗi? Lỗi gì?

- Vì... mọi thứ. Em xin lỗi.

Nó khẽ chớp mắt và 1 giọt nước mắt lăn dài trên má. Trường đưa tay quệt nước mắt cho nó rồi thì thầm:

- Anh... cũng xin lỗi.

- Chuyện gì? Em chẳng thấy anh làm gì có lỗi cả.

Nó mở hơi to mắt, nhìn xoáy vào mắt anh như thể tìm một câu trả lời chính đáng.

- Đó là em thấy vậy. Chớ thật ra anh có nhiều lỗi lắm.

Nó cười tươi và nói:

- Một người giàu lòng vị tha như em thì không thể không thứ lỗi cho anh được!

Trường bật cười lớn.

- Vì anh là anh trai của một người giàu lòng vị tha nên anh cũng rất giàu lòng vị tha! Và vì thế nên anh cũng lượng thứ lỗi lầm cho em.

Nó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cả căn phòng bệnh cho dù có lạnh lùng cách mấy cũng tan chảy bởi sự ầm ập từ những nụ cười, những niềm vui.

...

- Hai cậu, nói tôi nghe đi! Làm cách nào để cái Giang nó chấp nhận Trọng Kỳ là ba?

Hân ngồi đối diện Long và hân, tay thì luôn luôn khuấy đều tách capuchino trên bàn. Họ đang ngồi trong một quán cafe gần bệnh viện. Hân uống một ngụm nhỏ trong ly cà phê đen đá rồi nói:

- Không đơn giản như cô nghĩ đâu. Cái Giang từ nhỏ đã có danh tiếng lẫy lừng là không chịu khuất phục hoặc thua thiệt. Năm 12, một mình tay không đã hạ đo ván chục đứa của bang Long Đảo. Năm 15, càng nổi tiếng hơn khi đứng đầu bang Thiên Hồ - bang mạnh nhất nước. Cô tưởng dễ cho cô ta đầu hàng lắm à?

- Không phải đầu hàng.

Hân im lặng một lúc rồi nói tiếp.

- Mà là chấp nhận sự thật. Tôi cần sự giúp đỡ từ hai anh.

- Cách gì?

Long đặt nhẹ ly cafe xuống bàn rồi ngẩng lên hỏi Hân. Hân đưa tách lên ngang môi, nhướn mày.

- Cách à? Hiện tại thì chưa. Nhưng sẽ giúp chứ?

- Giúp? Được, tôi đồng ý.

Long phàn khởi uống một hơi dài. Còn hân thì vẫn đang thọc thọc chiếc muỗng nhỏ xuống đáy ly. Suy nghĩ vài giây, gật nhẹ.

- Được thôi.

...

Lúc này, nó và Trường đã sắp đồ xong và đang đi về phía chiếc BMW của Long, thì có một dáng người quen quen chạy về phía Trường. Người này là...

- Anh Trường, sao anh về nước mà không báo cho em? Hôm nay đi shopping mới tình cờ gặp anh đó. Wow, trông anh đẹp tr...

- Chị... Ngọc Lam? (Nhớ không? Không thì mời đọc lại chương 4).

Cô gái đó nghe gọi tên mình thì nhìn nó. Trường cũng không khỏi ngạc nhiên. Lam trở mặt nhìn, rồi chỉ tay đưa qua lại giữa Trường và nó.

- Giang? Anh Trường? Hai người có quan hệ gì?

...

- À, hiểu rồi. Thì ra là anh em ruột.

Giờ Lam mới vỡ lẽ, Cô chạy lại, vòng tay qua vai Trường, hớn hờ khoe.

- Hi, chị là bạn gái của anh hai em.

Nó mất chữ O mồm chữ A nhìn 2 người đang đứng trước mặt mình.

- Anh hai, sao anh lại..

- Anh biết. Cho anh xin lỗi, anh chưa kịp nói với em.

- Sao anh không quen chỉ sớm hơn để em cũng được đi shopping hả?

Nó vừa nói vừa chỉ tay vào mấy túi đồ đang đặt dưới chân Lam. Bây giờ thì đến lượt Trường với Lam sốc. Họ lại cứ tưởng nó sẽ trách Trường vì không nói cho nó biết chứ không có nghĩ sẽ... Lam cười hiền.

- Mấy cái này chị tặng em hết đó! Coi như quà ra mắt. Toàn đồ đẹp không hà.

Nó mừng quýnh đưa tay ôm mấy cái túi riu rít cảm ơn rồi chui tọt vào xe. Trường nhìn nó một lúc, rồi ôm lấy eo Lam, thì thầm:

- Anh nhớ em lắm!

Lam cười tươi, ôm lấy cổ Trường, gục đầu vào bờ vai rộng của anh.

- Em cũng thế.

Đúng lúc này, Hân, hân và Long vừa về tới cổng bệnh viện, Long và hân vui vẻ nói.

- Ha, ông anh kia có bồ rồi à? Cũng gớm phết!

Rồi chạy lại chỗ Trường, vỗ vai anh rồi bắt tay với Lam. Còn Hân thì vẫn đang đứng ở đó, hình như cô "hóa đá" rồi! Cô cũng mừng cho anh vì đã tìm được một nửa của mình, nhưng cũng buồn mà chẳng hiểu vì sao. Hay cô buồn vì anh yêu người khác? Hay cô buồn vì người anh yêu không phải là cô? Hay cô buồn vì biết anh chỉ xem mình như em gái nhưng vẫn cố theo đuổi trong vô vọng để rồi đón nhận kết quả đau đớn gấp trăm lần như giờ đây.

Cảm giác thiếu cái gì đó, Trường rời mắt khỏi Lam và nhìn xung quanh. Bất giác, mắt anh dừng ở Hân. Anh quay người, đứng nhìn cô gái nhỏ đang cúi gằm mặt, cô gái nhỏ đang nghĩ gì anh không thể nào biết được. Hai tay anh dút vào túi quần, khẽ nghiêng đầu, anh mỉm cười nhẹ, rồi tiến đến chỗ cô. Anh đi từng bước nhỏ, Hân có thể cảm nhận được gót giày của anh chạm xuống nền xi măng, khe khẽ, nhẹ nhàng như chính con người anh vậy. Anh dừng trước mặt cô, đưa tay vuốt tóc cô và nói:

- Cảm ơn em em gái nhỏ của anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo mà anh từng thấy, giờ đây trước mặt anh, đôi mắt ấy cô đọng chỉ toàn nỗi buồn, những nỗi buồn trong suốt. Anh xoa đầu cô, cười hiền.

- Cảm ơn tình cảm em dành cho anh trong những năm qua. Nhưng anh phải xin lỗi em rồi, xin lỗi em vì anh không thể đón nhận nó như em mong muốn, dù là vậy đi chăng nữa em cũng hãy khiến nó trở thành tình cảm anh em đẹp đẽ, em nhé?

Cô nhìn anh chăm chú, nhìn từng nét dịu dàng trên khuôn mặt anh, bất giác viền môi cô khẽ tạo thành một nụ cười, nụ cười ấy trông không vui nhưng cũng không buồn.

- Vâng, chúc anh chị hạnh phúc ạ

Nụ cười ấy là nụ cười chúc phúc, nụ cười ấy là nụ cười tạm biệt những hi vọng.

Rồi cô rời gót. Trường nhìn theo cô, đáy mắt anh hiện lên một nỗi buồn.

...

- Hân ơi, mày thấy bộ này đẹp không? Hợp với tao chứ?

Nó hớn hờ khoe cái đầm cúp ngực, họa tiết hình con mắt lên khoe với Hân.

- Ồ.

- Mày sao vậy? Buồn à? Chẳng lẽ mày đã thấy...

Như đọc được suy nghĩ của nó, Hân hỏi hột trả lời.

- Tao thấy rồi.

Nó vứt cái đầm sang một bên, đến cạnh con bạn, an ủi.

- Mày thấy rồi? Tao... tao biết mày buồn lắm nhưng mày cũng nên tìm một nửa chính đáng cho mình đi, người đó phải yêu mày và mày cũng phải yêu người đó nữa. Tao chỉ có thể nói thế thôi!

Hân không đáp, cô chỉ gật đầu, nhìn ánh mắt lo lắng của nó, cô không biết nói gì, vì cất lời lúc này, cô sợ mình sẽ khóc òa mất.

Cô quay mặt nhìn cửa sổ xe, nhìn phố xá đông đúc, xe cộ đi lại, những gánh hàng rong tấp nập trên vỉa hè, càng nhìn đầu óc cô càng rối bời, suy nghĩ càng mông lung, không cách nào giải bày.

Xoay người cô lại, nó khẽ ôm cô vào lòng, nói nhỏ.

- Đừng mạnh mẽ nữa, đừng tỏ ra kiên cường, có tao đây rồi mà, sao mày phải kìm nén chứ? Muốn khóc thì cứ khóc đi, bờ vai tao này, cho mày mượn miễn phí một lúc đó.

Cô cười nhẹ như tờ. Có lẽ cô đã quên anh rồi, có lẽ cô sẽ buông tay thôi nếu cô không gặp lại anh. Hôm anh xuống sân bay, cô mừng lắm nhưng vẫn phải kiềm chế lại để tránh phải nhảy lên ôm lấy anh. Cô nhận ra ngay lúc đó, cô vẫn còn thích anh lắm, cái kiểu thích ngây thơ bướng bỉnh của lứa tuổi học trò còn cấp sách đến trường, cô nhận ra cô còn yêu anh lắm, cái kiểu yêu pha trộn giữa tuổi mới lớn và trưởng thành, tình cảm ấy vẫn như mới bắt đầu, như lần đầu tiên cô rung động vì anh. Nhưng tình cảm ấy anh không đón nhận, tình cảm ấy chỉ cô mới hiểu và có lẽ tình cảm ấy cô cũng nên giữ cho riêng mình cô thôi.

Rồi càng nghĩ, nước mắt cô rơi lúc nào không hay, từng giọt từng giọt nhẹ ấm nóng, dần dần như vỡ òa, cô khóc to hơn, tiếng khóc chất chứa đầy nỗi lòng của một thiếu nữ đơn phương mỗi tình lần đầu biết yêu. Cô nhận ra, khóc làm nhẹ lòng hơn, không phải lúc nào mạnh mẽ cũng là đúng, ít nhất là lúc này đây, là lúc cô thật sự buồn. Cô khóc to lắm! Khóc mà nó còn thoáng nghĩ là cô khóc hết nước mắt rồi.

Ngồi ghé trên, hân đang lái xe, vừa lái vừa nghe nhạc, ngồi cạnh hân là Long, Trường và Lam có việc nên đã bắt taxi đi trước. Qua kính chiếu hậu, Long nhìn khung cảnh đang diễn ra phía sau, anh đã đoán được phần nào nỗi buồn của Hân, anh không còn thấy một Gia Hân mạnh mẽ của mọi ngày nữa, giờ đây cô đang yếu mềm lắm thì phải, cô yêu Trường đến vậy sao? Đến mức cô phải rơi lệ nhiều như vậy? Nhìn cô khóc, anh thấy thật đáng thương, là anh đang thương hại cô đấy à?

Nó đợi cô ngớt nước mắt hơn mới cảm vai cô kéo ra.

- Mày phải vui lên, thì đời mới trả công, hiểu chứ? Với lại, mày khóc xấu ghê, mạnh mẽ như chính mày vẫn đẹp hơn đấy, khóc vậy đủ rồi.

Cô gật đầu. . Nó cười tươi rồi khẽ bẹo má cô.

- Tốt. Hết buồn rồi, giờ mày với tao vào nhà thử mẩy bộ này đi.

Xe dừng, nó mở cửa rồi hớn hờ xách mấy cái túi đồ Lam tặng tung tăng chạy vào nhà trước. Hân lau nước mắt còn đọng trên má, rồi cô cũng cười. Con bạn của cô... vô tư vô lo quá!!! Nhìn nó vui cô cũng vui lên phần nào, khẽ lắc đầu, cô chậm rãi tiến bước vào nhà. Long dõi mắt nhìn theo gót chân cô, tia yêu thương đang dần hình thành trong lòng anh từ lúc nào mà chính anh cũng chẳng nhận ra.

Nỗi buồn ơi, qua mau đi nhé! Cho cô gái kia trở lại là chính cô ấy.

....

...

..

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đi Chơi

- Heo nhà oi, cô xuống đây tôi biểu!

Hắn ngồi chân vắt chữ ngũ trên ghế, lớn tiếng gọi nó. Bỗng, giọng Hân lạnh lùng vang lên.

- Heo nhà là đứa nào? Nhà này không có nuôi heo, chỉ nuôi thằng điên thôi!!!

Hắn tức phì khói, đứng dậy đập bàn cái "Bộp"

- Nói ai?

Hân đang đứng trên bậc thêm cầu thang, nhướn mày hỏi vặn lại hắn:

- Nhột à?

Cô từ từ bước xuống từng bậc cầu thang. Sắp có thể chiến thứ III xảy ra, thì Trường chẳng biết ma xui quỷ khiến lúc nào mà lại vừa về kịp, chứng kiến nguy cơ đôi bên bùng nổ, vội vàng ngăn lại.

- Hai đứa, bình tĩnh.

Nó từ trên phòng chạy xuống, chưa biết có chuyện gì, mặt mày vẫn tươi rói, hỏi một cách hồn nhiên:

- Bảo à? Hân à? Tôi mặc bộ này có đẹp không?

- XẤU!!!

Đồng thanh. Rồi quay mặt đi với nụ cười nở hệt trên môi. Trường hết nhìn hắn đến nhìn Hân và cười gượng tiến đến chỗ nó.

- Em gái, em mặc đẹp lắm! Giơ lên trên đi, ở đây có "chiến tranh".

Nghe thấy 2 từ "chiến tranh", nó chạy vội vào bếp, cầm dưa cà và cái muối ở hai bên tay, đầu đội cái rổ inox, nhìn ngộ lắm! Xong xuôi, nó chạy ra, không quên cầm theo cái nồi chụp lên đầu Trường. Anh phải cố gắng lắm để không bật cười thành tiếng. Vừa cố nín cười, anh vừa hỏi lại:

- Em đang làm gì thế?

- Hời kì! Không thấy em đang mặc "áo giáp" à? Đề đỡ "đạn" đó. Nguy cơ toàn "đạn hạt nhân" không đó anh.

Nghe xong câu nói, Trường không thể nín cười được nữa. Anh cười lớn đến nỗi kéo cả sự chú ý của hai người kia về. Hắn và Hân cùng nhìn nó và Trường một lúc như để "tài" tin tức cung cấp cho bộ não "tiêu hóa" rồi sau đó cùng phá lên cười sảng sặc. Công nhận, Giang này cũng lợi hại thật! Chỉ là những hành động ngớ ngẩn "vô tổ chức" như vậy mà lại khiến hai con người kia làm hòa với nhau được, nói một cách phóng đại là đã cứu cả một thế giới còn gì. Quá đỉnh! Bái phục! Bái phục! Nào, mọi người, một tràng vỗ tay cho người bạn của chúng ta! (Nó *vỗ ngực tự đắc*. Khôi khen, ta đây... bầm sinh rồi!!!)

- À, nãy anh gọi tôi có chuyện gì?

Đang cười, bỗng dưng hắn im bất trước câu hỏi của nó. Thấy hành động lạ, nó bỏ rổ, dưa, muối, nói chung là các vũ khí chống "chiến tranh" vào tay Trường rồi từ từ tiến đến chỗ hắn, ngồi xếp bằng trước mặt và nhìn hắn chăm chăm.

- Chuyện gì thế?

- Tôi tính rủ cô... đi chơi.

Từng lời hắn nói ra được nó "nuốt" trọn không thiếu một chữ nào cả. Đây là lần đầu tiên hắn rủ nó đi chơi. Bình thường, chỉ có nó rủ, à không, phải nói là bắt hắn đưa nó đi chơi mới đúng. Mà hôm nay lại lật ngược thế cờ vậy đây. Nó có đồng ý không ta? Chắc là có, bởi bình thường nó ham chơi lắm!!! Và... quả đúng như vậy!

- Khỏi hỏi. Anh cũng dư sức biết câu trả lời mà.

Nói rồi. Không bao giờ từ chối đâu. Mà có muốn từ chối cũng khổ lắm! Đương nhiên, đối với nó, đi chơi thì không thể nào vắng bóng cô bạn thân Gia Hân xinh đẹp rồi. Hân tính không đi, nhưng ánh mắt van xin của nó khiến cô nàng không thể chối từ, đành gật đầu. Thấy vậy, Long tự nhiên nở một nụ cười nhẹ, có một chút vui, một chút hồi hộp xen lẫn cả một chút chờ đợi, mong ngóng. Khi ta thật sự để tâm đến một người nào đó, chỉ cần sự có mặt hay đơn giản chỉ là những hành động nhỏ họ hay làm, tất cả đều tạo hứng khởi cho ta, khiến ta không thể nào cảm thấy không vui khi có sự xuất hiện của họ, còn khi không có họ, ta lại thấy lòng mình hụt hẫng biết bao. Cảm giác ấy là gì? Có phải đơn giản chỉ là một sự quan tâm, hay một chút hứng thú nhất thời nào đó không? Có lẽ bây giờ, từng cử chỉ, hành động hay trạng thái cảm xúc của Hân đều đang quan trọng với Long lắm, anh chàng này thật sự vụng về khi yêu một ai đó thật lòng, vụng về khi không nhận ra tình cảm của bản thân, vụng về khi chỉ nghĩ là anh muốn nhìn thấy Hân vui, nhìn thấy nhiều mặt khác của cô nữa hay chỉ là anh muốn cô nhanh hết buồn, bởi vì người ta nói, nỗi buồn nào rồi cũng qua mau, đơn giản là anh mong nỗi buồn của Hân cũng như vậy, qua đi nhẹ nhàng như một cơn gió mà không để lại bất cứ vết thương lòng nào.

À, trở lại với cuộc vui hiện tại nào, Trường cũng bị nó lôi đi. Nói là "bị" bởi vì cô em gái xinh xắn của anh không cần sự đồng ý của anh cũng tự ý kéo anh

đi.

...

- Đi đâu?

Nó vừa xỏ giày vừa ngẩng mặt hỏi hần.

- Không nói. Bí mật quân sự.

Nó nhìn hần, khinh khỉnh.

- Bí mật với chả quân sự. Anh biết nói như thế hỏi nào vậy?

- Gần đây.

Lườm hần, 1 cái nguyệt dài, nó quay đi. Hần quay sang hỏi Long đang đứng bên cạnh.

- Đi lâu không?

- Ờ... Khoảng 5 ngày.

Long áp úng. Hần cao giọng vẻ ngạc nhiên lắm.

- Thế cơ à?

Rồi Hần quay sang Trường, tươi cười nói.

- Anh Trường, anh rủ chị Lam đi chung luôn, cho có cặp.

Trường và Long khẽ giật mình, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Trường thoáng cảm thấy có lỗi, đôi khi sự mạnh mẽ của cô cũng khiến người khác bất giác cảm thấy áy náy không thôi. Anh tự hỏi chính mình, Hần chấp nhận anh và Lam ư? Hay chỉ đơn giản là lời nguy biện hoàn hảo cô tự bịa ra để lừa dối mọi người và chính bản thân cô thôi? Gật đầu, anh nói.

- Anh biết rồi.

Vài phút sau...

- Chào. Chắc mọi người đợi tôi lâu lắm nhỉ?

Lam vẫy tay, cười tươi rồi tiến lại chỗ hai chiếc mui trần đang đậu.

- Không lâu lắm ạ. Chị lên xe đi. Ta khởi hành thôi.

Nó nói rồi nhảy phốc lên xe. Hần nhìn nó nhảy lên chiếc xe không phải mình cầm lái mà lòng đau như cắt. Nhưng vẫn phải kìm nén để không lộ ra ngoài. Sơ đồ chỗ ngồi của 6 người trên hai chiếc xe:

Trường Lam Hần Nó

Hần Long

Oái oăm thật, hần cầm lái đứng cái xe có đôi tình nhân. Còn Long cầm lái đứng cái xe có hai cô gái ưa ớn. Khở!!!

...

VINPEARL LAND...

Là một trong những khu vui chơi giải trí lớn nhất tại Việt Nam, Vinpearl Land Nha Trang là điểm đến thú vị thu hút du khách khắp nơi trên thế giới.

Nó hí hửng nhảy vọt ra khỏi xe mà không cần mở cửa. Rồi chớp chớp mắt, chấp tay nhìn cái khu giải trí ở trước mặt:

- Khu vui chơi lớn thế này mà không chơi thì phí quá. May cho nó là hôm nay tâm trạng của tôi tốt đó, ví thế cho nên hôm nay tôi quyết sẽ chơi bằng hết trò chơi ở đây!

Hần tí ta tí tòn chạy lại. Thật ra cô cũng không thể vui vẻ như vậy nhưng vì nét mặt hớn hở của nhỏ bạn thân làm cô cũng ngoài được phần nào nỗi buồn trong lòng.

- Khu vui chơi này rộng lắm. Mà không chơi hết được đâu. Để tao "giúp" mày!

- Bé Giang! Bé Hân! Chị cũng muốn giúp tụi em.

Giọng Lam lạnh lạnh vang lên (Min cũng muốn "giúp" nữa!!!) Rồi cả 3 dắt tay nhau đi vào cổng. Hân, Long và Trường đứng ngăn người ra nhìn theo ba kẻ "sát nhân" độc ác. Bất giác, họ sờ tay vào túi quần, cảm thấy tội nghiệp cho "em" vì sắp bị trấn lột một cách tàn bạo nhất lịch sử.

Khi ba người con trai bước qua cánh cổng thì nghe xung quanh bàn tán xôn xao. Rồi một người con gái nhìn cũng được bạo dạn chạy lại chen giữa 3 người.

- Các anh có thể chụp với em một tấm được không? Em mà đăng lên facebook thì có khi lại trở thành hotface cũng nên vì được vinh hạnh chụp cùng 3 người đẹp trai như các anh. Ai cũng phải ghen tỵ mất.

Ba người tính phốt lời nói của cô gái lạ kia, toan bước tiếp thì một đám người khác chạy lại giờ điện thoại ra cũng muốn chụp hình! (Long: Haizz, rõ khổ, chỉ là trai đẹp thôi mà, có phải người nổi tiếng đâu các bà Hân: Đẹp quá cũng phiền Trường: Tập quen dần đi các chú, vì ông trời đã sinh ra chúng ta đã gắn liền với việc cho chúng ta được sống trong sự ái mộ của kẻ khác rồi *tự đắc* Min: Trời nào mà tốt thế chứ, các anh đẹp trai như ngày hôm nay là Min cho hết đó *bủ môi*, tình mộng đi không Min "tước" hết về đẹp bây giờ!) Lúc đó, bỗng nhiên có ai lên tiếng:

- Nghe đồn, khu vui chơi này có một truyền thuyết. Nếu như hôn một người khi đu quay lên đến đỉnh thì thì điều ước với người kia sẽ trở thành hiện thực.

Mặc dù tiếng đám đông la hét rất to nhưng hân vẫn nghe được lời người kia nói không thiếu một chữ (Min: Tai thính như... Hân *xuất hiện bất thành linh* Như giê? Min: Như người!!! Hân: Liệu mà giữ cái mạng cho chắc, Min *tái xanh mặt* Vâng...)

Lại nói đến đoạn 3 cô gái kia đã chạy đến chỗ bán vé tàu lượn siêu tốc. Nó quay lại tính bảo hân mua vé vì tưởng hân vẫn theo sau mình nhưng chẳng thấy bóng dáng hân, Trường, Long đâu.

- Có khi nào 3 người này muốn trêu chọc chúng ta không, mày?

Nó quay sang thủ thỉ với Hân.

- Tao cũng nghĩ thế.

Thấy hai người kia nói vậy, Lam cũng lên tiếng:

- Chúng ta cùng nhau tìm họ đi!

Nó gật đầu rồi khoác tay Lam và Hân kéo đi. Đến gần cổng thì thấy một đám đông đang la hét om xòm. Tính nó vốn hiếu kì, chạy lại xem, thoáng thấy vẻ mặt khổ sở của hân thì cố chen vào cứu nhưng vô ích. Tức quá, nó chạy trở ra báo với Hân và Lam. Nghe xong, Lam chạy lại xô đám người kia và kéo Trường đi, Hân nhìn theo họ, thoáng buồn, giá như cô cũng có quyền làm vậy với người đó như Lam, nghĩ rồi lại tự xua đi ý nghĩ hoang đường đó.

Lúc này, nó cảm thấy bức bối trong lòng, nó khó chịu khi nhìn thấy cảnh những người con gái khác ở bên cạnh hân. Nó đấu tranh tâm lý kịch liệt trong đầu.

"Nhưng hân đâu phải bạn trai mình, việc gì phải khó chịu nhỉ?... Nhưng không cứu thì mang tội chết... nhưng nếu cứu hân thì mọi người sẽ nghĩ mình và hân có quan hệ gì thì sao?..." "Mà dù gì cũng phải cứu, đại đi".

Nghĩ thế, nó chạy đến. Lúc này, hân thấy nó chạy đến thì nói:

- Bạn gái tôi đến kia!!!

Nó bước đến, máu trong người sôi sùng sục, đây đám người đó ra một cách thô bạo nhất, rồi nắm lấy tay hân và kéo đi một mạch. Chính hân cũng bất ngờ về hành động đó của nó. Hân tưởng nó sẽ cười khi nhìn hân đang lâm vào cảnh nguy khốn như vậy. Hân nhìn thấy tay nó đang nắm chặt lấy tay hân kéo đi thì khẽ nhếch môi cười.

Về phần Hân, cô cứ đứng khoanh tay như vậy nhìn "nạn nhân" còn lại là Long vẫn đang bị đám đông vây quanh. Cô bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Long. Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu cô rằng phải kéo Long ra khỏi đám ồn ào đó. Rồi cô cũng chạy đến chỗ đám đông kia và thực hiện một hành động quen thuộc mà 2 người kia đã làm - nắm lấy và kéo đi. Đám người dai như đĩa kia vẫn bám theo Long. Hân bắt chợt quay lại, nói như quát:

- Đừng có đụng vào bạn trai tôi nữa!

Dứt lời, đám người đó cũng chịu tán ra và buông tha cho Long. Đè đám người đó đi xa, Hân bỏ tay Long ra và nói:

- Lần này tôi đã cứu cậu nên hãy quên những lời vừa nãy và coi như tôi chưa nói gì đi.

Rồi lạnh lùng quay đi, Long cũng lèo đèo theo sau. Lúc đó, Long lại thấy được một mặt khác của Hân, càng lúc càng muốn gần cô ấy, cô gái này luôn tỏ ra mạnh mẽ để người khác không nhận ra vẻ yếu đuối ẩn sâu trong tâm hồn mình, thật thú vị!!!

...

- Ê, tôi muốn chơi trò này!

Nó kéo tay hắn đứng dưới một đoàn tàu đang chạy với tốc độ chóng mặt.

- Biết rồi!

Hắn nói rồi bỏ đi đến quầy bán vé. Nó hét với theo:

- Nhớ mua 6 vé đó!

Rồi cười nghiêng ngả. Thực ra chỉ cần mua 4 vé thôi. Vừa nãy, lúc ở chỗ bán vé tàu lượn, nó có hỏi Lam xem có thích chơi trò này không. Lam từ chối khéo rằng cô sợ độ cao. Nên Lam không đi tức Trường cũng không đi, vậy là dư 2 vé. Nó sẽ cùng hắn đi thêm lượt nữa. Bởi, con người "muru mô xảo trá". Người ta dùng cái đầu để suy nghĩ những điều có ích còn nó dùng cái đầu để suy nghĩ những trò nghịch ngợm vô bổ.

Hắn trở lại với 6 tấm vé trên tay. Tất nhiên là Lam và Trường không đi như dự tính ban đầu của nó. Kế hoạch trở nên suôn sẻ hơn khi nó được ngồi cạnh hắn, và hai tên con trai kia ngồi ghế sau. Tàu bắt đầu khởi hành, mới đầu nó tỏ vẻ thích thú, luôn miệng nói chuyện với hắn. Nhưng đến lúc xuống dốc và lượn vòng thì nó và hắn bắt đầu ôm nhau la hét, nhưng chủ yếu là toàn nghe thấy tiếng nó không hà!! Long vịn vào thanh sắt chắn an toàn ở đằng trước, khẽ hét lên để gây sự chú ý của hắn. Lát sau anh quay sang nhìn thẳng bạn đang ngồi khoanh tay một cách bình thản, nói nhỏ:

- Ê, mày. Làm gì để gây sự chú ý của Giang đi, đừng có tình như vậy!

Hắn có nghe nhưng không có ý định thực hiện, vẫn thản nhiên ngồi khoanh tay như thế. Chuyến tàu kết thúc, nó vuốt lại tóc cho đỡ rối rồi quay xuống nhìn hắn. Hắn cũng nhìn lại nó và bất chợt nhớ lại câu nói của Long lúc nãy, liền buông một câu:

- Chóng mặt quá!

Mà mặt thì vẫn tỉnh bơ như kiểu không có chuyện gì xảy ra. Nó bật cười trước câu nói của hắn rồi bước xuống. Hắn thấy nó cười cũng bất giác vui theo.

...

- Còn 2 vé nè! Hắn, mày chơi với tao đi.

Nó chìa hai tấm vé ra trước mặt hắn rồi rủ.

- Tao mệt rồi, mày rủ người khác đi!

Nó ỉu xiu, quay sang Long, cười:

- Long chơi với tớ!

Long đang định đồng ý thì hắn đứng sau đá nhẹ vào gót chân anh một phát và trợn mắt lên với anh. Sợ cản đường bạn bè, Long vội từ chối.

- Không được, tớ phải đi mua nước với thức ăn.

- Tớ sẽ chờ!

- Ày, ở xa lắm! Cậu rủ người khác đi!

Nó xì mặt xuống, nhìn Trường một lúc rồi nói:

- Anh hai "chỉnh chẹp", anh đi chung với em ha!

Nhận được ánh mắt van xin của hắn ở phía sau, Trường nhú mồm hiểu ra vấn đề.

- Em gái à, anh cũng muốn đi lắm nhưng chị Lam hồng cho đi.

Nó quay sang nhìn Lam với đôi mắt long lanh.

- Chị à, cho anh đi với em đi!

- Tiếc quá, nhưng chị không muốn rời anh ấy đâu. Hay em rủ người khác đi!

Rủ 3 người, cả 3 người đều nói "Rủ người khác đi!". Thật đáng lòng! Ở đây còn ai nữa không? Nó quay 180 độ về phía sau. Hắn à? Có thể chứ!

- Bào, đi chung hông?

Hắn lưỡng lự, ra chiều phân vân lắm nhưng rồi cũng gật đầu. Tất nhiên là phải gật đầu rồi! Nãy giờ còn dọa người khác, làm đủ trò để hắn được đi với nó mà! Chắc, một con người "thủ đoạn" không kém gì ai kia.

Trên tàu, mặc dù đã đi lần 2 rồi nhưng nó vẫn sợ và la hét không thôi rồi vội vàng ôm lấy tay hắn , vì ôm quá chặt nên móng tay của nó đâm vào da hắn. Đau rát! Cố nín lại, hắn không thể la lên được vì sợ nó sẽ buông tay hắn ra mất. Mà nó lại đang ôm chặt cánh tay hắn thế này, có hàng nghìn móng tay đâm vào da, hắn cũng cam chịu!

Trường, Long và Hân đứng dưới, dõi mắt theo cặp đôi kia, khẽ cười mỉm.

"Có vẻ tiến triển tốt!" - Cả 3 cùng nghĩ.

....

...

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tỏ Tình

Sau trò này, nó muốn chơi đu quay. Rời vào đứng kế hoạch của hắn mới hên chứ! Một vòng đu quay lớn dần hiện ra trước mặt 6 người. Họ bước vào các buồng. Trường và Lam một buồng, Long và Hân một buồng và tất nhiên hắn và nó một buồng còn lại rồi. Vòng đu quay bắt đầu di chuyển. Nó ngồi bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm trồ:- Oa, chúng ta đang tới gần bầu trời và các vì sao kìa!

Hắn cứ ngồi, nhìn nó quay qua quay lại, hết khen cái này đến khen cái kia. Lên gần đến đỉnh, hắn mới lên tiếng:

- Khu vui chơi này có một truyền thuyết. Nếu hôn một người mình thích vào lúc đu quay lên tới đỉnh thì sẽ thực hiện được điều ước với người đó.

Nghe hắn nói vậy, nó cũng hết quay lung tung và lò mò hiểu ra được ý nghĩa của câu nói vừa phát ra từ miệng hắn. Vừa lúc ấy, đu quay lên tới đỉnh, hắn chồm người tới, đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ rồi hỏi:

- Biết điều ước của tôi là gì không?

Lắc đầu

- Là cô sẽ chấp nhận lời tỏ tình của tôi. Hương Giang à, cho tôi thích cô nha!?!

Nó mở to mắt nhìn hắn, ngồi ở cự li gần với hắn nhiều lần nhưng đây là lần đầu nó cảm thấy ngại ngùng và bối rối nhất nhưng nó ngạc nhiên là phần lớn. Cái gì? Tỏ tình? Bị rò à? Ai đó làm ơn nói với nó là hắn bị rò đi! Thường ngày, chửi nhau như chó với mèo ấy, lấy gì để thích cơ? Bỗng lúc này, trong đầu nó vang vọng câu nói của Trường:" Ghét của nào trời trao của đó!". Hay nhỉ, ghét của nào, cho của đó cơ đấy! Nó cứ ngồi độc thoại nội tâm để mặc ai kia ngồi đó, không dám nhìn nó vì ngại (Bảo ca cũng có lúc ngại cơ đấy). Đu quay cũng đã quay gần về nơi bắt đầu rồi, nó hướng ánh nhìn ra ngoài bầu trời sao tinh mịn, nhắm mắt lại để kiểm tra lại tình cảm của bản thân mình. Bao nhiêu kí ức cũ ùa về. Lúc hắn an ủi nó, ôm nó vào lòng. Lúc làm bạn gái già của hắn. Lúc đi siêu thị. Lúc hắn cướp nụ hôn đầu. Lúc hắn mua điện thoại cho nó. Lúc hắn tự tay nấu bữa sáng cho nó. Lúc lôi hắn ra khỏi đám đông trước cổng khu vui chơi và cả lúc ôm chặt cánh tay hắn trên tàu lượn.... Mọi thứ, như thật rõ ràng. Giật mình mở mắt, tất cả đều có mặt hắn? Nghĩa là sao đây? Phải chăng, trong trái tim bé nhỏ vô tư kia của nó, đã có một chỗ dành riêng cho hắn rồi? Hít một hơi sâu, nó nhìn thẳng vào mắt hắn, đáy mắt vô hồn lắm.

- Cho tôi thời gian một tuần nhé?

Nó nở nụ cười, hắn cũng cười và nhún vai

- Bao lâu, tôi cũng sẽ chờ!

Nó ngăn người, chưa bao giờ nó cảm nhận được nụ cười của hắn lại đẹp đến như vậy, đẹp theo một cảm giác khác. Vòng quay ngừng lại, nó cảm thấy mọi chuyện vừa diễn ra sao nhanh quá, chỉ vừa mới đây, thoáng qua như chưa bắt đầu vậy. Nó lặng lẽ bước xuống, hắn cũng xuống theo sau. 4 người kia cũng vừa chạm đất an toàn. Nó gạt hết những rối bời này giờ cứ hiện hữu chiếm lấy suy nghĩ của nó, trở lại là con nhỏ vô tư vô lo của mọi ngày, chạy đến nắm lấy tay Lam:

- Sao chị? Lên cao vậy, chị có sợ lắm không?

Lam cười hiền, nháy mắt với nó:

- Một chút thôi!

- Tất nhiên rồi, có anh em đi với chị mà, nhỉ?

Nó cười và cũng tình nghịch nhảy mất với Trường. Anh cũng đáp lại bằng nụ cười tỏa nắng. Chẳng hiểu sao, như có thứ gì đó vô hình như thúc đẩy, Long vô tình hướng mắt sang Hân nhưng thấy cô đang nhìn về một nơi khác, tựa xa xăm lắm. Lúc ở trên đu quay, cô chẳng nói câu nào, cứ nhìn ra ngoài trời, anh cũng không thể biết được là cô đang suy nghĩ hay đơn thuần là chỉ ngồi ngắm sao, ngắm nhìn bầu trời từ trên cao? Thôi thì, anh cũng ngắm nhìn trời cùng cô vậy. Hai người ngồi hướng ra cửa sổ, nhìn trời sao vô định, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một tâm trạng nung nấu dường như ngay lúc đó, có thứ gì đó gọi tên bình yên, giá như thời gian ngừng lại ngay lúc đó, để bình yên lan tỏa và trải rộng khắp nơi thì tốt biết mấy nhỉ. Long chợt bừng tỉnh, anh vội vàng thu ánh nhìn khỏi người Hân, lên tiếng đề nghị:

- Mọi người, đầy đủ rồi ha? Chúng ta đi ăn kem thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thử Nghiệm

"Hôm nay mình nói vậy có sến quá không ta?" Hân trần trọc trên giường, tự suy nghĩ về câu tỏ tình của mình. Có khi nào nó sẽ từ chối không? Trời, nếu vậy thì hân sẽ quê lắm đó! Đứng thôi, đường đườn là 1 hotboy trường X, ngàn người mê mẩn mà lại bị từ chối tình cảm bởi 1 con nhóc nhà quê, không đúng sao? Và lại thế giới này đâu phải chỉ có mình nó là con gái. Không thể, nếu có 1 người nào đó đẹp hơn nó, cao hơn nó, thông minh và lanh lợi hơn nó ... nói chung là hoàn hảo hơn nó đến với hân thì hân cũng không thể yêu 1 cách thật lòng được. Nhỏ đi kia, chính nó đã đánh cắp trái tim hân rồi! Nếu nó có từ chối lời tỏ tình này, thì hân mãi mãi sẽ không hối hận khi nói yêu nó! Trong tim hân, luôn luôn có 1 ngăn dành cho nó! Hân đã chuẩn bị tinh thần để chờ đến 1 tuần sau nó trả lời. Nếu nó từ chối, hân và nó (có thể) sẽ là bạn như xưa, nhưng nếu nó đồng ý thì hân và nó sẽ trở thành 1 cặp hạnh phúc nhất. Hân cũng đã tính đến mọi tình huống xấu nhất có thể xảy ra, hân đã sẵn sàng rồi, chỉ còn chờ câu trả lời của nó thôi!

Bên phòng 668 - phòng của Hân và Long tràn ngập 1 sự im lặng đến rợn người. Từ lúc về phòng, à không, phải nói là từ lúc về khách sạn đến giờ Hân không thêm nói với Long 1 câu, thậm chí, cô còn chẳng buồn liếc Long lấy 1 cái. Cô bị gì thế? Cú sốc tinh thần à? Hay ... cô không thể quên được hình bóng đó trong đầu?

Đèn đã tắt được 1 lúc lâu, Long quay sang giường kế bên, anh thấy Hân vẫn còn đang mở mắt và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô không chớp mắt. Trong 1 thoáng, anh còn nghĩ là cô đã chết nên mới như vậy, nhưng ... làm sao mà chết được trong khi lòng ngực cô vẫn đang đập phồng thế kia. Anh chỉ tỏ suy nghĩ lung tung! Anh tự cốc vào đầu mình vì tội nghĩ bậy rồi quay sang nhìn cô. Bất gặp ánh mắt cô đang nhìn lại, anh tính quay mặt đi, nhưng ... hình như anh thấy cái gì đó ở mắt cô thì phải? Nỗi buồn. Sự đau khổ. Sự sợ hãi. Ánh mắt cô trông thật thảm thiết. Cô đang cầu xin anh! Cầu xin anh hãy nói cho cô biết cô phải làm sao? Cầu xin anh nói cho cô biết sự thông cảm của anh và anh thông cảm như thế nào? Anh không muốn nói, thật sự không muốn nói. Nếu nói anh phải nói anh thông cảm với cô như thế nào khi anh nhìn cô bằng ánh mắt thương hại kia chứ? Anh thật vô dụng mà, anh chẳng làm được gì cả! Cô ngồi thẳng dậy, mắt vẫn đang nhìn về phía anh. Nhìn cô 1 lúc, anh nhắm mắt lại rồi choàng mở ra và tiến về phía giường cô, ôm ghì cô vào lòng. Cô không phản kháng lại, mặt cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên. Cô biết trước là anh sẽ làm như vậy, biết trước là anh sẽ an ủi cô.

- Tớ xin lỗi, Hân! Tớ chẳng biết nói sao cả, tớ chẳng biết giúp cậu thế nào. Tớ thật sự là 1 kẻ vô dụng đúng không?

Anh nói, từng câu từng chữ khắc vào sâu trong tâm trí cô. Hai tay cô buông thõng ở bên hông và cứ để cho anh nói lái nhai nhiều thứ mà cho đến giờ cô chẳng còn quan tâm nữa. Anh khẽ kéo cô ra khỏi mình và nói.

- Tớ biết cậu sẽ vượt qua được mà!

Cô cười nhẹ rồi nằm xuống. Anh nhìn theo cô, đáy mắt mang đầy ưu tư.

...

Nó đang nô đùa cùng Hân, Long và Trường trên 1 khu đất trống thì trời bắt đầu tối sầm lại. Họ ngơ ngác nhìn xung quanh. Tự nhiên, từ dưới đất trời lên 1 người có đôi cánh đen nhọn hoắt của quỷ, bộ đồ đen tuyền và cái lưỡi liềm của Thần Chết, nhìn nó bằng khuôn mặt lạnh tanh và đôi mắt sắc nhọn, cất giọng không phải của người.

- Người có biết ta là ai không?

Lắc đầu. Thứ đó giờ lưỡi liềm lên và chạy nhanh về phía nó.

- Ta chính là người mà ngươi đã từ chối tình cảm. Giờ ta sẽ ... giết ngươi!!

- Aaaaaaaaaaaaaa!!!!

Nó ngồi bật dậy khỏi giường như 1 cái lò xo và bắt đầu la hét làm cho Trường và 2 phòng bên cạnh giật mình. Trường chạy lại chỗ giường nó, hỏi vội vàng.

- Em sao vậy?

Nét mặt anh lộ rõ vẻ lo lắng. Rồi 2 phòng bên đây cửa chạy xộc vào, có mặt đầy đủ cả.

- Chuyện gì thế?

Nó cúi xuống sờ tay lên khắp người, lăm bằm.

- Thì ra chỉ là mơ!

- Cô mơ thấy gì?

Hắn đứng ở cuối giường, nhìn nó lo lắng hỏi.

- Tôi mơ thấy ... Anh đừng giận tôi nha? ... Tôi mơ thấy anh tính ... giết tôi.

Sững sốt. Còn hắn thì đờ người ra. Mơ chi mà mơ ác rứa? Con người ta ăn ở hiền lành mà bảo người ta giết mình là sao? Có 1 tiếng cười khúc khích rồi sau đó là cả phòng cười. Long ôm bụng nói.

- Bảo à, cái tà quy chánh đi!

Rồi cười tiếp. Hắn điên máu, hết.

- IM ĐI!

Cũng im nhưng không phải không cười nữa. Hắn quay sang nhìn nó, sắc nhọn.

- Cô ... Tôi đã làm gì cô đâu, tại sao lại nói tôi giết cô?

- Không biết. Trong giấc mơ, anh là sự kết hợp giữa Thần Chết và quỷ. Trông gớm chết đi được!

- Lí do là gì?

Hắn nheo mắt nhìn nó. Đảo mắt khắp phòng, nó ngập ngừng.

- A ... chắc anh không muốn nghe đâu ha!

- Cứ nói đi.

- Là ... tại tôi không chấp nhận ... tình cảm của anh nên ...

Sững sốt tập 2. Đơ tập 2.

"Trời ạ, mình ác vậy sao?" - Hắn.

"Khiếp, sinh ra ở đâu mà người ta chỉ từ chối tình cảm cũng giết người ta là sao?" - Cả phòng.

- Ủa, vậy nghĩa là ... em tỏ tình rồi hà Bảo?

Trường lên tiếng, cắt đứt nguồn suy nghĩ của mọi người và khiến họ tập trung và khiến học tập trung vào hắn.

Gật.

Há hốc. Mắt chữ O mồm chữ A. Lạy trời, còn điều gì nữa không? Khai hết luôn đi!

- Đồng ý chưa, Giang?

Lắc. Vậy là không còn điều gì gây xôn xao nữa.

- Thôi về nhé. Cả 2 ngủ tiếp đi.

Long vẫy tay chào và mọi người kéo nhau ra khỏi phòng, chỉ có Bảo có nán lại 1 chút. Hắn nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu rồi lại bỏ về. Cửa phòng đóng lại, nó quơ tay tìm di động.

- Bây giờ là mấy giờ nhỉ?

4:50 am. Đồng hồ trên điện thoại hiển thị, nhưng nó không muốn ngủ nữa, nhờ ngủ tiếp lại mơ tiếp thì khổ lắm!

- Anh hai, em sợ.

- Qua đây.

Nó đứng dậy đi qua chỗ Trường. Anh vuốt lại tóc cho nó, lấy lược chải gọn gàng lại rồi thom lên mái tóc. Anh cười

- Em lớn rồi.

Nó quay lại nhìn anh, nói.

- Anh thức với em nha?

- Nhưng anh buồn ngủ. Thôi, để anh ngủ chung với em

Nó gật đầu, sau đó lại nói.

- Em không ngủ được, anh ru em đi.

- Em mấy tuổi rồi?

Anh bật cười, nhưng cũng đồng ý. Đợi đến khi nó ngủ say, anh tự cười

"Hương Giang à, khi nào thì em mới lớn được đây?"

...

- Anh à, tụi nhỏ đi đâu hết trơn rồi?

- Em hỏi anh thì làm sao anh biết.

Hai người trung niên đứng ngó ngoài cổng nhà hần hệt như ăn trộm. Một người giúp việc chạy ra, cúi đầu chào.

- Chào chủ tịch! Chào phu nhân! Hai vị đến tìm cậu chủ ạ?

Phu nhân sốt ruột đến nỗi nhón chân nhòm vào nhà.

- Vâng, chúng nó đâu rồi chị?

- À, cậu chủ và bạn đã đi Nha Trang chơi rồi ạ. Mời 2 vị vào nhà.

- Thôi khỏi, chúng tôi chỉ hỏi như thế thôi. Bây giờ chúng tôi phải đi rồi.

Chủ tịch nói rồi ngồi vào xe.

- Vâng, chủ tịch và phu nhân đi thông thả ạ!

Cô giúp việc giúp họ đóng cửa rồi chiếc xe rồ ga phóng đi.

...

- Giang, dậy đi. 8h rồi. Không dậy là không được đi chơi đâu.

Nó rướn 2 con mắt lên nhìn Trường rồi lại ngủ tiếp.

- Bảo đang đợi kia.

Nằm im

- Anh đi ăn sáng đây.

Bật dậy, miệng không ngừng nói.

- Hai, chờ em, chờ em, chờ em, ...

Nó lao vội vào WC. trường ở ngoài bùm miệng cười, anh biết vì sao hần lại gọi nó là heo rồi. Cũng đúng ha! (Nó: Đúng cái cục mắc!)

- Hai à, ăn ở đâu vậy?

Trời ơi, nhanh thế. Từ nhỏ đến giờ, anh chưa từng thấy nó nhanh như vậy. Mới có 5' à!

- Em đánh răng chưa?

- Rồi.

- Chải tóc chưa?

- Rồi.

- Thay đồ chưa?

- Rồi.

- Rửa mặt chưa?

- Rồi.

OMG, em gái anh đây sao? Nó là superman thế hệ mới sao? Hay tên lửa đội lốt người? Có cần đi xét nghiệm huyết thống của nó với anh không? Anh nghi ngờ quá đấy! Thấy anh trai đứng thần người ra, nó đập lên lưng anh 1 cái, nói.

- Hai, không sao đấy chứ?

- À, ừ, không sao.

Anh giật mình hoàn hồn lại. Haizzz, dù nó có là superman hay tên lửa đội lốt người thì nó vẫn chỉ là đứa em gỏi bé bỏng của anh, đứa e gái mà anh yêu nhất. Anh coi nó là báu vật đời mình và sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ nào dám làm tổn thương nó! Anh xin thề!

...

- Ăn nó quá đi! Chúng ta đi đâu chơi đi!

Nó vừa xoa bụng vừa nói. 5 người còn lại giật mình hết.

- ĐIÊN À?

Nó hoảng loạn trước thái độ của họ, lắp bắp.

- Sao ... Sao ... lại chửi tôi điên?

Hân tiến đến giải thích cho nó, nhưng không giấu được vẻ bức tức ở trong chất giọng.

- Vừa ăn no xong mà đi chơi? Muốn tội này chết hết á?

Không kìm được, cô giơ tay cốc vào đầu nó 1 cái. Nó tay xoa đầu, nói.

- Vậy chứ giờ đi đâu? Nếu mà về khách sạn thì chán lắm. Chẳng có gì chơi hết á!

- Hay ... chúng ta đi dạo ở bờ biển?

Lam lên tiếng góp ý. Mọi người đều nhìn nhau, ánh mắt phân vân.

...

Bãi biển ở Nha Trang là bãi biển đẹp nhất ở Việt Nam với nhiều hòn đảo lớn nhỏ. Nước biển trong vắt, bãi cát trắng tinh dưới ánh nắng, những rặng dừa, phi lao trải dài chạy dọc bờ biển.

Nó cùng Hân chạy tung tăng trên bãi biển, lâu lâu lại đá cát vào nhau. Nó vui vẻ chơi nhiệt tình (Đúng rồi, lúc nào mà chả chơi nhiệt tình -_-) Còn Hân thì tạm gác lại những ưu tư, buồn bực để chơi hết mình với nó. Thực sự là đứng trước mặt nó, cô không tài nào buồn bực được. Nó đem lại niềm vui cho cô!

Trường và Lam thì nắm tay nhau đi chậm chạp, tay còn lại xách dép. Họ vừa đi vừa nói chuyện. Mọi thứ đều rơi vào tầm ngắm của họ và chủ đề chính trong cuộc nói chuyện của họ đó là nó - em gái ruột của Trường. Nào là nó xinh, tính cách trẻ con, dễ thương, dễ hòa đồng, luôn vui vẻ, thân thiện, nhiệt tình, blabla... (Min: Tất cả đều đi trật tự thật cả)

Còn Long và hấn thì đi ngang bằng nhau cũng nói chuyện nhưng rất ít. Anh hỏi vài chuyện về nó và hấn thế nào có tiến triển gì tốt không và hấn cũng hỏi ngược lại anh như vậy nhưng kiệm lời hơn. Ví dụ như anh hỏi "Có tiến triển gì không?" Hấn trả lời và hỏi lại "Còn mầy?" Thế đấy, không hiểu giữ nước bọt để chi nữa? Con người, chỉ có giữ nước bọt là giỏi, còn tiền thì vung như giấy lộn. Thế loại gì vậy?

- Com trưa đề!!!!!!

Tiếng Long khỏe mạnh vang lên. Từ đằng xa, nó thoáng nghe thấy tiếng gọi của anh liền kéo tay Hấn đi. Cô không hiểu nó kéo mình đi đâu, hỏi.

- Đi đâu?

- Ăn com. Long gọi về mà, mầy không nghe thấy à?

- Có nghe được gì đâu.

- Ồ, chẳng lẽ tai tao thính vậy sao?

Nó vui mừng liền tự cảm thấy tự hào về bản thân.

- Như chó!

Hấn chỉ cần phán 2 từ thôi, cũng đủ khiến nó rút lại nụ cười kia, quay ngoắt về phía sau nhìn cô bằng đôi mắt laze.

- Nói gì?

- Tao bảo tai mầy thính như chó!

- Mầy ... chết thật rồi con!!!!!!

Nó lao tới, đánh cô tới tấp. Cô vùng ra, thoát được, chạy thật nhanh đi và cười to.

- Không đúng sao?

- Cục *** !

Nó la lên và chạy nhanh hơn nữa. Trường thấy Hấn cười đùa vui vẻ như vậy cũng vui lây, ít ra thì cô cũng quên được phần nào đó sự hiện diện của Lam Long cũng giống Trường, bao ngày nay anh đã nhìn thấy bao nỗi buồn trên mặt cô. Giờ cô cười, anh vui lắm! Còn hấn thì thấy nó cười cảm giác vô cùng hạnh phúc. Nụ cười của nó như ngàn ánh nắng rơi vào trái tim băng giá của hấn làm nó đã tan chảy. Từ lâu, hấn không còn cảm thấy băng giá trong tim mình nữa! Hấn thật sung sướng khi gặp được nó trên đời mà! Cũng nhiều lúc, hấn tự hỏi tại sao trên đời này còn hàng trăm triệu người phụ nữ mà hấn lại đi thích nó cơ chứ? Lẽ nào là THIÊN DUYÊN TIỀN ĐỊNH? Ất hấn là vậy rồi, và hấn sẽ không để vuột mất cơ hội đâu!

...

Ngày cuối cùng của chuyến đi.

Nó đang cho đồ vào vali thì chợt nhớ tới lời tỏ tình của hấn và đếm ngược. Còn 2 ngày nữa là nó hải trả lời rồi! Nó không muốn bị gọi là thất hứa nên sẽ kiểm tra thêm 1 lần nữa xem nó có thật sự thích hấn hay không? Nếu trả lời bừa sẽ vô cùng nguy hiểm cho con em của chúng ta sau này! Nghĩ vậy, nó rút điện thoại ra và gọi cho Quốc Khánh.

"Tút ... Tút ... Tút ..."

- Gì đó?

- Khánh này mai cậu có rảnh không?

- Ồ ... mai hả? Rảnh, sao vậy?

- Vậy mai đi chơi với tôi nha?

- Hả?

- Tôi nói thật đó. Được không?

- Sao lại rủ tôi?

- Không được à? Tại đám bạn nó bận hết rồi. Nha?

- Ủ, cũng được.

- Mai 9h nhé!

" Tút ... Tút ... Tút ..."

Kế hoạch thành công bước đầu. Nó vui vẻ đóng vali lại rồi đi chơi tiếp. Sở dĩ nó rủ Quốc Khánh là vì anh ta cũng thích nó từ lâu rồi. Kết quả kiểm tra lần này sẽ chốt lại mọi nghi vấn trong đầu nó và là câu trả lời cho hấn. Phần kiểm tra sẽ thử xem đi chơi với Khánh và hấn khác nhau tới mức nào và người nó cần có thật sự là hấn hay không. (Min: Thật là, rảnh quá hay sao mà đi nghĩ mấy cái trò này vậy trời? Chỉ tổ làm truyện dài hơn thôi, chứ dù gì tôi chẳng cho anh chị đến bên nhau)

...

Hai chiếc mui trần bắt đầu rời Nha Trang vào buổi chiều.

Về đến nhà, nó bắt đầu đi ngủ sớm để mai còn tiến hành bước 2 của kế hoạch. Ai cũng thấy lạ, bình thường thì phải quá 11h mới chịu đi ngủ mà hôm nay mới 9h đã tự động xách mông đi ngủ rồi. Hết sức kì lạ!

Sáng hôm sau 8:00 am ...

Nó bước xuống khỏi giường, đánh răng, rửa mặt, thay đồ rồi xuống nhà ăn sáng. Vừa mới xuống được 2 bậc thì đụng ngay cái bản mặt của hấn đang đi lên.

- Dậy sớm thế? Tôi đang định đi gọi cô.

Nó chỉ cười nhẹ, rồi bước tiếp. Hấn đứng khựng lại nhìn theo nó.

" Bị sao vậy cả?"

9:05 am ...

Khánh đến. Hấn ra tiếp rồi buông 1 câu.

- Đến làm gì?

Khánh cười và nói.

- Tôi cần gặp đại bang Thiên Hồ để bàn vài chuyện.

- Lâu không?

- Từ bây giờ đến chiều.

- Cái gì? Kh ...

Hấn liền nhảy dựng lên khi nghe Khánh nói nhưng lại bị nó chặn họng.

- Chuyện của tôi, không cần anh quản.

Nó bước xuống bậc cuối của cầu thang. Lúc này, Nó mặc 1 chiếc quần đen dài bó, áo thun đen trơn, chân đi giày sneaker đen. Đúng phong cách vừa nữ tính vừa bụi bặm của nó.

Hấn không nói gì, chỉ lặng lẽ vơ vợi tờ báo trên bàn trong khi nó nói với Khánh.

- Mình đi thôi!

Hấn nhìn qua camera trên tivi và thấy nó và Khánh đang ngồi trong chiếc Vielside và phóng qua cửa cổng nhà hấn. Tim hấn nhói lên từng hồi, chẳng lẽ nó từ chối lời tỏ tình của hấn nhưng không muốn nói và hành động như vậy? Làm thế càng khiến cho tim hấn đau hơn là nó nói trực tiếp nha! Hấn lặng người, ngồi đờ ra nhìn trần nhà.

...

- Đi đâu giờ?

- Cậu thích chỗ nào?

Khánh quay sang cười rồi nói. Nó suy nghĩ trầm bổng 1 lúc rồi la lên.

- Hay là ta đi cắm trại nhỉ?

- Ý kiến hay đó! Để tôi đi mua ít đồ ăn.

Không khí trong xe vô cùng thân thiện, ai đâu như ...

Tại nhà hấn, đang có 1 vụ "hỏa hoạn ngầm", "lửa" liên tục "phun" ra từ mắt và tai hấn, mặt thì đỏ bừng lên. "Sức nóng" lan tỏa khắp ngôi nhà. Long và Trường tuy sợ nhưng vẫn cố gắng "tạt nước" vào "đám cháy"

- Sẽ không có gì đâu! Chỉ là đối tác trao đổi với nhau thôi mà.

Long rút hết những lời ngon ngọt ra xoa giận. Trường thậm chí còn uốn lưỡi, massage miệng để "sản xuất" ra những lời nói đường mật và "rót" vào tai hấn.

- Anh biết em gái anh mà. Nó sẽ không bao giờ để ai đụng vào người nó bất hợp pháp đâu! Với lại, từ xưa đến giờ, nó làm việc gì cũng có mục đích cả, chắc lần này cũng sẽ là 1 mục đích tốt đẹp "Anh mong là như vậy T_T"

Hấn nghe vậy cũng bớt giận đi nhưng vẫn còn tức vì tại sao nó lại đi với Khánh mà không phải đi với 1 người nào khác. Hấn ghét Khánh. Hấn ghét anh ngay từ hôm anh ngỏ lời hợp tác với Thiên Hồ. Cũng chẳng hiểu vì sao chỉ đơn giản là ghét. Chỉ đơn giản là Huỳnh Nhật Bảo hấn ghét Đỗ Quốc Khánh nhà anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Thích Cô Nha!?!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.